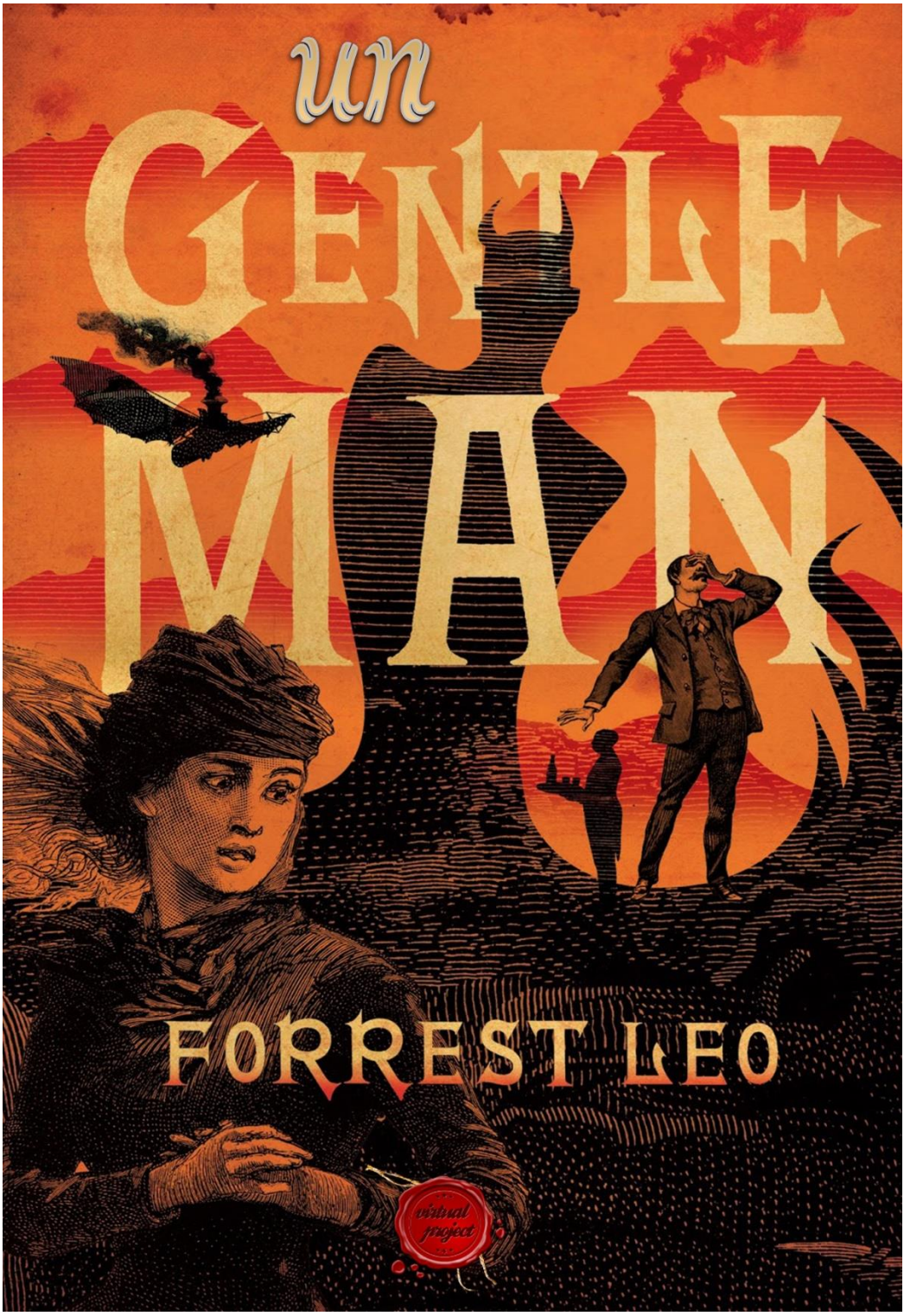
un
GENTLE
MAN
FORREST LEO
virtual project

FORREST LEO

UN GENTLEMAN

Original: *The Gentleman* (2016)

Traducere din engleză de:
ADRIANA BĂDESCU

virtual-project.eu

2017

NOTA EDITORULUI

Mi-a revenit mie misiunea de a redacta aceste pagini şi de a le asigura publicarea, dar îndeletnicirea nu-mi face nicio plăcere. Aş vrea să se consemneze părerea mea, cum că mai degrabă ar fi trebuit puse pe foc.

Hubert Lancaster, *Esq.*

C-o duşcă zdravănă, ceaiul mi l-am băut şi am privit
Din nou spre lumea sumbră şi întunecată,
Şi tare m-am mirat de felu-n care ochiul m-a minţit.
Căci ploaia cade încă şi vântul tot mai bate,
Dar ploaia-mi place acum şi-mi pare minunată,
Că nu de ploaie şi de vânt ochiul mi-era împăienjenit…
Ci doar de *sete!*

Lionel Lupus Savage, din *Revelaţie*[1]

[1] Am inclus aceste versuri în chip de epigraf, deoarece mi se pare că le oferă celor nefamiliarizaţi cu opera sa o idee cu privire la temperamentul domnului Savage. Fragmentul a fost preluat din prima sa culegere de versuri, *Satire şi peregrinări.* Nu l-am consultat cu privire la includerea versurilor – H.L.

UNU

În care constat că sunt sărac-lipit şi remediez problema într-un mod drastic

Numele meu este Lionel Savage, am douăzeci şi doi de ani, sunt poet şi nu-mi iubesc soţia. Am iubit-o cândva, cu bun motiv, dar acum n-o mai iubesc. E o fiinţă searbădă, timidă, cârcotaşă, iar acum, după şase luni de viaţă conjugală, găsesc că situaţia mea a devenit de nesuportat, aşa că sunt hotărât să mă sinucid.

Iată cum a început necazul meu.

Cândva demult, cu un an în urmă, când eram tânăr şi nesăbuit, Simmons mi-a adus la cunoştinţă că nu mai aveam niciun ban. (Simmons e majordomul nostru.)

— Simmons, i-a spus eu, aş vrea să cumpăr un iaht, ca să navighez în jurul lumii.

Aş zice că, de fapt, nu aveam de gând să navighez în jurul lumii – nu sunt o fire aventuroasă şi mi-aş părăsi fotoliul confortabil de la gura focului doar cu mari reticenţe. Însă mi se părea o idee romantică să am un iaht cu care să pot să navighez în jurul lumii, în eventualitatea în care mi-aş fi descoperit brusc dorinţa s-o fac.

Dar Simmons (al cărui păr e sur ca un nor de furtună) mi-a răspuns pe un ton mustrător:

— Mă tem, sir, că nu vă permiteţi un iaht.

— Nu-mi permit? Aiurea, Simmons, nu se poate ca un iaht să coste prea mult.

— Chiar dacă ar costa mai nimic, sir, tot nu vi l-aţi putea permite.

Mi s-a strâns inima.

— Ce vrei să-mi spui de fapt, Simmons, că nu mai avem niciun ban?

— Mă tem că nu mai aveţi, sir.

— Dar unde s-au putut duce?

— N-aş vrea să par critic, sir, dar aveţi o anume aplecare spre risipă.

— Aiurea, Simmons! Nu cumpăr nimic altceva decât cărţi. Doar nu vrei să-mi spui că mi-am irosit averea pe cărţi!

— „Irosit" nu este chiar cuvântul pe care l-aş fi ales eu, sir. Dar cărţile sunt cele vinovate, aşa cred.

Ei bine, asta era. Ajunseserăm săraci. Asta e soarta claselor superioare în lumea noastră modernă. Nu ştiam ce să fac şi tare nu voiam să-i spun lui Lizzie – care era la internat în momentul acela, însă, chiar şi de la distanţă, e tot înfricoşătoare. (Lizzie este sora mea. Şi are şaisprezece ani.) În ciuda popularităţii de care se bucura poezia mea, nu câştigam bani suficienţi pentru a ne păstra reşedinţa din Pocklington Place. Aveam nevoie de o nouă sursă de venit.

Şi am decis să găsesc una. Fiind un gentleman[2], afacerile ieşeau categoric din discuţie. Comerţul nu este o ocupaţie aristocratică şi, în plus, pare ceva deplorabil. M-am gândit la medicină sau la drept, însă avocaţii îmi întorc stomacul pe dos, iar doctorii sunt, toţi, nişte şnapani. Aşa că am hotărât: căsătoria era soluţia.

Găsirea unei familii potrivite în care să intri prin căsătorie poate părea o corvoadă penibilă, însă s-a dovedit a fi de fapt chiar amuzantă. Am luat în calcul doar familii cu averi uriaşe, fără să mă sinchisesc prea mult de poziţia socială, şi, în consecinţă, am avut câteva experienţe deloc plăcute, dar niciuna anostă.

Babingtonii nu erau mai puţin excentrici decât erau zugrăviţi în ziare şi s-au dovedit a fi total nepotriviţi. (Nu că aş avea eu obiecţii la adresa excentricităţii, dar nu mi se pare o trăsătură dezirabilă la o soţie.) Sir Francis Babington mi-e prieten vechi, hăcuindu-mi odată o culegere de poezii.

— Frank, l-am abordat eu într-o seară, după ce izbutisem să-i ies în cale pe neaşteptate la o tură prin parc[3], cred că ar fi momentul să trec pe la voi la o cină.

(Eu detest să dau ture prin parc şi o fac doar când am un motiv ascuns.)

— Îţi cauţi o soţie, Savage? m-a întrebat el.

— Firește că nu, am replicat pe un ton rece.

Eram derutat. Nu crezusem că sunt chiar atât de transparent. Am bâjbâit după un alt subiect de discuţie, însă n-am fost suficient de rapid.

— Stai liniştit, băiete, nu te critic eu!

Râdea. Sir Francis e un tip rubicond şi roşcovan, iar râsul i se asortează bine cu înfăţişarea.

— De fapt, ne tot gândim de-o vreme să ne descotorosim de Agnes. Nici eu şi nici Helen nu ne gândim la cineva anume, aşa că şi tu ai fi numai bun. Ce-ar fi să treci pe la noi marţi seară?

---

[2] Cititorului minuţios îi revine datoria de a decide singur dacă domnul Savage merită sau nu această titulatură. – H.L.

[3] Vărul meu se referă, desigur, la Hyde Park. Acesta este (o spun pentru eventualitatea în care cititorul are nefericirea de a locui pe continent sau în colonii) parcul londonez frecventat de lumea bună. – H.L.

De obicei mă înclin în faţa unei asemenea necuviinţe, dar nu şi când trec în revistă potenţiali socri. Deci am declinat invitaţia.

Familia Pembroke era chiar pe placul meu, însă perspectiva unei jumătăţi de duzină de cumnate mi se părea inacceptabilă. (O soră e deja suficient.) Am ajuns la cină, care decurgea rezonabil de mulţumitor, când mezina (Mary? Martha?) a hotărât brusc să se transforme în Mr. Hyde[4]. A sărit pe masă, s-a bătut în piept cu pumnii ei mici şi a zvârlit un fazan fript în direcţia capului meu. Asta mi-a pus capac.

Soţii Hammersmith ar fi putut fi aleşii, dar am bănuiala că fiica lor fusese înlocuită în fragedă pruncie cu un cal.

Aş putea continua menţionând familiile Wellington, Bloom şi Chapman, însă discreţia mea înnăscută nu-mi permite s-o fac. E suficient să spun însă că arena s-a golit în scurt timp de competitori, iar opţiunile mele s-au redus drastic.

La urma urmei, unica posibilitate reală rămăsese cea a Lancasterilor. Erau bogaţi, erau respectabili, iar fiica lor era splendidă. Trebuie să spun că, lăsând la o parte orice altă nemulţumire, Vivien este foarte frumoasă. Părul îi e de un blond patinat, ochii îi sunt de un albastru meteorologic, iar silueta îi este… ei bine, aţi auzit neîndoielnic despre silueta ei. Frumuseţea ei a fost cea care m-a cucerit de la bun început.

Dineul la care ne-am întâlnit a fost unul banal. Nu ceva intim, ci mai degrabă o petrecere. Am reuşit să fac rost de o invitaţie, graţie celebrităţii mele literare, şi se părea că majoritatea oaspeţilor procedaseră la fel. Whitley Pendergast era şi el acolo, desigur, aşa cum erau şi domnul Collier, domnul Blakeney, domnul Morley, lordul şi lady Whicher. (Whitley Pendergast e rivalul şi inamicul meu declarat şi, pe deasupra, un poet jalnic. Ceilalţi sunt personaje literare cu o anume reputaţie şi cu un talent banal. *Bardul Barry,* a lui Benjamin Blakeney, e o poezea pe care sper că n-aţi citit-o; cât despre *Progresul Penthesileei,* de Edward Collier, mă tem că l-aţi lecturat. Am uitat ce vlăstare diforme s-au scurs din penele celorlalţi!) Câţiva secretari de stat completau masa, dar ar fi o dovadă de prost gust să le menţionez numele aici.[5]

Eu şedeam între Pendergast şi Vivien.

---

[4] Aluzie la romanul lui R.L. Stevenson, *Dr. Jekyll and Mr. Hyde,* în care protagonistul, doctorul Jekyll, are două feţe, cea malefică manifestându-se sub identitatea domnului Hyde (n.tr.).

[5] Şi eu eram prezent. Iau masa deseori la Easton Arms. Tata fiind fratele lordului Lancaster, eu şi Vivien suntem veri primari. Şi cum domnul Savage e soţul verişoarei mele, înseamnă că mi-e şi mie văr prin alianţă. Acesta este motivul pentru care am îndrăznit să includ epigraful menţionat fără a avea permisiunea lui expresă. Între noi se manifestă acea afecţiune delicată care marchează relaţiile de rudenie. – H.L.

…Dar am uitat să descriu scena până la final! Easton Arms, reşedinţa din oraş a Lancasterilor, este un conac în Belgravia, decorat cât se poate de modern şi cu cel mai bun-gust. Ei înşişi formează o familie modernă, cu toate că e foarte veche. Tablourile expuse pe pereţi sunt insignifiante nu atât ca execuţie, cât ca alegere. Dacă ar fi să închizi ochii şi să enumeri şase artişti respectabili fără o finețe aparte, ai avea o imagine fidelă a ceea ce se află expus pe pereţii de la Easton Arms.[6] Habar nu am de numele lor, fiindcă nu sunt la curent cu asemenea chestiuni. Dar înţelegeţi ce vreau să spun.

Totul părea acolo poleit cu aur. Oglinzile, ramele tablourilor, cărţile din bibliotecă (am luat câteva de pe rafturi şi am constatat că paginile erau încă netăiate) – chiar şi perdelele erau bordate cu dantelă aurie. Situaţia părea promiţătoare, iar eu mă pregăteam să fiu fermecător.

Îl cunoşteam vag pe lordul Lancaster, care are o minte neobosită, deşi captivă între constrângerile impuse de viaţa casnică, şi un fizic robust, dar pe soţia lui n-o întâlnisem niciodată – şi s-a dovedit a fi aşa cum v-o puteţi închipui din ziare, numai că mai scundă şi chiar mai terifiantă.

Domnii de la petrecere îşi savurau trabucurile înainte de cină. Eu nu agreez trabucurile, dar apreciez ritualul bătutului pe burtă în compania semenilor de acelaşi sex înainte de socializarea de la masă. În plus, fumoarul lordului Lancaster este o încăpere de o eleganţă aparte. Pereţii sunt decoraţi cu mementouri fascinante trimise acasă de fiul său – vreo zece măşti tribale din tot atâtea ţări, părţi de costume populare pitoreşti, o flintă lustruită –, iar şemineul este mare şi fotoliile, luxoase.

Şedeam destinşi în modul acela vag insolent al micii aristocraţii, fumând trabucuri scumpe şi vorbind despre nimicuri.

Pendergast, un tip tragic de scund cu un nas peninsular, încerca să aibă un aer mai afectat decât Collier şi reuşea fără eforturi prea mari. Din când în când, lansa câte o insultă spre mine, însă nu aveam dispoziţia necesară pentru un duel al agerimii de spirit. Eram prea ocupat să-l seduc pe Lancaster.

— Aveţi preocupări politice, domnule Savage?

— Nu în mod deosebit, my lord. Găsesc că politica şi artele sunt rareori companioni reciproc agreabili şi, când se forţează apropierea lor, politica este cea care calcă artele pe bombeu fără un „pardon” măcar.

El a râs uşor, dar eu am rămas serios. Să nu râzi niciodată la propriile-ţi glume e un lucru pe care l-am învăţat de la Pendergast (care, în acel moment, era aşezat într-un fotoliu din apropiere, răspunzând la o întrebare

[6] Remarcaţi, vă rog, că această afirmaţie este totuna cu a declara că arta populară e una lipsită de calitate – ceea ce mă tem că ar condamna poezia domnului Savage. În plus, trebuie să specificăm, colecţia de artă de la Easton Arms e recunoscută la nivel naţional pentru valoarea ei. – H.L.

pe care n-o auzisem cu un „Firește că nu, îi deleg asemenea lucruri domnului Savage” și râzând în gura mare).

— Întotdeauna mi-am dorit să am timp pentru artă, a spus apoi Lancaster. Am cumpărat niște tablouri odată, dar Eleanor a pus să fie aruncate. A zis că fusese un accident și a dat vina pe menajeră, dar știi tu cum merg lucrurile astea… Probabil că a fost cea mai bună soluție. Dar Vivien… ea are asemenea preocupări, să știi.

— Serios? am murmurat.

— Desigur. Voi doi ar trebui să stați de vorbă la un moment dat. Cred că v-ați înțelege de minune.

Mă pregăteam să spun ceva, cum că mi-ar face mare plăcere, și să sugerez un viitor prilej pentru o asemenea întâlnire, când lady Lancaster a intrat în încăpere și ne-a informat că cina era servită și că deja eram în întârziere. Întreruperea m-a usturat. Dar s-a dovedit că nu era cazul, fiindcă atunci când ne-am ocupat locurile la masă, am constatat că al meu era în dreapta lui Vivien.

Dintre toți literații aflați în salon, eu eram, probabil, cel mai cunoscut. Așa se și explică, nu mă îndoiesc, faptul că fusesem așezat lângă Vivien. Lady Lancaster are o slăbiciune pentru celebritate. Nu cochetează ea însăși cu faima, însă îi curtează pe cei aureolați de ea. (Acesta este motivul, nicidecum un interes real arătat artelor, pentru care organizează dineuri ca acela pe care îl descriu aici.) Poate că eram însă și cel mai chipeș de la masă. Menționez acest lucru nu din vanitate, căci nu sunt un tip vanitos, ci ca să subliniez importanța pe care Lancasterii o atribuie aparențelor și pentru eventualitatea că dumneavoastră nu m-ați văzut niciodată. Nu sunt nici înalt, nici scund, și sunt foarte zvelt. Am tenul palid, părul foarte închis la culoare, ciufulit, și ochii foarte albaștri – nu de un albastru ca acela al lui Vivien, dar un albastru oricum. (Albastrul Lancaster e ca al cerului cel mai senin; albastrul Savage este nuanța aceea pe care o capătă marea când e furtună. Dacă această comparație vi se pare lipsită de sens, înseamnă că nu sunteți poeți.)[7]

Habar nu avusesem eu atunci, dar a fost un noroc pentru mine faptul că Vivien se apropia de cea de-a douăzeci și una aniversare, iar mama ei consideră că venise – și chiar trecuse de pârg – vremea pentru a se căsători cu cineva de notorietate publică. Mariajul este o chestiune importantă pentru Lancasteri. Pentru lady Lancaster, burlăcia fiului ei a constituit și constituie încă o sursă de grea suferință. (În momentul de față, omul e prin Siberia, cred.)

[7] Se pare că eu nu sunt poet. – H.L.

Eu reuşesc destul de bine să mă integrez în societate.[8] Nu-mi afişez ostentativ excentricitatea înnăscută şi nici nu mă străduiesc să par mai ţicnit decât sunt. Poezia publicată sub numele meu sugerează viziune, rafinament, cunoaştere, agerime de spirit şi bun-gust, dar nu sminteală. Pe aceasta o rezerv acelor creaţii pe care le diseminez mai tainic, sub pseudonime.[9] Aşa cum am spus deja, celebritatea mea nu e deloc nesemnificativă, fiind cât se poate de clar că, în ciuda aerului ei feroce, lady Lancaster era un balaur mânat de dorinţa fierbinte de a impresiona. (Şi nu mi se pare necesar să subliniez că un balaur mercantil e mult mai periculos decât unul cuminte şi în banca lui.)

Aşa se face, deci, că eram aşezat lângă Vivien şi nu cred că dintr-o pură întâmplare. Pendergast şedea în dreapta mea – lucru deranjant, dar îmi amintesc ce mi-am spus atunci, că e un preţ prea mic de plătit pentru plăcerea de a sta alături de o asemenea frumuseţe.

Salonul de la Easton Arms este cu adevărat grandios. Masa e lungă de vreo doi kilometri, iar în seara aceea era acoperită cu tot ce vrei, de la vânat la mistreţ şi de la caviar la ouă de prepeliţă. Erau sosuri pe care cuvintele nu le pot descrie şi budinci care îţi furau minţile. Platourile de servit erau din argint, însă decorate cu superbe filigrane din aur. Nu eram eu singurul dintre oaspeţi care fremăta de emoţie la gândul că mânca de pe un platou ce valora, el singur, mai mult decât toată averea mea. Am fost cruţaţi însă de fiorul de a ţine în mână unul dintre acele vase odată cu apariţia unei flotile de valeţi, care ne-au servit într-o tăcere fantomatică, aparent controlată de lady Lancaster prin minuscule înclinări ale capului.

Cina a început şi, cu toate că furişam numeroase priviri spre frumoasa mea vecină, m-am pomenit, pentru prima dată din câte îmi pot aminti, incapabil să încep o conversaţie. Mi-am petrecut felul întâi căutând un subiect de discuţie şi simţindu-mă ca un laş. Nu puteam, oricât aş fi încercat, să-i vorbesc lui Vivien. O dată am reuşit să lansez o remarcă despre vreme, însă Pendergast s-a interpus între noi şi a interceptat-o.

— Mă gândesc la un poem despre ploaie, ştii? a declarat el, ca şi când cuvintele mele i s-ar fi adresat lui.

— Cred că ploaia e suficient de generoasă pentru a trece cu vederea orice jignire la adresa ei, am replicat eu.

---

[8] Şi această chestiune rămâne discutabilă. Domnul Savage manifestă mai tot timpul un dispreţ atât de acut faţă de societate, încât nu poţi să nu te întrebi ce frustrări ascunde. Ce anume l-a cauzat? E înnăscut sau dobândit? Şi ar putea fi vindecat? Dar asemenea întrebări depăşesc raza de competenţă a umilului dumneavoastră editor. – H.L.

[9] Printre acestea se numără Horatio, Britannius Grammaticus, Iucundis Eremita şi Charles Greenley. – H.L.

— Tu ai scris, la un moment dat, o poezie despre ploaie, nu-i aşa, Savage? mi-a strigat Blakeney de peste masă.[10]

— Nu-mi amintesc, am răspuns… Poate că da, însă memoria mi-e înceţoşată.

— Înceţoşată! a exclamat lady Whicher pe un ton entuziasmat. Ai auzit, Henry? A zis că poezia lui era înceţoşată!

— Un calambur jalnic, Savage! a ripostat Pendergast.

— Mi-au reuşit şi unele mai bune, dar acum nu mă pot auzi gândind din cauza larmei pe care o face lavaliera ta.

— Lavaliera asta, a ripostat el pompos, mi-a fost dăruită de o contesă franţuzoaică încântată de versurile mele.

— Pe la club se povesteşte că lavaliera nu a fost singurul lucru pe care ţi l-a dăruit.

Murmure scandalizate s-au iscat la masă, aşa că, după toate aparenţele, înscrisesem un punct – numai că Pendergast nu era omul care să se lase cu una, cu două.

— Aşa e, a replicat el pe dată, mi-a dăruit şi o rentă de două sute de lire pe an, plus făgăduiala că va scoate o ediţie completă a lucrărilor mele publicate. Am rugat-o să-ţi aducă acelaşi omagiu, dar mi-a spus că opera ta e prea firavă ca să merite costul.

— Chiar aşa? am întrebat, înhăţând momeala.

Pendergast pregătea ceva şi mi se părea amuzant să-l las să-şi ducă planul până la capăt.

— Chiar aşa, şi mi s-a părut tare nemanierat din partea ei. Drept care, i-am spus: „Dar, doamna mea, fără îndoială că, puţine cum sunt, versurile domnului Savage sunt cu atât mai preţioase – la fel ca spermanţetul[11]”. Iar ea a replicat: „La fel ca spermanţetul, domnule Pendergast, eu nu pot înghiţi poezia domnului Savage decât după ce va fi fost rafinată în foc”.

Cei din jurul mesei i-au aplaudat impetuozitatea, însă eu am rămas imperturbabil. Întotdeauna mi-a plăcut să polemizez cu Pendergast, iar în seara aceea schimbul de replici cu el era totodată o modalitate de a amâna conversaţia cu frumuseţea din stânga mea. În plus, cheia succesului într-un duel al spiritelor este să nu-ţi pierzi nicio clipă stăpânirea de sine. În vreme ce mesenii îi lăudau mintea ageră, eu îmi plănuiam calm riposta. Şi aproape că o aveam la îndemână, când a intervenit Vivien.

---

[10] Vezi epigraful. Tocmai pentru clarificarea acestui schimb de cuvinte l-am inclus, dar şi din alte motive. – H.L.

[11] Numit şi ulei de caşalot, spermanţetul este o substanţă grasă, extrasă din craniul de caşalot, balenă sau delfin şi folosită în cosmetică şi la fabricarea lumânărilor fine (n.tr.).

— Ce păcat, domnule Pendergast, a început ea cu un glas profund şi uşor răguşit, superb şi, retrospectiv privind, ca al unei sirene. Ce păcat că, la fel ca poezia domnului Savage, spermanţetul n-are nevoie de rafinare în foc!

— Chiar nu are? a strigat lady Whicher.

— Deloc. Valoarea sa e dată de compoziţia chimică pură.

— Valoarea spermanţetului sau a poeziei domnului Savage? a întrebat Blakeney.

— Exact! am parat eu – şi iată-mă din nou stăpân pe situaţie.

Am încercat să-i mulţumesc frumoasei mele salvatoare, dar prin cine ştie ce alchimie inversă, cuvintele mi s-au metamorfozat într-un atac la adresa lui Pendergast şi a contesei lui.

Nu vă voi mai plictisi cu urmarea duelului nostru verbal, care s-a prelungit pe durata felului al doilea şi aproape pe tot parcursul celui de-al treilea. În cele din urmă am câştigat, dar victoria mi se părea searbădă, întregul episod nefiind altceva decât o perdea menită să ascundă faptul că nu eram în stare să vorbesc cu femeia de lângă mine.

Vivien a fost cea care a spart într-un târziu tăcerea dintre noi, aşa că pot spune fără ezitare că vina pentru ananghia în care mă aflu acum îi aparţine în totalitate. Dacă ea n-ar fi spus nimic, eu n-aş fi reuşit să scot o vorbă şi m-aş fi întors în seara aceea în Pocklington Place cu un sentiment de laşitate şi cu reproşuri de sine care ar fi ţinut o zi întreagă sau o săptămână, după care ar fi lăsat loc obişnuitei mele voioşii.[12]

Aşa însă, în seara aceea am plecat acasă cu o soţie. Nu la modul literal, desigur – deşi redusă, idila noastră n-a fost *chiar atât* de scurtă. Dar când Simmons m-a întrebat cum a decurs dineul, i-am răspuns, cred, cu aceste cuvinte: „Mi-am găsit o soţie şi n-am nici cea mai vagă intenţie s-o pierd".

Ironia ironiilor! Dacă m-aş putea întoarce în timp în seara aceea de martie, să retrăiesc evenimentele! Ar fi trebuit să-mi mănânc porţia de foie gras cu încântare, să-l ironizez pe Pendergast cu plăcere şi să nu irosesc nici măcar o privire spre creatura cumplită aşezată în stânga mea. Dacă m-aş fi putut transforma în duh ca să-mi şoptesc în propria ureche, m-aş fi îndemnat deja fierbinte: „Ignoră-i prezenţa, domnule! Ea îţi va semna condamnarea la moarte!"

Dar nu pot şi nici n-am făcut-o. Aşa că, la stridii, când ea m-a întrebat „Care-i părerea dumitale, domnule Savage?", m-am întors spre ea, m-am pierdut în ochii ei afurisiţi, am ştiut că sunt pierdut şi nu mi-a păsat nici cât o ceapă degerată.

---

[12] La fel ca legenda unicornului, cea a voioşiei vărului meu trăieşte mai departe doar fiindcă n-a putut fi infirmată. – H.L.

Nu vă voi povesti aici cum am curtat-o. Privind în urmă, a fost un proces de o jovialitate stranie, iar amintirea lui mă doare. Mi-a dat tot timpul un bizar sentiment de fericire arzătoare – o senzaţie usturătoare undeva la ceafă, o încordare plăcută în piept: ceva mai mult decât o simplă mulţumire, mai mult decât satisfacţia unei partide bune.

M-am gândit că la mijloc ar putea fi senzaţia pe care ţi-o dă îndrăgostirea, dar am constatat că, dimpotrivă, era bucuria vânătorii. Stau şi mă întreb dacă n-ar fi trebuit cumva să mă fac vânător. Poate că nici acum nu-i prea târziu. Sunt sigur că Simmons are pe undeva vreo muschetă de pe timpuri; aş putea să fur un cal de la vizitiul meu şi să trec la măcelărit vulpi – sau să mă îmbarc pe vreun vas spre Arctica şi să-mi încerc mâna la căsăpit de foci, ceea ce nu poate fi prea dificil. Dar asta nu mai are acum nicio relevanţă. Sunt poet, sunt căsătorit şi sunt hotărât să mă sinucid imediat – fiindcă m-am însurat nu din dragoste, ci pentru bani, iar de când mi-am dat seama de asta, n-am mai putut scrie nimic.

DOI

În care sora mea se întoarce de la şcoală din motive pe care e preferabil să le trec sub tăcere, iar eu sunt nevoit să-i ofer o informaţie încă nedezvăluită

Stau şi încerc să scriu. Dar nu pot. Nici măcar o poezie n-am scris în cele şase luni de căsnicie. Am scris aiureli, cuvinte goale, prostioare, dar nimic demn de aura muzei Caliope.[13]

Stau la masa de lucru din biroul meu, în casa mea, căreia i se spune Pocklington Place şi care se află într-o zonă drăguţă a Londrei, pe care o cunoaşteţi, fără îndoială, aşa că nu-i voi menţiona numele, fiindcă nu-mi plac vizitatorii neaşteptaţi. Masa de lucru e din mahon şi e foarte mare. I-a aparţinut la un moment dat unui conte, dar individul era un poet execrabil, aşa că a murit, iar masa îmi aparţine mie acum.[14] Asta se numeşte justiţie şi mi-aş dori să existe mai multă în lumea noastră. Biroul meu e vast, la fel ca biblioteca. Aceasta din urmă era iniţial sus, la etaj, dar la un moment dat a devenit evident că, în lipsa unei măsuri drastice, aveam să-mi petrec viaţa urcând şi coborând scările între birou şi bibliotecă. Aşa că am chemat un arhitect, care a chemat câţiva muncitori, care m-au taxat cu o sumă considerabilă de bani, şi i-am cerut să elimine podeaua bibliotecii – deşi, la fel de bine, aş fi putut cere să fie eliminat tavanul biroului, dat fiind că ambele sunt unul şi acelaşi lucru (biblioteca şi biroul fiind una deasupra celeilalte). Oamenii s-au executat, cu o tevatură de bocăneli, ciocăneli şi hârşâieli, şi au montat mai multe scări înalte, mobile, pe care să pot ajunge la cărţile mele, plus o scară în spirală magnifică, din fier forjat, care duce la un fel de balconaş, ce mărgineşte spaţiul în care se afla înainte podeaua

---

[13] Cititorul a remarcat, fără îndoială, că domnul Savage îşi deapănă povestea, cu o anume afectare, la timpul prezent. Eu i-am recomandat insistent să nu procedeze aşa, însă el s-a dovedit intransigent. Iată în cele ce urmează o transcriere a succintei misive pe care mi-a trimis-o cu referire la această chestiune: „Hubert, există un sistem în nebunia asta a mea şi o nebunie în sistemul meu – o nebunie glorioasă şi inspirată. Scriind la timpul prezent, le confer evenimentelor un caracter imediat. Aceasta este, de altfel, şi raţiunea de a fi a timpului prezent, logic. Dacă n-aş scrie aşa, cititorul ar înţelege fără întârziere că totul s-a sfârşit cu bine, dacă aş folosi un ton vesel, sau că s-a sfârşit rău, dacă aş alege un ton melancolic, astfel că tot efectul ar fi distrus. Aşa că, fii băiat bun şi lasă literatura în seama literaţilor. – S.”. – H.L.

[14] Ar trebui să remarcăm că, în ciuda ambiguităţii domnului Savage, respectivul conte nu era tatăl Domniei Sale. Domnul Simmons achiziţionase masa de lucru de la un târg, în numele domnului Savage. – H.L.

bibliotecii şi tavanul biroului şi unde sunt aşezate câteva fotolii. Când muncitorii au plecat, a rămas în urma lor biroul încăpător cât două etaje, cu masa de lucru din mahon la care stau acum, străduindu-mă în van să scriu.

Dacă aţi scris vreodată în viaţă, ştiţi că scrisul e ori o activitate chinuitoare, ori una foarte simplă, dar rareori undeva la mijloc. Pentru mine obişnuia să fie într-un fel, însă acum e în celălalt. (Sunt convins că ştiţi ce vreau să spun.)

Mă ridic de pe scaun. Îmi smulg părul din cap şi scrâşnesc din dinţi. Îmi rod mânecile smochingului, care e din catifea roşie, rărită, şi despre care credeam cândva că-mi aduce noroc – dar acum nu mai cred. Cu toate acestea, cuvintele nu-mi vin în minte.

— Simmons! strig.

Păşesc de colo colo – un obicei al meu când sunt agitat.

— Simmons! chem din nou. Simmons, unde eşti? Sunt agitat!

Mă duc spre uşă, trag de ea şi o deschid ca să strig încă o dată, însă Simmons e deja în prag – ăsta e un obicei al lui.

— Simmons, am hotărât să mă sinucid. Cântăresc ideea în minte de câteva luni deja, dar am tot amânat-o fiindcă vremea era frumoasă. Acum însă e mizerabilă, iar eu tot nu pot să scriu, aşa că a venit timpul să fac ceea ce trebuie făcut.

— Foarte bine, sir, răspunde el, ca un majordom capabil ce e. Pot să vă întreb cum anume?

Iată-mă uşor debusolat. În toate lunile acelea în care am cumpănit ideea, întrebarea asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Şi îmi dau seama că e una bună, aşa că stau şi cuget.

— Nu ştiu, spun în cele din urmă. Nu m-am gândit încă. Dar cred că o să mă împuşc.

Cei care nu sunt foarte familiarizaţi cu el susţin că Simmons e complet lipsit de expresie atât pe chip, cât şi în glas, însă eu îl cunosc de ani mulţi şi ştiu că nu-i aşa, iar acum pare chiar îndurerat.

— Oh, sir! spune el. Vă rog să-mi scuzaţi întrebarea, dar cine vă închipuiţi că va fi nevoit să cureţe creierii împrăştiaţi ori sângele ori indiferent ce altceva veţi lăsa în urmă?

— Cine? mă interesez eu, întrebându-mă dacă o fi existând vreun departament special al administraţiei publice la care să apelezi în asemenea cazuri.[15]

— Eu, răspunde el.

Se pare, deci, că nu există.[16]

[15] Există, iar eu m-am aflat deseori în situaţia de a-i solicita serviciile. – H.L.

— Înţeleg. Îmi pare rău, Simmons. A fost o nesăbuinţă din partea mea. Îmi cer scuze.

Evident că armele de foc ies din discuţie.

— Nicio problemă, sir, răspunde el cu amabilitate.

Omul e cu adevărat un model de perfecţiune.

Îmi dau seama acum de întreaga realitate a situaţiei mele. Nu ştiu cum, dar până azi nu mi s-a părut niciodată atât de concretă. Dar când a contemplat imaginea bietului Simmons râcâindu-mi creierii de pe rafturile cu cărţi, mintea mea a început să protesteze. Însă nu sunt un laş. Aşa că merg înainte şi-l întreb dacă are sugestii pentru mine.

— Sir?

— Cu privire la cea mai bună modalitate de a-mi lua viaţa.

Simmons este uneori uimitor de ager, iar alteori are nevoie de clarificări suplimentare. Şi mă întreb pe unde i se preumblă creierul în aceste ultime cazuri. Nu-l consider un ins cu imaginaţie, însă poate că mă înşel. Şi îmi dau seama că niciodată în viaţă nu m-am gândit la ceea ce se petrece în mintea celorlalţi. Trebuie să scriu cândva o poezie pe tema asta.[17]

— Înţeleg, răspunde el şi, după câteva momente de gândire, adaugă: Am auzit că, ţinând seama de circumstanţe, înecul nu-i o modalitate neplăcută de a răposa.

Omul mă dezamăgeşte şi nu ezit să i-o spun.

— Te-aş fi crezut mai priceput, Simmons! Dacă o să mă înec, cadavrul meu o să fie dus de apă la vale şi o să eşueze pe cine ştie ce ţărm străin, unde o să bage în sperieţi vreun copil de broscar[18] care se joacă în nisip – şi toate astea din cauza aversiunii tale egoiste faţă de câteva minute de şters creieri de pe pereţi. Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine însuţi!

Afişează cu adecvare un aer de căinţă.

— Îmi este, sir. Teribil de ruşine! Dar ce părere aţi avea despre gazare?

— Aşa mai vii de-acasă, bătrâne! Cred că eşti pe calea cea bună.

Sunt reconfortat la culme. Pare o metodă nu doar rapidă şi curată, ci şi romantică totodată. Să mori răpus de recent instalatul arzător cu gaze mi se pare totuna cu a fi ucis de Progres, literal vorbind, iar asta este una dintre cele mai poetice idei pe care le-am avut în ultima vreme[19]. Mă pregătesc să

---

[16] E un noroc pentru domnul Savage faptul că n-a avut nicio treabă cu Comitetul pentru Sinucideri. În ciuda numelui său morbid, comitetul e format din inşi iritant de veseli, mici la stat, care zâmbesc mai mult decât ar fi necesar şi care râd mai des decât ar fi politicos. – H.L.

[17] Dacă poezia cu pricina a fost scrisă vreodată, mie nu mi-a ajuns sub priviri. Cititorul este rugat să remarce că problemele domnului Savage nu izvorăsc din lipsa ideilor, ci din nepunerea lor în aplicare. – H.L.

[18] Eu nu aprob asemenea epitete rasiste. – H.L.

[19] Vezi nota 17 de pe pagina anterioară.

spun exact acest lucru, când se aude soneria de la uşa din faţă. Simmons se scuză şi iese.

Rămas singur, contemplu lampa cu gaze care arde în tavan. Nu dau doi bani pe ea şi n-am dat niciodată. Gazele naturale mi se par o chestie monstruoasă, impură, puturoasă şi foarte scumpă. Am citit despre un tânăr inventator de prin nord, care fabrică cele mai năstruşnice maşinării acţionate în întregime de puterea aburului, ceea ce mie mi se pare un lucru mult mai bun. Aburul provine din apă, care provine de la ploaie, care la rândul ei vine din cer. Iar cerul îmi place, aşa cum îmi place şi ploaia. Gazele, pe de altă parte, vin habar n-am de unde, aşa că n-am cum să ştiu dacă îmi place originea lor. Îmi trece brusc prin minte ideea că în gazele naturale rezidă cu adevărat originea omenirii, ceea ce îmi întăreşte cu atât mai mult dezgustul faţă de ele. Ce plăcut e când îţi dai seama că prejudecăţile tale au o bază solidă![20]

Îl aud pe Simmons deschizând uşa de la intrare şi o clipă mai târziu simt un gol în stomac. O voce inconfundabilă chiţăie: „Simmons!", o valiză se prăbuşeşte pe podea şi disting chiar de unde mă aflu icnetul lui Simmons în clipa în care Lizzie îşi aruncă braţele în jurul lui.

Fiindcă e Lizzie. Se năpusteşte în biroul meu ca un vârtej care îmi confirmă bănuiala. Sora mea îmi seamănă mult – are tenul palid, părul închis la culoare, ochii albaştri şi e mititică. Sunt părtinitor, desigur, însă mie mi se pare că arată foarte bine. E îmbrăcată în haine de călătorie. Obrajii îi sunt roşii de la vânt şi, de bucurie, părul îi e ciufulit şi, înainte să apuc să mă ridic, se repede la mine. Miroase a toamnă şi a Lizzie – două dintre parfumurile mele preferate pe lumea asta. Aş fi fost fericit s-o văd în oricare alt moment al vieţii mele.

— Salut, surioară, rostesc în timp ce rămân fără aer în plămâni, în îmbrăţişarea ei.

Deşi e micuţă, e foarte aprigă.

Într-un târziu îmi dă drumul şi mă împinge la o lungime de braţ de ea. Mă studiază, iar asta îmi dă o senzaţie de agitaţie. A trecut aproape un an de când nu m-a mai văzut şi mă tem de părerea ei. Nu mă sinchisesc de opiniile multor bărbaţi, dar de a ei mă tem.

— Arăţi oribil, Nellie, declară ea. Ce-i cu tine?

---

[20] Mie, în primul rând, nu mi se pare o bază solidă pe care să-ţi clădeşti o prejudecată. În al doilea rând, cred că orice progres este unul bun. Nu aceasta este oare menirea lumii? Să meargă înainte? Şi mersul înainte nu este, la rândul său, un lucru bun? Eu cred că este. Retragerea nu este câtuşi de puţin onorabilă. Şi, în al treilea rând, ca să adoptăm un ton ştiinţific, gazele provin din cărbuni. Cărbunii provin din pământ, de care domnul Savage mărturiseşte că se simte ataşat. – H.L.

Simmons îşi face apariţia înainte să pot răspunde, îndreptându-şi cravata şi scuturând un fir de praf de pe uniforma lui impecabilă.

— Simmons, continuă Lizzie cu aceeaşi impetuozitate, cum de l-ai lăsat să ajungă aşa? Arată ca moartea. Poate că ar trebui să chemăm un preot.

Mi-aş dori ca Lizzie să nu mai vorbească de parcă eu n-aş fi de faţă.

— Da, răspunde Simmons. Mă tem că nu are o constituţie adecvată pentru…

E pe punctul de a rosti cuvântul „căsătorie", când, cu un fior de panică, îmi dau seama că am omis categoric să-i dau de ştire surorii mele că nu mai sunt holtei. Am încercat să includ detaliul acesta în câteva scrisori, însă cuvintele în sine nu s-au materializat niciodată. Aşa cum am mai spus, acum, că sunt căsătorit, nu mai pot scrie. Lizzie nu m-ar ierta în ruptul capului dacă ar şti că m-am însurat fără permisiunea ei. Mă grăbesc, deci, să-l întrerup pe Simmons înainte să poată rosti cuvântul fatidic:

— Ştii, chiar în seara asta am întâlnit un preot. Veneam spre casă, iar el se împiedicase de o piatră ieşită din caldarâm şi-l înjura pe dracul fiindcă i-o scosese în cale, aşa că m-am oprit şi i-am spus: „Ah, sir, ce ruşine! N-are oare bietul drac destule de pătimit şi aşa? În plus, dumneavoastră sunteţi preot! Eu sunt poet! În lipsa diavolului, am rămâne amândoi fără obiectul muncii". Mi s-a părut că i-am răspuns cum nu se poate mai isteţ. Dar preotul…

În clipa asta îmi vine însă altceva în minte, aşa că trec eu la atac şi o întreb:

— Dar tu de ce nu eşti la şcoală?

Lizzie face ochii mari cu un aer de panică deloc mai prejos, cred, decât ceea ce am simţit eu cu câteva clipe înainte. Sper însă că n-am fost la fel de transparent.

— Mă bucur grozav să vă văd pe amândoi, bâiguie ea, dar probabil că arăt ca naiba. Dă-mi voie să-mi schimb hainele şi să mă aranjez puţin, iar pe urmă vom sta de vorbă şi-mi vei putea spune ce ţi s-a întâmplat.

Arunc o privire spre Simmons şi constat că şi pentru el sora mea e ca o carte deschisă.

— Lizzie, continui eu sever, ce-i cu tine acasă?

Privirea ei zboară de jur-împrejurul camerei, în căutarea unei scăpări. Dar cum nu găseşte niciuna, hotărăşte să ia taurul de coarne.

— Am fost dată afară. Mă-ntorc într-o clipă!

Şi cu asta o zbughеşte din cameră.

O strig, însă degeaba. Când decide ea să facă ceva, rar se întâmplă să fie întoarsă din drum.

— Asta e vina ta, Simmons! exclam eu.

— Foarte bine, sir.

Mă cuprinde o stare de nervozitate. Nu sunt o fire slabă, dar nu-mi place deloc când mă hotărăsc pentru ceva (de pildă, să mă sinucid înainte de cină) şi altceva sau altcineva (spre exemplu, draga mea surioară) apare, stricându-mi planurile. Asta nu înseamnă totuşi că nu mă bucur s-o văd; mă bucur, deşi mă îngrijorează venirea ei acasă – era la o şcoală bună (prefer să nu spun care), ştiu că este o elevă extraordinară, ceea ce înseamnă că, dacă a fost dată afară, trebuie să fi făcut ceva foarte…

— Apropo, sir, intervine Simmons întrerupându-mi şirul gândurilor (ceea ce nu e neapărat un lucru rău, dat fiind că am tendinţa să le las să rătăcească aiurea), anticipez o problemă.

Habar n-am la ce se referă şi i-o spun direct.

— Camera ei, sir… începe el şi inima mi se strânge.

Uitasem de camera ei.

— NELLIE! strigă Lizzie de la etaj.

— Simmons, constat eu, ziua asta oribilă tocmai a luat o turnură şi mai urâtă.

Lizzie este o fată gingaşă, însă paşii ei în jos pe scări nu par câtuşi de puţin gingaşi. Uşa e dată de perete şi un val de furie se revarsă în încăpere.

— Ce-ai făcut cu camera mea?

— Păi, Lizzie, încep eu pe cel mai rezonabil ton din repertoriul meu, e cam complicat.

Mă opresc cugetând la cea mai potrivită formulare, însă lucrurile chiar sunt complicate. Înainte să apuc să continui, lansează ea o altă întrebare:

— Unde-mi sunt lucrurile?

— În pod.

— Şi cine stă acum în camera mea?

Nu-mi pot minţi singura rudă rămasă pe lume, dar nu sunt încă gata să-i mărturisesc tot adevărul, dacă îl pot ocoli. Şi-mi formulez rapid un plan. Cred că voi putea să trec peste unele detalii şi să schimb subiectul. Dacă o fac suficient de lin, poate că nici nu va observa ce i-am spus, iar dacă după dezvăluire trec la o mustrare suficient de severă, e posibil să-i deturnez complet atenţia.

— Soţia mea, răspund. Şi acum, să-mi spui imediat de ce ai fost dată afară de la şcoală.

— SOŢIA ta?!

— Importanţa unei bune educaţii…

Dar nu se lasă abătută din drum şi îmi taie vorba:

— Te-ai ÎNSURAT??

Îi ignor întrebarea, mai puţin de dragul planului meu defunct, cât mai degrabă fiindcă m-am ambalat pe noua temă de discuţie.

— Ți-ai făcut temele? o întreb. Nu ți le-ai făcut, nu-i așa? Nu te-am crezut niciodată o delăsătoare, Lizzie! Lenea…

— Nu sunt leneșă! Am fost eliminată din cauza unui flirt cu fiul decanului.[21] Tu când te-ai *căsătorit*?

Îi răspund cu o furie similară:

— Un *flirt?* Ai avut un FLIRT?! Abia dacă ai *șaisprezece* ani!

— Mda, ripostează creatura pe care n-o mai recunosc, nici eu nu-nțeleg cum de am așteptat atât de mult! DE CE TE-AI ÎNSURAT?

Sunt descumpănit. Să auzi că sora ta a fost dată afară de la școală e o lovitură grea, dar să afli că motivul a fost flirtul cu un sculă-fleață e ceva ce-l poate pune la pământ chiar și pe cel mai dur bărbat.

— M-am însurat, Lizzie, fiindcă am rămas fără bani; și, ca să avem cu ce să ne îmbrăcăm, ca să ne păstrăm casa și ca să mergi tu mai departe LA ȘCOALĂ, m-am vândut unei femei bogate, iar acum nu mai pot să scriu și nici măcar n-am habar cum anume să-mi iau viața astfel încât să nu fie un teribil deranj pentru cei pe care-i las în urmă… și, PENTRU NUMELE DOMNULUI, TU AI AVUT UN *FLIRT?!*

În mod pervers, furia mea are un efect calmant asupra lui Lizzie, care devine brusc logică.

— Nellie, ripostează ea pe un ton sec, sunt sigură că existau alte soluții mai eficiente din punct de vedere financiar, decât căsătoria.

— Crede-mă, Lizzie, mi-am frământat creierii suficient și am ajuns la concluzia că alternativă era să te vând pe tine unui pește, însă n-ar fi dat în niciun caz rezultate.

— Chestia asta nu e de glumă și nici… De ce zici că n-ar fi dat rezultate?

— Nu te-ar fi cumpărat nimeni.

Calmul ei iritant e spulberat.

— BA MULȚI M-AR FI CUMPĂRAT!

— Nu. Nu cred.

— M-ar fi cumpărat cineva, Simmons?

— Neîndoielnic, miss.

Simmons e cel mai curajos om pe care-l cunosc, însă în privința asta e un laș incorigibil. N-ar avea niciodată inima s-o rănească pe Lizzie, nici cu

---

[21] Cred că ar fi o idee bună să înserez aici câteva cuvinte despre miss Elizabeth Savage. În paginile acestea este zugrăvită ca o tânără cu moravuri îndoielnice și cu o virtute slabă. Nu cred însă că așa stă situația. Nu este în mod cert o persoană convențională și se comportă uneori în moduri pe care, să fim bine înțeleși, sper că fiicele mele – dacă aș avea unele – nu le-ar adopta vreodată. Dar n-o face dintr-o răutate voită. Era odinioară un filosof – al cărui nume nu mi-l pot aminti, dar pe care îl admiram profund în tinerețe – care afirma că el ar încerca o dată orice băutură. Miss Savage pare să se ghideze după acest principiu și caută cunoașterea în moduri nu imorale, ci amorale. Este o ființă inocentă care jinduiește la experiențe, dacă cititorul îmi va ierta aluzia. – H.L.

preţul de a-i spune adevărul. Dar sora mea este o creatură de basm, care exercită o stranie atracţie asupra muritorilor de rând, aşa că am hotărât să nu am o părere proastă despre Simmons.

Constat că trebuie să fac eforturi ca să-mi abat gândurile de la flirtul ei. Nu sunt genul pudic, să fim bine înţeleşi. Această epocă a moralităţii nu este una pentru care să nutresc afinitate şi nici pe care s-o consider adecvată.[22] În orice caz însă, atunci când afli că propria ta soră a… Dar aşa cum am menţionat deja, trebuie să fac eforturi să nu mă mai gândesc la asta. Mai bine să rămână neanalizat, nespus, neauzit.

Însă Lizzie pare încântată fiindcă şi-a găsit un aliat şi face apel la raţiunea lui în privinţa chestiunii curente.

— Cum de l-ai lăsat să facă aşa ceva, Simmons?

— Eu l-am avertizat să nu se căsătorească, miss Elizabeth, răspunde el. Mi-am dat toată silinţa ca să-l determin să se răzgândească, însă a fost foarte hotărât.

Lizzie se uită la mine cu un amestec de milă şi de enervare.

— Nellie, niciodată nu te-am crezut stupid, însă acum mă obligi să-mi reconsider convingerile.

— Părinţii ei doreau cu disperare un poet. Dacă nu mă însuram eu cu ea, ar fi luat-o Pendergast.

E motivaţia mea de ultim resort şi mă aştept să cântărească mult.

Nu cântăreşte.

— Şi ea unde e? mă întreabă Lizzie, ignorându-mi spusele.

— Cine?

— Soţia ta.

Mă crispez la auzul cuvântului.

— A ieşit.

— A ieşit *unde?*

— Dă o petrecere în seara asta şi s-a dus să-şi ia costumul.

Privirea lui Lizzie se luminează.

— O petrecere costumată?

Probabil că ea n-a fost niciodată la o asemenea sindrofie.

— Recunosc că poate *părea* ceva distractiv, răspund eu, dar dă-mi voie să te asigur că nu e deloc aşa.

Soţia mea are o adevărată pasiune pentru petrecerile costumate – una pe care eu n-o înţeleg. Toată lumea poartă mască, aşa că nimeni nu ştie cine cu

[22] În ceea ce mă priveşte, nu mi se pare nimic admirabil în acest sentiment evident anarhic. După părerea mea, această epocă a moralităţii, cum o numeşte domnul Savage, a adus mai mult bine omenirii decât oricare alta înaintea ei. Poate că opinia mea este una discutabilă, însă am petrecut ore îndelungate în studiu şi contemplare şi sunt convins de adevărul ei. – H.L.

cine vorbește. Ea zice că i se pare incitant și că măștile îi redau vieții o notă de mister, într-o epocă în care aproape toate misterele au fost sau sunt pe cale de a fi elucidate; eu zic însă că explicația asta n-are sens. Măștile nu fac decât să tulbure lucrurile. Nu rareori mi s-a întâmplat să găsesc un joben, un baston sau chiar o pereche de mănuși bărbătești uitate după o astfel de petrecere. Pentru mine, asta e o dovadă de tulburare; domnii din societatea aleasă nu-și uită lucrurile pe unde vrei și pe unde nu vrei decât atunci când sunt tulburați sau când sunt angrenați în vreo poveste amoroasă – și, cum nimeni altcineva nu locuiește în Pocklington Place în afară de mine și de soția mea, de Simmons și de o mână de valeți, plus câteva cameriste anoste și doamna Davis, bucătăreasa, care pe mine mă bagă în sperieți, mă îndoiesc că există domni care au pe aici vreo poveste amoroasă.

Lizzie îmi ignoră remarca. Nici măcar nu sunt sigur că m-a auzit. Deja e undeva departe, în Orient fără îndoială, visând la mătăsuri și turbane. E foarte ușor să-i distragi atenția.

— Ea cum e? mă întreabă.

— Cine?

— Soția ta.

Mă surprinde curiozitatea ei bruscă. De obicei, gândurile îi zboară rapid; mă întreb dacă nu cumva școala a început să-i tocească istețimea. Totuși, îi răspund cu sinceritate:

— Bogată.

Se încruntă la mine.

— Dacă stau să mă gândesc că îți câștigi existența prin arta cuvintelor, mi se pare chiar șocant. Cum e ea, Simmons?

Îmi dau seama că Simmons este pe cale să spună altceva decât ar trebui – dar așa cum cred că v-am destăinuit deja, este cu adevărat cel mai bun majordom din Anglia și poate chiar din lumea întreagă, așa că răspunde altfel:

— Date fiind circumstanțele, miss, cred că e preferabil să nu răspund la această întrebare.

Lizzie mijește ochii și e limpede că nu are de gând să schimbe subiectul.

— Ce se întâmplă aici? Cum o cheamă?

Îi spun.

— Vivien. Și mai departe? mă întreabă apoi.

— Mai departe ce?

— Care-i e numele de familie?

— Savage!

— Care-i *era* numele de familie? se răstește ea și atunci îmi dau seama la ce se referise, dar nu-mi cer scuze.

Nu sunt într-o dispoziţie propice scuzelor. Sora mea mă calcă azi pe nervi aşa cum n-o face de obicei. Mă întreb dacă motivul o fi acela că a mai înaintat în vârstă de când am văzut-o ultima oară (gând care mă face să râd în sinea mea, fiindcă îmi dau seama că, de fiecare dată când ne întâlnim cu cineva, acea persoană a mai înaintat în vârstă de când am văzut-o ultima oară), dar nu sunt sigur că aşa e. Încerc să-mi amintesc cum eram eu la şaisprezece ani şi nu pot. Fără îndoială, eram cam la fel.

— Lancaster, miss Elizabeth, răspunde Simmons. Numele ei era Lancaster.

— Lancaster, spune Lizzie, repetând fostul nume de familie al cumnatei ei. Vivien Lancaster…

Apoi, privirea i se luminează iar.

— Stai! exclamă ea, de parcă m-aş fi pregătit să plec undeva. Familia Lancaster? Te-ai căsătorit cu cineva din familia Lancaster?

Sperasem ca, prin cine ştie ce miracol, să nu-i ştie pe Lancasteri.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, ripostez eu, însă ea turuie mai departe:

— Te-ai însurat cu sora mai mică a lui Ashley Lancaster?

— Da.

Mă temusem că aici vom ajunge. Aşa se întâmplă întotdeauna când vine vorba despre Lancasteri.

— Ashley Lancaster e… e cumnatul meu! Oh, Doamne! Oh, *Doamne!*

— Nu lua numele Domnului în van!

— Ba-l iau, dacă aşa am chef! Pe el l-ai cunoscut?

— Pe cine?

— Pe Ashley!

— Nu. E pe undeva prin Africa. Sau prin America de Sud. Mereu uit. Unde e, Simmons?

— În Tibet, cred. Sau să fie în Pago Pago?

— Da, acolo e, replic eu.

Habar n-am dacă aşa e sau nu şi nici nu vreau să ştiu.[23] E probabil pe undeva unde e ori prea frig, ori prea cald, dar în orice caz foarte neplăcut. Nu pricep de ce s-ar supune cineva la asemenea tevaturi şi cu atât mai puţin pricep de ce o ţară întreagă ar urmări cu sufletul la gură relatările tevaturilor cu pricina. Îmi amintesc când trimitea depeşe, în perioada pe

[23] Nu e acolo. – H.L.

care a petrecut-o printre călăreții din Mongolia Centrală – tot orașul vorbea despre ei, iar eu chiar n-am înțeles pentru ce s-ar sinchisi cineva.[24]

Lizzie deja nu ne mai ascultă, nici pe mine, nici pe Simmons, turuind din nou pe o temă predictibilă.

— Cumnatul meu este cel mai mare explorator din câți au existat vreodată! Nellie, ți-am spus cumva că te iubesc?

Obsesia pe care o are pentru omul acela mă scoate din sărite. Obsesia pe care o are țara întreagă pentru omul acela mă scoate din sărite. Refuz să cred că insul e chiar așa de minunat cum îl descriu ziarele. Nimeni nu poate fi atât de înalt, atât de vânjos, atât de frumos, atât de generos și de plin de viață, atât de dispus să facă tot ce trebuie făcut, în ciuda riscurilor, a greutăților și a vremii neprielnice. Pur și simplu, refuz să cred.

Lizzie discută acum despre soția mea.

— Seamănă mult cu el? Probabil că da. E foarte înaltă? Pun pariu că da. Și frumoasă. Sunt sigură că e frumoasă. E foarte frumoasă? Eu n-am nimic de îmbrăcat. Oare ce-o să pun pe mine? Lancasterii! Asta înseamnă că suntem foarte bogați, nu-i așa? Suntem foarte bogați?

— Da, surioară, îi răspund. Lăsând la o parte orice altceva, acum suntem foarte, foarte bogați.

— Mie nu-mi pasă de bani, firește. Dar e plăcut să ai bani, nu-i așa? Tare mă bucur! Trebuie să fie și foarte inteligentă. Sper c-o să mă placă. O să mă placă, Nellie?

Îi răspund, sincer, că n-am întâlnit încă nicio persoană care să n-o placă.

— Ei, *sper* c-o să mă placă. De ce nu mi-ai spus că te-ai însurat cu Vivien Lancaster? De ce nu mi-ai spus măcar că te-ai însurat?

Adevărul e că nu știu de ce nu i-am spus. M-am tot gândit să-i spun, chiar și atunci când mă consideram fericit, însă, dintr-un motiv sau altul, am amânat mereu. Într-o zi va trebui să meditez la asta. Dar acum n-am timp. Îi ocolesc privirea și mormăi:

— Sunt sigur că ți-am pomenit ceva într-una dintre scrisori.

— Ba nu. Mi-aș fi amintit dacă mi-ai fi spus că te-ai însurat. Și nu mi-ai spus. Cred că e foarte urât din partea ta. Și de ce sunt lucrurile soției tale în camera mea?

Dintr-odată, iată-mă pe un teren foarte periculos. Din nefericire, nu sunt prea ager în asemenea situații.

---

[24] Amuzant este faptul că, în timp ce eu pregătesc acest manuscris în vederea publicării, domnul Savage își face bagajele pentru a-l însoți pe domnul Lancaster într-una dintre expedițiile sale. Dar așa se întoarce roata uneori, după cum bine zicea cândva domnul Shakespeare. – H.L.

— Nu mi se pare normal, continuă Lizzie. De ce nu staţi amândoi în aceeaşi cameră? Dacă o să mă mărit vreodată, o să vreau să dorm lângă dragul meu în fiecare noapte a vieţii.

— Da, bâigui eu.

Sunt conştient că drama nu poate fi evitată şi că, în foarte scurt timp, Lizzie îmi va cunoaşte secretul şi îşi va schimba în rău părerea despre mine. Şi totuşi, fac tot ce pot ca să amân inevitabilul, fie şi numai pentru două clipe. Deşi sunt cu şase ani mai mare decât ea, Lizzie mi-e prietenul cel mai drag pe care-l am şi n-aş suporta să-i pierd preţuirea.

— Sau doar şi-a depozitat lucrurile în camera mea?

— Nu. Acolo stă.

— De ce?

— E dificil să-ţi explic.

— Are legătură cu actul iubirii fizice?

Dacă n-aş fi deja atât de descurajat, asta mi-ar pune capac, cu siguranţă. Dacă aş avea o stâncă la îndemână, m-aş arunca de pe ea.

— Fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, continuă sora mea, n-are rost să te porţi cu mănuşi, Lionel. Ştiu deja totul despre sex, aşa cum o dovedeşte, bănuiesc, însăşi prezenţa mea aici. De fapt, sunt chiar versată; ştii, fiul decanului mi-a zis că, în spatele uşilor închise, aproape că aş putea trece drept franţuzoaică.[25]

Uitasem de afurisitul de fiu al decanului. Şi asta e deja prea mult.

— LIZZIE!

— Ce-i?

— Ideea că sora mea mai mică e, la şaisprezece ani, o cocotă experimentată nu are darul de a-mi ridica moralul!

— Nu sunt o cocotă! Dacă aş fi bărbat, m-ai felicita pentru virilitatea mea şi m-ai tachina foarte probabil fiindcă am aşteptat atâţia ani înainte să cunosc plăcerile… Oh, Doamne! N-o iubeşti!

Asta e, gata. M-a dibuit şi tare m-aş mira dacă mi-aş mai recăpăta vreodată statutul în ochii ei. Aş vrea s-o cert pentru purtarea ei destrăbălată, dar nici măcar asta nu pot s-o fac, fiindcă sunt prea ocupat să-mi apăr propriile purtări insensibile.

— N-o iubeşti, aşa e? N-o iubeşti! De asta aveţi dormitoare separate. Oh, nu! Oh, Nellie, ce-ai făcut? E îngrozitor! Te-ai însurat şi ai intrat în cea mai bogată şi mai interesantă familie din Anglia, dar nu-ţi iubeşti soţia. Cum poţi să fii atât de odios?

---

[25] Acest dialog şi altele similare – mă refer la cele care au ca subiect anumite chestiuni fizice – mă cam stânjenesc. Le-am lăsat însă, în general, aşa cum au fost scrise, deoarece cred că servesc unui scop preţios, acela de a sublinia libertatea de spirit a celor din Pocklington Place. – H.L.

Ştiam că aşa se va întâmpla, şi totuşi nu mă simt deloc pregătit. E cumplit să pierzi respectul unui frate sau al unei surori, iar pentru mine e şi mai cumplit, din motivul deja menţionat. Şi totuşi, ceva din fiinţa mea rămâne pe baricade până la final.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti!

— Ba sigur că am! Ai sedus o fată care s-a îndrăgostit de tine fiindcă eşti un poet celebru, dar te-ai însurat cu ea doar pentru că are bani… şi de fapt n-o iubeşti, şi nici nu-mi vine să cred că suntem rude, şi te urăsc, şi aş vrea să nu mă fi născut niciodată!

Chiar şi în disperarea care m-a cuprins, tot mă mir de puterea ei de înţelegere – chiar s-a schimbat mult. M-a dibuit. Îi spun asta şi adaug mohorât:

— Iar acum, anosta mea soţie mă urăşte aproape tot atât cât o urăsc şi eu pe ea.

— Nu te cred! Chiar e anostă?

— Dureros de anostă.

— Aşa e, Simmons?

Şi de data aceasta, Simmons este o întruchipare a discreţiei.

— În chestiuni de inimă, ştiţi bine, miss, că obişnuiesc să-mi ţin gura.

— Aşa e, întăresc eu, sătul de subiectul acesta, dar într-un fel bucuros fiindcă pot vorbi despre un lucru pe care nu-l discut de altfel cu nimeni. Niciodată nu vorbim despre nimic. Şi e timidă. Şi bolnăvicioasă, şi palidă, şi predispusă la accese inexplicabile de plâns. Iar când nu se smiorcăie, dă petreceri. E jalnic! Vreau doar să mor. Şi nici nu mai pot să scriu.

Nu voiam să-mi deşert sacul aşa, dar am făcut-o şi acum mă simt mai bine. E ca atunci când ţi se ia sânge. (Îmi amintesc totuşi că s-a dovedit de mult timp că folosirea lipitorilor e nu numai ineficientă, dar face şi rău la sănătate. Din păcate!)

— Cum adică nu mai poţi să scrii? întreabă neobosita mea soră. Când ai compus ultima dată o poezie?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lizzie mă studiază iar, cu o privire tulburător de maternă.

— Lionel, îmi fac griji pentru tine. Nu-mi pari deloc în regulă. Mă duc să chem un doctor.

— Nu vreau niciun doctor!

Constat că mi-au mai revenit forţele. Faptul că mi-am rostit necazul cu glas tare l-a mai atenuat oarecum sau cel puţin i-a pus zăgaz pentru o vreme.

— Lizzie, reiau eu apoi, trebuie să vorbim despre şcoală. Nu poţi să rămâi aşa, needucată…

— Nu sunt needucată! ripostează ea cu ciudă.

— Şi totuşi, trebuie să te întorci.

— Nu pot, deşteptule! Am fost dată afară.

— Ştiu asta, Lizzie, răspund eu cu ceea ce mi se pare a fi o răbdare infinită şi impresionantă. Trebuie să-ţi găsim o altă şcoală.

— Mi se pare o idee groaznică. Oricum, niciuna dintre ele nu mai are ce să mă înveţe.

— Haide, Lizzie!

— Nu mă lua pe mine cu „haide”! Încearcă TU să te duci la una dintre şcolile alea oribile!

— Am fost şi mi-a prins bine.

Ea îşi dă ochii peste cap şi aproape că începe să bată din picior de furie. Eu însă îi dau mai departe:

— Nu-mi pasă dacă nu-ţi place să înveţi…

Pentru prima dată în viaţa mea, Lizzie mă pălmuieşte. Îmi duc mâna la obraz, prea şocat ca să pot face altceva. Ne uităm fix unul la celălalt. O clipă mai târziu, ea se lansează într-un torent de vorbe – furioasă, indignată şi în pragul lacrimilor.

— În clipa în care am pus piciorul în casă, am bănuit că ceva e groaznic de in neregulă, iar acum suspiciunile mi s-au confirmat. Ca şi cum n-ar fi deja suficient de rău să-i spui surorii tale că te-ai însurat fără ştirea ei, ţi se pare necesar şi s-o insulţi, în cel mai teribil mod cu putinţă. Nu-ţi pasă dacă nu îmi place să *învăţ?* Dumnezeule! Îţi aduci aminte cum îmi citeai din Shakespeare înainte să învăţ eu însămi să citesc? Şi că tu m-ai învăţat latina? Şi că îţi plăcea schimbul de idei aproape tot atât cât mă plăceai pe mine? Aşa era fratele la care m-am întors, dar se pare că, bietul de el, l-ai asasinat… şi dacă într-adevăr eşti atât de nesăbuit pe cât pari să fii acum şi dacă într-adevăr ai uitat, în toiul autocompătimirii tale maritale, că eu am venit pe lumea asta să vreau s-ajung cu dor arzând pe culmi înalte de ştiinţă pură,[26] atunci nu mai avem nimic de discutat şi nu te obosi să mă ajuţi la despachetat, fiindcă o să mă urc în primul tren spre Hesperide.

Înainte să mă pot gândi la o replică, auzim amândoi uşa de la intrare deschizându-se.

Soţia mea s-a întors.

[26] Această frazare şi sentimentul exprimat de ea au fost împrumutate de miss Savage de la Alfred Tennyson. – H.L.

TREI

În care soţia mea găzduieşte o petrecere, iar eu mă întreţin cu un gentleman misterios, cu care discut despre poezie, prietenie şi căsnicie

— Dacă îmi permiteţi, sir, îmi spune Simmons, o voi ajuta cu pregătirile pentru primirea invitaţilor.

Şi pleacă.

— Oh, Doamne, invitaţii! spun, amintindu-mi că vom avea o petrecere diseară.

Nu pot să dau ochii cu ei. E suficient că mă confrunt cu sora mea şi, inevitabil, cu soţia. Un grup de invitaţi ar fi mult prea mult. (V-am spus deja că nu-mi plac oaspeţii.) Aşa că iau hotărârea să nu particip la petrecere.

— Lizzie, tu trebuie să stai aici şi să mă ajuţi să mă ascund.

— Categoric, nu, ripostează ea, încă agitată după micul ei discurs.

Soneria de la uşă se face din nou auzită. Sunt aproape sigur că se petrece ceva bizar şi probabil supranatural cu soneria de la uşa casei noastre. Te calcă pe nervi aşa cum soneriile obişnuite n-o fac niciodată. Am studiat-o eu însumi de mai multe ori şi n-am găsit nimic nelalocul lui – e o şmecherie simplă care, acţionată din exterior, face să sune un clopoţel dinăuntru. Dar, într-un fel sau altul, ştiu dincolo de orice îndoială că drăcovenia e malefică. Atât de tare mă zgârie la urechi, încât nici nu-mi mai pot aminti la ce mă gândeam înainte să sune.

Ascult. Se aud paşi, uşa de la intrare se deschide, răsună glasuri, uşa se închide. Alţi paşi – adică se aud din nou, şi mai multe seturi: e clar că autorii paşilor sunt mai numeroşi. Dacă un singur set s-a îndreptat spre uşă – cel al lui Simmons ori al valetului –, mai multe vin acum dintr-acolo.

Invitaţi.

— Sfinte Dumnezeule, au început să vină! exclam şi-mi aud disperarea din glas. E cumplit!

— Dar ce-i atât de groaznic la o petrecere? întreabă Lizzie, iar eu mă zgâiesc la ea siderat şi o văd clipind ca oaia nedumerită.

Cum poate fiinţa aceasta, mult mai versată decât mine în cele lumeşti, în anumite moduri lamentabile, să nu ştie de ce sunt groaznice petrecerile?

Soneria se aude din nou, iar şirul gândurilor mele iese de pe şine şi câţiva pasageri sunt ucişi. Sper că niciunul dintre ei nu avea înclinaţii poetice. Uşa

se deschide şi se închide din nou. Alţi invitaţi. Mulţi. Cel puţin o sută. Poate o mie!

— Lizzie, ai participat vreodată la o petrecere de salon?

— Evident că nu, fiindcă m-ai crescut tu, cel mai plictisitor individ de pe planetă.

Cuvintele ei mă irită, dar înainte să pot răspunde, soneria infernală ţârâie pentru a treia oară. De data asta, uşa stă deschisă şi mai mult timp şi abia apucă să fie închisă când se aude un alt ţârâit. Mă cuprinde o agitaţie teribilă. Îmi vine să mă ascund sub birou şi să-mi pun o pernă pe cap. Numai că Lizzie n-a terminat cu mine.

— Încă n-am cunoscut-o pe soţia ta şi n-am nimic de îmbrăcat, am fost pe drumuri toată ziua şi arăt groaznic. E o calamitate!

Mă fixează cu o privire cruntă, care sugerează clar că eu sunt sursa problemelor ei. După ce se asigură că mă simt suficient de spăsit (ceea ce nu sunt), continuă:

— Mă duc în camera mea să mă aranjez.

Cu un anume tremur, răspund:

— Camera ta…

— Mda, camera mea nu-mi mai aparţine. Cum am putut să uit? Foarte bine, mă duc în camera *ta.* Ţi-am spus cumva că te urăsc?

Apoi iese fără să se uite în urmă. Ştiu că vrea să mă simt vinovat şi mă enervează faptul că, într-un fel, chiar aşa mă simt. Lizzie are neplăcutul obicei de a-ţi stârni exact sentimentele pe care vrea ea să ţi le instile.[27] Mă întreb (şi m-am întrebat deseori până acum) dacă nu cumva a fost înlocuită la naştere cu vreo odraslă a ielelor.[28] Dacă aşa ar sta lucrurile, s-ar explica o groază de lucruri.[29]

Biroul meu are – dacă n-am menţionat deja asta – două uşi la nivelul de jos: una care dă spre o scară secundară ce duce sus, spre dormitoare, şi o alta care se deschide într-un coridor din care poţi ori să te duci la etaj pe scara principală, ori să intri în restul casei. Cei cruzi şi perverşi pot urca, de asemenea, pe scara în spirală, ocolind printre fotoliile de pe balcon, şi pot ieşi pe una dintre cele trei uşi de la etaj; mie nu-mi place însă zgomotul pe care-l fac pe metal paşii care nu-mi aparţin, aşa că nu încurajez această opţiune. Membrii familiei mele – formulă prin care mă refer la Lizzie, fiindcă ea e singurul membru al familiei mele; din motive evidente, pe soţia mea n-o pun la socoteală, deşi cred că legea ar pune-o – o iau deseori pe aici atunci când vor să mă scoată din sărite. Şi soţia mea procedează deseori la fel, dar

[27] Este adevărat. – H.L.

[28] Şi eu m-am întrebat asta. – H.L.

[29] Chiar s-ar explica. – H.L.

nu cred că știe cât mă enervează; nu e nici suficient de inteligentă pentru asta, nici perspicace.[30]

Deși furioasă pe mine, Lizzie m-a scutit de zgomotul scării metalice în spirală și a urcat pe cea din spate. De dincolo de cealaltă ușă răzbat până la mine glasurile câtorva invitați la petrecere. Ceasul de deasupra șemineului îmi arată că au venit devreme. Nu pot să-i sufăr pe oamenii care vin devreme la petreceri.[31]

Încă nu m-am hotărât ce voi face. Sinuciderea mi se pare o nesăbuință acum, că Lizzie abia a venit acasă, și iese din discuție în timpul petrecerii. N-ar fi tocmai nimerit să gazez o casă plină cu oameni de societate. Există în mine însumi o parte ticăloșită care e de părere că ideea n-ar fi tocmai rea – „Societate asasinată de poet", ar scrie Pendergast, naiba să-l ia! –, însă nu-mi doresc să-i văd morți pe toți.

Așa că, deocamdată, nu pot să mă sinucid, dar nici nu pot da ochii cu invitații. Încă nu sunt pregătit mental. Până la noi ordine, sunt hotărât să mă ascund în birou. Îmi acord câteva clipe, în care mă gândesc la ce mi-a spus Lizzie. Este adevărat că nu mai sunt la fel de dezinvolt cum eram odinioară, dar nici nu cred că am devenit atât de jalnic cum crede ea.

Am luat decizia să scriu o poezie. Timp de șase luni mi-a fost imposibil, dar n-am ajuns încă atât de jos încât să închid ochii fără să lupt. Caut un subiect și-mi aduc aminte de dialogul cu preotul. Nici că se poate o temă mai bună decât asta pentru o poezie. Nutresc o stranie pasiune pentru aspectele care țin de moralitate, iar publicul a agreat întotdeauna poveștile cu nuanțe teologice. Așa că încep.

„În lipsa diavolului, am rămâne amândoi fără obiectul muncii", îmi spun încet. (Deseori compun poezii cu glas tare.) Încerc să transpun ideea în versuri albe, alternând silabele accentuate cu cele neaccentuate într-o configurație armonioasă.

V-aș putea plictisi acum cu o îndelungă digresiune pe tema pentametrului iambic, dar n-o voi face. Îmi închipui că știți la ce mă refer, iar dacă nu, e suficient să-i citiți numele. Este vorba despre un metru poetic constituit din cinci iambi. Un iamb este o pereche de silabe, prima fiind neaccentuată și cea de-a doua accentuată. Este metrul care reproduce cu cea mai mare fidelitate ritmurile limbii engleze și a fost modul de exprimare poetică preferat de poeții Albionului vreme de o jumătate de mileniu. Este o noțiune

[30] Deși nu vreau să-i influențez pe cititori, mi-aș dori să le îndrept atenția spre o notă de mai înainte, cea în care mă întrebam dacă „gentleman" este un termen aplicabil vărului meu prin alianță. – H.L.

[31] Eu, unul, agreez punctualitatea. Deseori ajung mai devreme, ocazional la timp și niciodată târziu, dacă pot evita asta. Punctualitatea mi-a atras supranumele de „Hubert Exactul", care îmi place, deși nu sunt mulți cei care îmi spun așa. – H.L.

minunată, una despre care v-aş putea vorbi mult şi bine, dar n-o voi face. Voi menţiona doar că îmi stârneşte emoţii puternice. Conferă structură celor mai de seamă idei exprimate vreodată în limba noastră, iar în lipsa lui, poezia engleză ar fi una săracă. Există, desigur, persoane care preferă să nu-l utilizeze – chiar şi mie mi s-a întâmplat uneori să cedez ispitei altor metri –, dar, în general, cei care-şi spun „O să scriu un poem care să dăinuiască o mie de ani" nu se aşază să scrie altfel decât în pentametru iambic.[32] Nici măcar Pendergast nu este atât de zevzec încât să-l ocolească. Fiindcă e cu adevărat minunat.

Încep, deci, să compun. Vorbesc cântat, subliniind versurile cu un accent exagerat:

— În LIP-sa dia-VO-lu-LUI am ră… La naiba!

Remarcaţi, nu-i aşa, că nu-mi iese metrul. Versurile albe (adică un pentametru iambic fără rimă) cu adevărat bune se potrivesc pe cuvinte ca o mănuşă. Iată, de exemplu: „Să VREI s-aJUNGI cu DOR arZÂND pe CULMI înALte DE ştiINţă Pură". Pare foarte simplu. Devine foarte simplu; atunci când sunt în dispoziţie poetică un timp mai îndelungat, constat că-ncep să şi gândesc în pentametru iambic. (ConSTAT că-nCEP să ŞI gânDESC…) Din păcate, n-am mai fost în dispoziţie poetică de atât de multă vreme, încât încep să mă întreb dacă voi mai fi vreodată. Trag aer în piept şi reformulez: „În A diaVOluLUI lipSĂ…" Jalnic. Aiureli. Mai rău decât aiureli! Îl strig pe Simmons, care îşi face apariţia cu o promptitudine imposibilă – asculta oare la uşă? Uneori aşa cred, dacă mă gândesc la rapiditatea cu care apare, dar ştiu că nu-i stă în fire să tragă cu urechea.

Poartă mască şi turban. Fără îndoială, soţia mea i-a cerut să se îmbrace astfel pentru petrecerea ei absurdă. Mă bucur să constat însă că toate rotiţele lui de majordom funcţionează încă firesc.

— Simmons, îl întreb, câte silabe sunt în „diavol"?

— Cred că sunt două, sir, răspunde el, confirmându-mi cele mai negre temeri.

— N-ar putea fi doar una?

Dintr-un motiv obscur, mă simt cuprins de disperare – de parcă, dacă s-ar putea ca „diavol" să aibă o singură silabă, poezia ar putea curge mai departe şi la fel s-ar întâmpla şi cu viaţa mea.

Simmons cugetă o clipă, după care încearcă diferite moduri de rostire a cuvântului.

— Diavol. Diavl. Di-a-vol. Dia-volesc. Dia-bo-lic. Diabolic. Diavl… Nu sunt sigur, sir, conchide în cele din urmă, oftând.

[32] Deşi eu nu sunt poet, nu pot să nu subliniez că situaţia nu stă totuşi chiar aşa. – H.L.

Îmi vine o idee. Una excelentă. Şi, dintr-odată, mă simt cuprins de entuziasm.

— Dacă aş scrie DIAV apostrof L, ar înţelege lumea la ce mă refer?

Clatină din cap într-o parte şi-n alta, cu un aer echivoc.

— În ce context, sir?

Îi răspund în iambi:

— Făr'De diav'l AM fi-aMÂNdoi FĂră SLUJbă.

Am legat „fi" şi „a" din „amândoi" ca să iasă versul, dar cred că sună destul de bine.

— Nu ştiu dacă merge, sir.

— Ba da, ba da, merge! De-asta l-am făcut dintr-o singură silabă.

Simmons se încruntă.

— Dar tocmai ce-aţi spus „diavol".

— Ba nu, ripostez iritat. Am spus „diav'l".

— Scuzaţi-mă, sir, dar eu am auzit „diavol".

— Păi, la naiba, nu contează ce-ai auzit tu – va fi scris „diav'l".

— Credeam că-l veţi face să aibă o singură silabă.

— CHIAR ARE O SINGURĂ SILABĂ!

— Oh, replică el nu tocmai convins. Înţeleg.

Nu e cine ştie ce concesie, dar nici n-am nevoie de una mare acum. Chiar şi una mică mi-e de-ajuns. O iau ca pe o încurajare tacită şi simt un val de exaltare. Sunt luni întregi de când n-am mai avut un proiect care să mă entuziasmeze, aşa că mă avânt în explicaţii.

— Am decis să scriu o pledoarie în favoarea diavolului. E de fapt un dialog. Un om merge pe stradă şi vede un preot…

— Care s-a împiedicat de o piatră şi îl înjură pe diavol, iar omul sare în apărarea dracului?

Nu pot să sufăr când Simmons îmi continuă frazele. Îmi dă impresia că sunt lipsit de originalitate. Dar recunosc că, da, asta voiam de fapt să spun. Şi-l întreb ce părere are.

Replica lui mă ia prin surprindere.

— Am o părere foarte bună, sir, spune el, după care continuă cu o idee care nu mă mai miră deloc: Am auzit că, atunci când te părăseşte inspiraţia, prinde foarte bine să-ţi exploatezi propriile experienţe.

Când au murit părinţii noştri, lucru care s-a întâmplat într-un mod deopotrivă absurd şi poetic, Simmons şi-a asumat misiunea de a ne creşte pe mine şi pe Lizzie. Nu era, strict vorbind, o practică uzuală, dar la urma urmei nimic n-a fost vreodată obişnuit în familia noastră. Suntem nişte tipi excentrici. Aşa cum veţi fi înţeles deja, Simmons nu este un majordom în înţelesul banal al termenului. Deseori face prin casă treburi care nu-i revin

unui majordom, dar de câte ori îi atrag atenţia asupra acestui lucru, strâmbă din nas şi spune că preferă să ştie că treburile sunt făcute cum trebuie. Iar pentru asta îl admir. (Sunt, în sufletul meu, un revoluţionar.) Vă mărturisesc toate acestea doar pentru a sublinia că, deşi sunt furios pe el, gândul de a-l concedia este de neconceput. Îmi trece însă prin minte ideea de a-i trage o palmă, dar mă abţin fiindcă n-am lovit în viaţa mea pe nimeni şi mi se pare o nesăbuinţă să încep cu majordomul meu septuagenar. Aşa că mă mulţumesc să murmur:

— Aş vrea să nu fi spus asta, Simmons.

— Da, sir.

Nu e nici urmă de regret în glasul lui. Cred că e supărat pe mine, deşi nu ştiu bine de ce – doar mă comport la fel ca întotdeauna. Însă atitudinea lui pare alta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, încă de la nunta mea pare întors pe dos. Mă întreb dacă nu cumva Vivien i se pare şi lui la fel de deranjantă cum mi se pare mie. Până acum nu mi-a trecut prin minte o asemenea idee şi-mi dau seama că, dintr-un punct de vedere, când m-am însurat eu, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu el – nu în sens fizic, firește, ci în sensul că Vivien a devenit o prezenţă constantă în existenţa lui, dobândind deplina autoritate de a-i face viaţa un chin; în plus, nici măcar n-a fost consultat în privinţa asta.[33]

— Apropo, sir, soţia întreba de dumneavoastră.

Aşa îmi arată Simmons că e nemulţumit de mine: îşi asumă rolul de mesager al ei. Dar refuz să mă supun.

— Spune-i că lucrez.

— Foarte bine, sir.

Se răsucește pe călcâie şi se pregătește să plece. Ştiu că este necăjit şi mi-e puţin ruşine de mine însumi. Nu-mi place când eu şi Simmons suntem în dezacord. Mi se pare ceva elitist şi nedrept. Caut rapid ceva de spus, care să ne permită să ne despărţim în termeni mai buni.

— E multă lume acolo?

Nu e cea mai bună soluţie, dar ca solie de pace îşi va face treaba.

— Este, sir, răspunde el şi-mi dau seama că nu mai e la fel de furios cum era cu o clipă în urmă.

Glasul şi postura lui sugerează iertare, chiar dacă nimeni altcineva în afară de mine nu şi-ar putea da seama. Am eu acest dar – chipurile şi

[33] Ceea ce spune domnul Savage este valabil pentru orice servitor. Spre exemplu, când s-a mutat în Pocklington Place, doamna Savage a adus cu ea o bucătăreasă, o anume doamnă Davis, ale cărei servicii au fost cadoul ei de nuntă din partea lordului Lancaster şi a soţiei lui. Biata femeie îi este devotată lui Vivien, dar, din cauza căsătoriei, trebuie să-l suporte şi pe domnul Savage. – H.L.

atitudinile sunt pentru mine precum o carte deschisă. Nu cunosc pe nimeni mai priceput la „citirea” celorlalți.

— Aproape că ni s-a terminat șampania, adaugă el.

Oftez. Simmons așteaptă să spun ceva și știu ce anume – ceea ce el ar numi „datoria mea”. Într-un târziu, rostesc cu toată voioșia de care sunt capabil:

— Cred că ar trebui să mă duc acolo și să mă asigur că nimeni nu subtilizează nimic.

Asta e ultimul lucru din lume pe care mi-aș dori să-l fac acum, dar în viața fiecărui bărbat vine un moment în care trebuie să privească glonțul în ochi, iar dacă momentul meu a sosit, nu voi da înapoi.

Mă aștept ca Simmons să fie îmblânzit de curajul meu, dar nu e. Și mă întreabă:

— Mască aveți, sir?

Sunt uluit.

— Poftim?

— Nimeni nu e acceptat la petrecere dacă nu e mascat. E strict interzis.

— Dar sunt la mine în casă! strig indignat; nu-l înțeleg – vrea sau nu să-mi fac datoria?

— Nu contează, sir.

Mă înfruntă intenționat, iar chestia asta mă irită teribil. Eu m-am străduit să fiu agreabil chiar și în toiul celei mai sumbre dispoziții ale mele și tot ce-mi poate spune el e că n-am voie să ies din birou fără mască!

— Împrumută-mi-o pe a ta, îi cer eu senin.

— Mă tem că nu pot, sir. I-am deruta pe invitați.

— Atunci, la naiba, du-te și caută-mi una, Simmons!

— Foarte bine, sir, răspunde el și dă să plece.

Eu sunt însă hotărât să-i arăt că nu mă las intimidat de atitudinea lui belicoasă și-mi continui imediat versurile:

— Făr’ DE diav’l AM fi-aMÂNdoi…

Dar mă opresc. Nu pot să țin stindardul sus în condițiile unei compoziții atât de jalnice.

— Nu e bună de nimic, așa-i? întreb apoi către spatele lui întors.

Totuși, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva e mai degrabă bună și, de fapt, nu sunt eu obișnuit cu poezia de calitate, astfel că n-o mai pot recunoaște când o văd. E o parte mică, ce-i drept, dar există!

— Nu prea, sir, răspunde el pe un ton de automulțumire, după care deschide ușa și se avântă în vârtejul de mătăsuri, satin și larmă.

Îmi las capul în jos, pe birou, și mă gândesc că, dacă m-aș fi sinucis cu trei ore în urmă, n-aș mai fi fost nevoit să vorbesc cu Lizzie, să mă cert cu

Simmons şi nici să-mi accept eforturile poetice îndoielnice. Dacă aş putea să mă întorc în timp, m-aş duce să mă arunc în Tamisa fără să mai întreb pe nimeni – şi naiba să-i ia pe copiii broscarilor.[34]

A fost o vreme, nu cu mult în urmă, în care poezia mea era aproape unanim respectată.[35] Aveam un public numeros şi niciuna dintre cărţile mele n-a dezamăgit aşteptările presei sau pe cele ale cititorilor. Recunosc, opera mea nu era chiar de nivelul unui Keats. Şi nici, cred, de cel al lui Byron, Shelley, Wordsworth, Coleridge, Milton, Blake sau Shakespeare. Fără îndoială, nici de al lui Tennyson. Dar nu era proastă. Cât despre mine, eram tânăr, plăcut, modest şi scriam într-un stil drăguţ şi isteţ, chiar dacă nu aveam prea multe de spus. Mă amuzam şi-mi amuzam în acelaşi timp cititorii; oare ce-şi poate dori mai mult un om? Nu-i agreez deloc pe poeţii care înşiră versuri solemne despre iubiri pierdute şi divinitate. Trăim într-o epocă deloc solemnă, aşa că nu înţeleg de ce poezia de acum ar trebui să fie caracterizată de solemnitate şi de lipsă de umor.

De ce, atunci când are posibilitatea să-şi aleagă temele şi tonurile, ar alege cineva să scrie despre virtuţile morale ale castităţii, de pildă? Castitatea nu este *interesantă!* Virtutea morală e interesantă uneori, dar numai uneori – doar atunci când autorul *îşi dă seama că, în general, nu-i deloc interesantă* şi, ca atare, se străduieşte să remedieze acest neajuns. Spre exemplu, când un poet hotărăşte (lucru care nu a fost niciodată întreprins până acum, nici măcar de al nostru lord Alfred[36]) să scrie o epopee despre regele Arthur – nu despre aventurile cavalerilor şi ale domniţelor de la Curtea lui, ci despre omul în sine –, respectivul va trebui să se confrunte cu problema cu care se confruntă lumea literară încă de la Chrétien de Troyes[37] încoace, anume că Arthur Pendragon în sine este un personaj plictisitor tocmai din cauza virtuţii lui exemplare, în vreme ce Lancelot (şi, la fel de bine, Gawain, Tristan, Perceval, Gareth şi toţi ceilalţi, poate cu excepţia lui Galahad) este interesant fiindcă în cazul lui virtutea a cam luat-o razna. Când un autor de seamă îl abordează pe Arthur în mod direct, rezultatul poate fi unul cu adevărat captivant, dacă omul se dovedeşte la înălţimea misiunii asumate – anume, cum să faci din virtute ceva atrăgător.

---

[34] Cred că părerile mele cu privire la un asemenea limbaj şi la sentimentele pe care le reflectă el sunt deja bine cunoscute. – H.L.

[35] „Respectată" nu este, cred eu, termenul corect aici. Iată ce scria domnul Pendergast despre cea mai recentă culegere de versuri a domnului Savage, *Visuri şi digresiuni:* „Cel mai bun lucru care poate fi spus despre acest mănunchi de poezii – deoarece cu asta susţine domnul Savage că avem de-a face – este că are numai şaptezeci de pagini". Pentru o vreme, s-a vândut totuşi acceptabil de bine. – H.L.

[36] Adică Tennyson. – H.L.

[37] Poet şi trubadur francez din secolul al XII-lea, care s-a remarcat îndeosebi prin scrierile despre regele Arthur (n.tr.).

Ei bine, eu, unul, nu știu. Nu sunt un tip virtuos, așa că ideea nu mă preocupă. Am vrut la un moment dat să fiu, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum sunt doar un poet laș, care se ascunde în biroul lui, sperând în van să evite furcile și topoarele unei petreceri de salon. (Pendergast e și el aici. Îl simt.)

Îmi pot imagina ce se va întâmpla când se va întoarce Simmons cu o mască pentru mine. Probabil asta. El va intra în birou și-mi va întinde masca în tăcere, fiindcă este un majordom de treabă și nu apelează la cuvinte decât atunci când e necesar. Eu voi spune „Îți mulțumesc, Simmons", deși voi gândi cu totul altceva, fiindcă nu vreau să ies de aici.

Dar voi ieși, pentru că, deși mă revolt împotriva societății, nu mă pot rupe de ea complet, de dragul celor apropiați. Voi deschide ușa, unica barieră între mine și ororile lumii moderne, și voi fi prins în marea de trupuri asudate care se prefac că se distrează mai bine decât o fac de fapt.

Pe hol voi da peste Sir Francis Babington, care nu m-a iertat niciodată pe deplin pentru că nu m-am însurat cu Agnes a lui. Probabil că va purta un costum de arlechin, în romburi, va ține în mână o cupă de șampanie și va turui ca dracul Apoi va întreba:

— Te-ai hotărât să ne onorezi cu prezența ta, Savage?

Iar eu voi ști că el e, fiindcă nimeni dintre cei pe care-i cunosc nu e nici pe jumătate atât de grosolan.

— Sir Francis! voi exclama cu o încântare mincinoasă. Cum m-ați recunoscut în ciuda măștii?

— Nicio mască nu-ți poate ascunde aerul de îngâmfare, Savage, va replică el, apoi o va șterge în urmărirea unei silfide care nu va fi probabil nimeni alta decât doamna Frazer, deși, din cauza costumului (o chestie egipteană care-i ascunde fața și mai nimic altceva), nu voi putea ști sigur.

(M-am mai înșelat și înainte – un chicotit plin de mulțumire de sine dincolo de ușă îmi amintește că Pendergast e și mai grosolan decât sir Francis, dar doar cu puțin mai mult.)

Va trebui să-l evit pe Pendergast, care – cred eu – a venit doar ca să-mi facă mie în ciudă, fiindcă nu obișnuiește să meargă la petreceri. Își petrece majoritatea serilor citind presa. Are o nefericită predilecție pentru chestiunile contemporane, iar asta face ca poezia lui să fie și mai jalnică decât ar fi altfel. Un tip pe care-l știu glumea odată spunând că, dacă își permite să cumpere ziarul de dimineață, oricine se poate lipsi de scrierile lui Pendergast. Pe mine, realitatea nu mă ispitește ca pe el.

Poate că o voi întâlni și pe Vivien. Va fi splendidă și foarte rece.

— Bună, aș putea rosti eu.

— Bună, domnule Savage, ar putea răspunde ea.

— Ce petrecere! aş continua eu.

— Te-am căutat mai devreme, îmi va spune ea.

— Eram în birou. Scriam.

— Ah! ar răspunde ea, în felul acela dezaprobator al ei.

Şi se va pregăti să spună mai multe – poate chiar va trage aer în piept pentru asta. Însă pe urmă îl va da afară. Aşa procedează adesea, iar eu nu ştiu nici de ce, nici ce a fost în mintea ei. Apoi va începe să se joace cu o paietă de pe rochie (va purta ceva fantastic şi romantic, cred – un costum e prinţesă ori ceva asemănător) şi va privi în gol. Nu va mai avea altceva de zis, fiindcă nu apreciază poezia şi n-o înţelege. Niciodată nu avem multe să ne spunem unul altuia. Eu îmi voi căuta cuvintele şi voi încerca să născocesc un compliment despre petrecere, deşi am uitat motivul pentru care a organizat-o. Aproape că voi găsi ceva, dar exact în clipa aceea ea va exclamă: „Domnule Murray!" sau „Lord Eisley!" ori „Tu eşti, dragă Algie?" – şi se va îndepărta, iar eu mă voi simţi mizerabil.

Voi rătăci de colo colo aidoma lui Dante, dar fără un ghid alături. Voi da pretutindeni peste suflete pierdute care se vor agăţa de mine şi vor încerca să mă atragă în rândurile lor. Eu voi respinge tentativele de conversaţie ca şi când ar fi nişte şerpi veninoşi încolăciţi de gleznele mele. Voi evita nasul lui Pendergast. Şi, într-un târziu, dacă voi avea noroc, o voi găsi pe Lizzie. „Lizzie!" voi striga şi amândoi ne vom croi drum prin marea de trupuri, ne vom prinde de mâini, vom găsi un colţişor ferit şi ne vom retrage acolo. Ea îşi va ridica masca şi va avea pe sub ea o privire oripilată. Eu voi întreba:

— Încă ţi se mai pare că petrecerile de salon sunt amuzante?

Iar ea va avea o expresie de căinţă şi va spune:

— Sunt oribile! Cum am putut crede altceva?! Iar tu, cum ai reuşit să-ţi păstrezi minţile întregi cu o asemenea tortură? Spuneai că ceva similar are loc cam în fiecare săptămână? Ce cumplit! Ce teribil! Am greşit îndoindu-mă de tine când mi-ai zis că soarta ţi-a fost potrivnică.

Şi, în ciuda cuvintelor dure rostite între noi, îi voi accepta bucuros căinţa, fiindcă acum va fi privit deja fiara în ochi, ştiind ce povară port eu.

Vom începe să ne plănuim fuga. Poate vom evada pe o fereastră, prin care ne vom arunca, aterizând pe aleea pietruită de afară însângeraţi şi învineţiţi, dar liberi. Sau poate că vom urca pe acoperiş şi vom privi discul palid al lunii, diafan învăluit în ceaţă, ridicându-se deasupra cupolei cenuşii a catedralei St. Paul. Însă, pe când ne vom furişa afară din încăpere, un bărbat mascat o va înşfăca pe Lizzie de mijloc şi o va duce să danseze, iar eu voi rămâne din nou singur.

Voi mai bâjbâi aiurea o vreme, pierdut în marea de nesinceritate şi de cuvinte mincinoase. Va fi oribil şi nu voi avea scăpare şi voi încerca din nou sentimentul doborâtor de neputinţă pe care îl tot am de când m-am însurat.

Nu ştiu cum de am fermecat-o pe Vivien cu atât de puţine cuvinte schimbate între noi, dar trebuie s-o fi făcut, fiindcă abia după nuntă am încercat să vorbesc cu ea şi am realizat ce greşeală am făcut. Fiindcă, aşa cum s-a dovedit, nu aveam despre ce vorbi împreună.

Trebuia să-mi fi dat seama încă din ziua în care am cerut-o. Ploua şi dădeam amândoi o tură prin parc. (Aveam eu motivele mele.) M-am prefăcut că mă împiedic, intenţionând să cad într-un genunchi şi să-i cer mâna într-o izbucnire de spontaneitate planificată. Dar planul mi-a fost zădărnicit; dovedind reflexe uimitoare, Vivien m-a prins de braţ. Am rămas o clipă nemişcaţi, lipiţi unul de celălalt, tăcuţi. În privirea ei era o expresie pe care n-o puteam interpreta. Am stat pe gânduri. Apoi am decis să iau taurul de coarne: am îngenuncheat. Am încercat să vorbesc, dar gura mi se uscase. Am înghiţit, m-am înecat şi am tuşit. Am încercat din nou să spun ceva.

— Vivien, am început, dar m-a cuprins un alt acces de tuse, iar ea m-a privit tăcută. Vivien, am spus din nou, sunt…

Dacă stau bine să mă gândesc, n-o să vă spun cum eram. Intenţionam să-mi notez cuvintele, dar n-o voi face. E ceva intim. E suficient să vă povestesc că am perorat o vreme, detaliindu-mi iubirea pentru ea în cei mai poetici termeni pe care vi-i puteţi imagina. Niciodată n-am fost mai poetic decât în acel moment. Aş vrea să-mi pot aminti cuvintele exacte rostite, fiindcă ar fi consemnate ca o declaraţie clasică de dragoste. Dar – şi privind acum înapoi, nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva şi că faptul nu mi-a servit ca un avertisment al ororilor ce aveau să se abată asupra mea – Vivien m-a întrerupt. S-a uitat în jos, spre mine, şi a râs – chiar a râs! –, după care m-a ridicat în picioare şi a replicat scurt:

— Linişte! Îţi voi închide eu gura.

Şi apoi m-a sărutat.

În momentul acela mi s-a părut cel mai romantic lucru care mi se întâmplase vreodată. Dar, retrospectiv privind, îmi dau seama că a fost doar începutul sfârşitului. Eu compuneam poezie, iar ea m-a întrerupt într-un mod care n-a mai permis nicicum continuarea conversaţiei. Aşa că, acum ştiţi.

Am curtat o zeiţă, dar m-am însurat cu o femeie simplă. Aud că aşa stau lucrurile deseori şi trebuie să-mi iau aici un răgaz ca să remarc faptul că mie căsătoria mi se pare o instituţie hidoasă. Ah, dacă ne-am purta curta la nesfârşit! Cred că aşa aş fi fericit, fiindcă săptămânile în care i-am tras clopotele lui Vivien au fost cele mai fericite din viaţa mea. Când fiece privire

face ca inima să-ţi bată mai tare şi răsuflarea să ţi se taie, când un zâmbet timid sau o înclinare delicată a capului îţi împăienjeneşte privirea, lumea întreagă devine mai animată. Chiar şi Londra pare un oraş mai primitor, un oraş al frumuseţii, nu al petrecerilor şi al mizeriei.[38]

Nu aştept deloc nerăbdător revenirea lui Simmons.

Uşa scârţâie, deschizându-se. Nu ridic privirea.

— Mi-ai găsit o mască, astfel încât să pot participa la petrecerea din propria-mi casă, Simmons? întreb cu o anume amărăciune în glas.

— Oh, răsună un glas plângăcios şi gângav, pe care nu l-am mai auzit până acum. Nu sunt Simmons.

Ridic privirea. Necunoscutul intrase deja în biroul meu şi închisese uşa în urma lui. E un tip absurd de subţire, bine îmbrăcat, şi nu e costumat, ci are doar o mască veneţiană de carnaval, cu un cioc de pasăre, pe care o ţine în faţa ochilor prinsă de un băţ. Are umerii căzuţi, de parcă l-ar apăsa o greutate inexprimabilă, dar nu pare bătrân. Îl studiez, dar constat că nu-i pot ghici vârsta cu o aproximaţie mai mare de un deceniu.

— Într-adevăr, răspund eu. V-aţi rătăcit.

— Nu m-am rătăcit.

Gângăveala lui mă calcă pe nervi.

— Ba da, chiar v-aţi rătăcit. Acesta este biroul meu. Petrecerea e dincolo.

— Nu am venit pentru petrecere, Savage, cu toate că pare una straşnică.

— Dar atunci, pentru ce aţi venit?

Nu-mi plac necunoscuţii, intruşii, gângavii, oaspeţii neinvitaţi sau domnii care călătoresc incognito.

— Doar ca să vă mulţumesc, răspunde el cu o politeţe desăvârşită, coborându-şi absent masca din dreptul ochilor.

Nimic nu este remarcabil la chipul lui. E o faţă cât se poate de obişnuită, cu nas, doi ochi cenuşii dotaţi cu pleoape, o gură, o bărbie şi tot ce mai există pe o faţă de obicei. Însă tot nu-i pot estima vârsta.

— Ca să-mi mulţumiţi?

— Pentru vorba bună. Eram într-un loc întunecat, înţelegeţi dumneavoastră, însă auzul unor vorbe amabile poate face adevărate minuni, iar acum mă simt mult mai bine.

Mă uit la el nedumerit. Într-un târziu, îi spun:

— Habar nu am despre ce vorbiţi.

— Ceva mai devreme în această seară, mi-aţi luat apărarea în faţa unui preot cu vederea slabă, iar pentru acest lucru am venit să vă mulţumesc.

---

[38] Cred şi eu acest lucru, fiindcă am citit deseori asemenea constatări. Dar o experienţă personală în domeniu nu am. A existat un timp în care am crezut că am, însă m-am înşelat. – H.L.

Sunt cu totul perplex. El continuă să mă privească plin de subînțeles, dar tot nu pricep nimic.

— Cred că greșiți, încerc să-i explic. Tot ce s-a întâmplat e că un preot s-a împiedicat de o piatră și l-a înjurat pe…

În clipa aceea, înțeleg totul. E o senzație neplăcută, ca aceea pe care-mi închipui că o simte cineva care toată viața a avut picioare și deodată se trezește cu ele amputate.

— Oh, continui eu cu un aer tâmp. Deci dumneavoastră sunteți… Serios?

El nu spune decât:

— Chiar așa.[39]

N-am mai vorbit niciodată cu vreo entitate supranaturală, deci nu știu prea bine cum ar trebui să procedez. Prințul întunericului – căci sunt rezonabil de sigur că el e – nu face altceva decât să se uite la mine. Îi studiez din nou chipul. E la fel de banal. Mă întreb dacă acela o fi trupul lui sau dacă doar și l-a însușit. Încerc să nu mă înfior la o asemenea idee. În minte îmi apare imaginea unui tip cât se poate de obișnuit care merge spre casă. Deodată, diavolul se materializează din praful drumului și i se insinuează prin tălpile pantofilor, în sus pe picioare, apoi îi trece de genunchi, de șolduri și-i pătrunde în inimă, ca fumul în plămânii unui fumător. Mă uit din nou la el. Aștept să se întâmple ceva, dar nu știu bine ce. Să izbucnească flăcări, poate, ori să-i crească coarne în frunte sau poate ca un înger să se prăbușească mort prin acoperiș. Nimic din toate astea nu se întâmplă însă și, cu cât îl privesc mai îndelung, pare să devină și el (straniu!) la fel de stânjenit pe cât devin *eu.*

— Ei bine, bâigui într-un târziu. Iată ceva neașteptat!

— Dar nu neplăcut, sper, zice el prevenitor.

— Nu, răspund eu, șocat de atitudinea lui cuminte; pare foarte blând, chiar o idee melancolic. Nu, sigur că nu!

— Oh, perfect! exclamă el cu căldură. Detest să fiu inoportun!

Mă scarpin în creștet. Am toate motivele să cred că mă aflu în biroul meu, ascunzându-mă de oaspeții invitați la o petrecere costumată și purtând o conversație cu dracul, dar, dintr-un motiv oarecare, nimic nu pare să fie nelalocul lui în acest fapt. E un ins foarte politicos, eu însumi sunt foarte politicos – și nu-mi dau seama ce aș putea să vreau mai mult.

După un lung și stânjenitor moment în care nu-mi găsesc cuvintele, distinsul domn reia:

---

[39] Deși e greu credibilă, am chestionat și răschestionat o sumedenie de persoane, care m-au asigurat că discuția prezentată în cea mai mare parte a acestui capitol chiar a avut loc. Luați-o cum vreți dumneavoastră. În ceea ce mă privește, eu tot nu știu ce să cred. – H.L.

— Ei, cred că e vremea să plec. Dar vă mulţumesc încă o dată şi vă doresc o viaţă fericită, ferită de griji.

— Din păcate, domnule, sunt deja căsătorit! izbucnesc eu fără să stau pe gânduri.

— Ah, domnule! exclamă el oripilat. Cum, un poet desăvârşit ca dumneavoastră?!

Zâmbesc jenat, văzându-i mâhnirea copilărească.

— Mă tem că da.

— Oh, nu mai spuneţi! continuă el pe un ton ce pare sincer preocupat. De ce?

Constat că tipul chiar începe să-mi placă, aşa că îi mărturisesc adevărul:

— A fost un motiv financiar.

— V-aţi căsătorit pentru bani?

— Mi-e jenă să recunosc că da. Altfel n-aş fi făcut-o în ruptul capului. Niciodată nu avusesem de gând să mă însor – de fapt, îmi propusesem să nu mă însor niciodată. Nu sunt genul care se căsătoreşte. Nu gândesc ca un ins maritabil şi nici nu provin dintr-o familie obişnuită. Înţelegeţi dumneavoastră, părinţii mei au murit la aniversarea căsătoriei.

— Aşa deci! răspunde el, înclinând din cap cu un aer înţelept.

La mine, zăgazurile abia s-au deschis, aşa că turui mai departe:

— Vedeţi dumneavoastră, domnule, aşa cum aţi remarcat, eu sunt poet, iar poeţii nu sunt făcuţi pentru căsătorie. Poeţii sunt făcuţi să viseze, să dănţuiască în lumina lunii şi să iubească fără speranţă! Şi, ca să n-o mai lungesc mult, imediat ce m-am căsătorit, am constatat că mi-am pierdut talentul de a scrie, iar de atunci controlul şi aşa firav pe care-l aveam asupra propriei minţi a continuat să-mi slăbească. Fiindcă am observat că orice aş încerca – şi, credeţi-mă, am încercat de toate: am renunţat să mai vorbesc ca să-mi păstrez aparent limitata rezervă de cuvinte, am renunţat să mai dorm ca să nu-mi irosesc creativitatea visând, mi-a trecut chiar prin minte să-mi dau foc bibliotecii, gândindu-mă că, rămas fără nimic de citit, voi fi nevoit să creez eu ceva – deci orice aş încerca, nu pot în ruptul capului să scriu şi am impresia că izvorul geniului meu a secat, iar eu am rămas la douăzeci şi doi de ani fără cuvinte şi fără idei din care să trăiesc. Deci, pe scurt spus, de când m-am însurat nu mai pot scrie şi, dacă n-ar fi sora mea mai mică – ba nu, indiferent de sora mea mai mică mi-aş dori să fiu mort deja.

Se lasă liniște după peroraţia mea şi mă întreb dacă nu cumva a fost o idee nepotrivită. Am vorbit foarte serios, dar stau să mă gândesc că ideea de a-i mărturisi Satanei cele mai intime sentimente ar putea să nu fie tocmai înţeleaptă. În cele din urmă, cu căldură în glas, el exclamă:

— Îmi pare foarte rău! Pare o situaţie cumplită.

— Este, răspund eu, spunându-mi că o fi el Satana, dar domnul prezent aici de faţă pare cum nu se poate mai rezonabil şi mai înţelegător.

— Şi totuşi, adaugă el după o clipă, nu pot să nu constat că vina vă aparţine.

— Nu înţeleg.

— Fir-ar să fie, omule, doar eşti *poet!* Şi te-ai însurat nu din dragoste, ci pentru bani!

Are perfectă dreptate, desigur, ştiu şi eu foarte bine; de fapt, exact asta mi-am spus şi eu însumi, dar ceva în atitudinea lui mă scoate din sărite. Nu-mi place când mi se ţin predici şi sunt iritat – prea iritat – pentru a gusta ironia faptului că dracul este cel care-mi predică acum, aşa că ripostez:

— Asta n-are nicio legătură. Soţia e vinovată!

— Nu vreau să vă jignesc, domnule Savage, dar nu aşa stau lucrurile.

Încep să mă enervez.

— Ba da!

— Vă rog să nu vă înfuriaţi. Nu vreau să mă cert cu dumneavoastră.

— Atunci, nu daţi sfaturi cu privire la chestiuni în care sunteţi cu desăvârşire ignorant! Bănuiesc că nu sunteţi căsătorit.

— Nu sunt, dar…

— Sigur că nu, altfel nu v-aţi grăbi atât de al naibii de tare să mă judecaţi!

Mă întreb în treacăt dacă nu cumva mi-am ales cuvintele greşit. Poţi oare să i te adresezi diavolului cu „al naibii”? Se cuvine oare?[40] Nu ştiu. Aşa cum nu ştiu nici de ce îmi bat capul cu probleme pe care mi le fac singur. Mă simt ca o mânecă desuflecată.

— Nu sunt căsătorit, domnule, reia oaspetele meu pe un ton mai ferm decât m-aş fi aşteptat, dar am, cred eu, o minimă înţelegere a firii omeneşti.

Nu ştiu de ce mă răstesc la diavol – poate că e doar un efect rezidual al pornirilor sinucigaşe de mai devreme.

— Nu-mi pasă de firea omenească! exclam şi vocea mi se frânge. M-am însurat cu o scorpie, iar dumneata îmi spui că eu sunt vinovat fiindcă-mi pierd minţile!

— N-am spus aşa ceva, răspunde el cu blândeţe, ci doar că…

Dar m-am înfuriat foarte tare şi mi-am pierdut deja cumpătul, aşa că strig la el:

— Şi, oricum, ce cauţi dumneata aici?!

Are un aer rănit auzind această întrebare.

— V-am spus deja. Am venit ca să vă mulţumesc.

---

[40] Şi eu mi-am pus deseori această întrebare, plus altele similare – de pildă, dacă e bine să-i spui „Vezi dumneata” unui orb sau „Urmează-mi şirul ideilor” unui olog. E o chestiune complicată, una căreia nu i-am găsit încă un răspuns mulţumitor. – H.L.

— Şi ca să-mi furi sufletul, fără îndoială, mormăi în barbă.

În clipa în care rostesc cuvintele, mă gândesc că poate asta n-ar fi o idee chiar atât de rea. Oricare ar fi metoda de sinucidere aleasă, tot le-aş lăsa o grămadă de probleme celor care vor rămâne în urma mea, dar dacă ar fi să mă pogor cu trup şi suflet în iad, toate complicaţiile ar dispărea. (Oare m-aş putea pogorî cu tot cu trup? Sau mi-ar smulge sufletul şi l-ar lua doar pe el?)

— Ce naiba să fac eu cu sufletul dumitale?! exclamă el cu o sinceră mirare.

— Dar nu asta faci de obicei? Nu colecţionezi suflete?

— Am deja un prisos de suflete. Aş fi fericit dacă n-aş mai vedea un suflet măcar, câte zile voi mai avea!

Aşa, deci!

— Serios?

— Foarte serios.

— Mi se pare de-a dreptul fascinant.

— Chiar aşa?

— În mod cert.

— De ce?

— Păi, răspund eu, neştiind cum anume să mă exprim mai bine. Nu asta se crede în mod obişnuit?

— Aşa să fie?

— Aşa cred.

Distinsul domn are un aer atât de amărât, încât mă tem pentru o clipă că va izbucni în plâns. Dar, cu un oftat, continuă:

— Uneori am impresia că întreaga omenire mă înţelege greşit.

— Domnule, ripostez eu sec, acum înţelegi povara unui poet.

— Sunteţi prea amabil.

— Nu, sunt doar sincer.

— Ştiţi, Alighieri mi-a spus la un moment dat exact acelaşi lucru.

Cred că n-am auzit bine. E de-a dreptul extraordinar.

— Mă scuzaţi?

— Oh, răspunde el într-o doară. E tipul care-mi îngrijeşte florile. Nu mai ştiu cum Alighieri. Don sau Donald – sau cam aşa ceva. El mi-a spus la un moment dat că eu îi înţeleg pe poeţi mai bine chiar decât se înţeleg ei înşişi.

— Dante?! exclam şocat; tocmai ce mă gândisem la el. Dante Alighieri?

— Da, aşa îl cheamă.

— Dante, poetul?

— Da. Se pricepe grozav la trandafiri. Dar nu la fel de bine la rododendroni.

Nu pot decât să repet numele, ca un idiot:

— Dante Alighieri… e grădinarul dumneavoastră?

— Cred că tocmai v-am spus acest lucru.

— Dumnezeule mare!

— Ce spuneți, vă rog?

Tipul nu pare să-și dea seama cât de extraordinară e situația, îmi caut cu grijă cuvintele.

— E un poet celebru, știți?

— Serios? întreabă el surprins.

— Fără nicio îndoială.

— Fascinant! Chiar așa? întreabă din nou, nevenindu-i să creadă. Să nu mă înțelegeți greșit, face o treabă cum nu se poate mai bună, dar îl păstrez în slujbă mai degrabă fiindcă îmi plac conversațiile cu el decât pentru abilitățile lui de grădinar – care, între noi fie vorba, sunt o culme a mediocrității.

Nu știu ce ar trebui să fac – să râd sau să plâng.

— Dar nu grădinăritul l-a făcut celebru, izbutesc să spun cu o demnitate poetică jignită.

În realitate, opera lui mă cam lasă rece (nu sunt eu omul alegoriilor), dar *Commedia* lui este, la urma urmei, un soi de etalon în lumea poeților și, cu toate că nu mă impresionează, o pot aprecia, cel puțin.

— Ei bine, cred și eu că nu, râde oaspetele meu ușurat. Ar fi fost ceva chiar inexplicabil. Atunci, poezia?

— Exact.

— Fascinant! repetă el. Toată aiureala aceea cu infernul și așa mai departe?

— Da.

— Dar n-a nimerit-o deloc, să știți!

Dacă aș sta o clipă să cuget la faptul că discut despre meritele poetice ale lui Dante Alighieri cu Satana în persoană, cred că mi-aș pierde și ultimele rămășițe de minte pe care le mai posed, așa că-i dau înainte cu conversația, ca și când ar fi un banal schimb de replici dintr-o seară ca oricare alta.

— Vorbiți serios?

— Firește că da! răspunde el, părând dornic să-mi explice mai departe. Doar nu credeți că e chiar atât de groaznic cum se povestește, nu-i așa?

— Păi, atunci, cum e?

— Ei bine, în primul rând, mie-mi place să-l numesc Essex Grove.

— Să numiți ce Essex Grove? întreb doar așa, ca să fiu sigur.

— Locul din care provin.

— Adică… iadul?

Domnul își scutură un fior și răspunde:

— Ah, cât detest acest cuvânt! Sună atât de vulgar! Și neademenitor.

— Deci îi spuneţi Essex Grove.

— Da.

— Ca să pară mai ademenitor.

— Exact.

Pare atât de vesel şi de nepăsător, încât tot ce pot zice eu este:

— Extraordinar!

— Vă mulţumesc!

— Dacă-mi iertaţi întrebarea… de ce Essex Grove?

— Dar cum altfel?

— Ştiu şi eu…? Milford Haven, Pocklington Place, Pemberley… Are cumva numele Essex Grove o semnificaţie specială pentru dumneavoastră?

— Oh, firește! Îmi place mie.

O explicaţie mai bună de atât nici nu mi-aş fi putut dori.

Îmi dau seama că nu sunt singurul curios cu privire la anumite aspecte de natură metafizică, aşa că, în beneficiul posterităţii, continui cu întrebările:

— Şi locuiţi într-un palat? într-un conac? Ori poate într-un templu grecesc?

— Ei, dar chiar aveţi un fler teatral, nu-i aşa? râde el uşor. Firește că nu locuiesc într-un palat. E doar o căsuţă la marginea Câmpiilor Elizee, la o aruncătură de băţ de fluviul Styx.

— Şi Dante vă este grădinar, repet eu.

— Adevărat.

Am rămas fără cuvinte. Enormitatea situaţiei ameninţă să mă copleşească, aşa că stau şi mă holbez la el. Domnul îmi întoarce uitătura, tăcut şi stânjenit. Chestia asta continuă vreme de câteva minute.

Într-un târziu, disperat să întrerup ceea ce a devenit o tăcere deranjantă, izbucnesc:

— Uitaţi, vă rog să-mi iertaţi exprimarea directă, dar habar n-am ce căutaţi aici.

— Ei, nu se poate! exclamă el uşor ofensat. Doar v-am spus – voiam să vă mulţumesc.

— Ceea ce aţi făcut deja.

Ne zgâim din nou unul la celălalt şi simt nevoia să adaug:

— Nu că aş obiecta cu privire la compania dumneavoastră, dar trebuie să recunoaşteţi că este o întrevedere al naibii de bizară. Dacă-mi scuzaţi termenul.

— Păi, cred că aşa este, într-adevăr.

— Şi atunci, ce doriţi?

— Păi, murmură el teribil de stânjenit, de fapt mă întrebam…

Se întrerupe şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Eu mă străduiesc să-i adresez o privire încurajatoare. În cele din urmă, trage aer în piept şi mă întreabă dintr-o răsuflare:

— Am putea fi prieteni?

Mă uit la el mască.

— Dintotdeauna mi-am dorit un prieten. Am auzit nenumărate lucruri despre prieteni şi cred că sunt ceva minunat. Dar eu n-am avut niciodată unul. Şi nu ştiu cum să fac ca să obţin. Citeşti în cărţi despre ei şi acolo pare ceva foarte simplu – de fapt, lumea îi consideră ceva de la sine înţeles –, dar eu n-am avut niciodată unul. Şi tare aş vrea să am! Şi, de aceea, cu riscul de a părea necioplit, aş vrea să vă rog să-mi fiţi prieten, bâiguie el roşindu-se, după care adaugă repede: Adică, dacă ideea vă atrage. Nu vreau să impun o anumită direcţie relaţiei noastre. Mă tem că sunt lipsa de tact întruchipată, îmi pare foarte rău!

— Nu, nu, mă grăbesc eu să răspund, fiindcă tipul pare din ce în ce mai stingherit. Nicidecum, mi-ar… mi-ar face plăcere, închei eu după o scurtă ezitare.

Domnul din faţa mea ridică brusc privirea, scrutându-mi chipul în căutarea unui semn de batjocură. Şi nu găseşte niciunul.

— Serios? întreabă el.

— Serios. Momentan sunt afectat de o lipsă a prietenilor.

Asta nu e o minciună. Niciodată n-am fost ceea ce se numeşte un tip de gaşcă, dar n-am fost întotdeauna atât de izolat de semenii mei cum s-a întâmplat în ultima vreme. Nu cu mult timp în urmă aveam cunoştinţe numeroase – admiratori, colegi de breaslă (deşi legătura de tovărăşie dintre scriitori a fost mereu una fragilă)[41], chiar şi câţiva care ar fi putut fi consideraţi prieteni. Niciodată, poate, foarte apropiaţi, dar bărbaţi şi femei a căror companie îmi făcea plăcere. În ultimele şase luni însă, toţi aceştia, unul câte unul, au dat bir cu fugiţii, iar conversaţia de acum – lăsând la o parte originea infernală a interlocutorului meu – este primul schimb de replici plăcut pe care l-am avut după mult timp cu o persoană cu preocupări similare. Aşa că îi repet cu sinceritate şi fără să mă gândesc la vreun pericol de natură personală:

— Serios.

— Dar e… e minunat! Şi foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule.

— Deloc.

[41] Odată, un ins înţelept pe care-l cunosc mi-a spus: „Între scriitori nu poate exista prietenie. Poate fi pasiune, antipatie, veneraţie, dragoste, dar nu prietenie”. – H.L.

În aer plutește o emoție mai intensă decât mi-aș fi dorit.

— Ba da, ba da. V-ați purtat foarte frumos cu mine în seara aceasta, domnule Savage. Am fost, așa cum am menționat deja, într-o stare întunecată în ultimele… Mă rog, de multă vreme. Dar bunătatea dumneavoastră mă impresionează. Mă impresionează profund.

Îmi dau seama că e pe punctul de a se lăsa copleșit, ceea ce mă tem că m-ar face și pe mine să mă las copleșit.

— Ține-ți firea, omule! îi spun îngrijorat. Nici mie nu mi-a fost ușor în ultimul timp și nu știu dacă mai pot suporta alte emoții în seara asta.

— Iertați-mă, rostește el și se întoarce cu spatele. O clipă, vă rog! Gata. Scuze!

— Nicio problemă. O batistă?

I-o ofer pe a mea.

— Vă mulțumesc.

O ia și își tamponează fața, iar eu îmi întorc privirea. În mod cert, e o seară cu totul neașteptată.

— Ce carte este aceea de pe biroul dumneavoastră? mă întreabă el.

Îi sunt recunoscător pentru schimbarea subiectului și mă uit să văd despre ce e vorba. Zâmbesc când deslușesc titlul indicat:

— *Idilele regelui.*[42]

— Despre ce e vorba în ea?

— N-ați citit-o? întreb cu surprindere.

— Nu. E într-adevăr bună?

— Este, răspund, încercând să-mi imaginez cât de searbădă ar fi viața mea fără maestrul Alfred.

— Cine a scris-o?

— Un mare poet pe nume Tennyson. Care nu seamănă cu niciun alt poet pe care-l cunoașteți. E mai înalt decât oricare om pe care l-am văzut eu vreodată. La școală ne povesteau că obișnuia să se furișeze la grajduri și să fure un ponei, pe care și-l punea pe umeri și se plimba așa cu el. Când era întrebat despre acest obicei remarcabil, răspundea că nu ne vom putea recăpăta noblețea pe care am pierdut-o încă de pe vremea regelui Arthur până când nu vom învăța să ne purtăm caii în spate așa cum ne poartă ei pe noi.[43]

---

[42] Și mie îmi place mult acest poem al lui Alfred Tennyson. – H.L.

[43] Am cunoscut un bătrân care a făcut școala împreună cu Tennyson și care e gata să jure că povestea asta nu-i adevărată și un altul care e gata să jure că e. Așa că nu știu ce să cred. Știu însă că vărul meu, Ashley, a dus odată o iapă în spate trecând-o peste un pârâu, fiindcă iapa era gestantă, iar lady Lancaster se temea că va răci și va avorta. (Aș putea adăuga că, din fericire, iapa a fătat fără probleme și că mânzul ei a fost celebrul Falling Star, ale cărui rezultate pe terenul de curse cu greu vor putea fi

— Mi-ar face mare plăcere să-l întâlnesc într-o zi, spune oaspetele meu plin de entuziasm, iar eu mă străduiesc să-mi înăbuș o replică acidă. Sunt un mare iubitor de cărți, continuă el. Și am foarte multe. Îmi place să cred că biblioteca mea este una dintre cele mai bune din lume. Dar cartea aceasta n-o am.

Și privește mâhnit volumul subțire.

— Ați dori s-o împrumutați?

— Aș putea? întreabă el entuziasmat. V-aș rămâne îndatorat.

— Vă rog! Unicul lucru mai plăcut decât să citești o poezie desăvârșită este s-o împărtășești cu cineva.

Încă pare cuprins de emoție, așa că iau cartea și i-o ofer.

— Încep să înțeleg acum de ce este prietenia atât de prețuită, spune el cu căldură în glas, apoi își recapătă stăpânirea de sine și adaugă: Regret, dar trebuie să plec.

— Sunteți sigur?

Constat că sunt dezamăgit de faptul că discuția noastră a ajuns la final – cumva, m-am atașat de acest domn subțire și-mi pare rău să-l văd plecând. Compania lui a fost aidoma unei scânduri dintr-o corabie scufundată, de care un om în pragul înecului se poate agăța. Plecarea lui mă va adânci din nou în oceanul negru al disperării în care înot deja de atâtea luni.

— Da, răspunde el. Am zăbovit și așa prea mult. Nu voi uita amabilitatea pe care mi-ați arătat-o în seara aceasta, domnule Savage. Vă doresc o seară foarte plăcută.

— Ați uitat că sunt însurat, răspund eu, din nou morocănos.

Distinsul domn mă privește ciudat, cu un zâmbet abia schițat.

— Curaj, amice! mă îndeamnă el. Lucrurile acestea se rezolvă uneori de la sine.

Cu aceste cuvinte, ridică volumul spre mine în chip de salut, deschide ușa și se face nevăzut în tumultul petrecerii.

Abia dacă am timp să clipesc, nicidecum să mai stau să mă gândesc, că Lizzie își face apariția, toată un vârtej de perle și de catifea neagră. Habar nu am unde a găsit rochia aceea, dar îi vine mai bine decât mi-aș dori eu. Nicio soră nu ar trebui să arate atât de minunat.

— Cine era bărbatul acela? mă întreabă coborându-și de la ochi masca argintie.

Probabil că se întâlnise în hol cu domnul distins de adineauri.

— E cam dificil de explicat.

---

egalate. Cititorul își amintește, desigur, faimoasa lui victorie de la Alexandra Park, împotriva lui Persian Emperor.) – H.L.

Nu am chef să vorbesc cu ea despre întâlnirea de mai devreme înainte să am răgazul de a mă gândi bine la ce s-a întâmplat şi nu ştiu când va fi asta. Pe urmă îmi amintesc de schimbul nostru de replici dure şi îi spun:

— Arăţi splendid, surioară.

— Îţi mulţumesc, răspunde ea cu o graţie feminină, schiţând o piruetă ca să-şi pună rochia în evidenţă.

Mi se pare alarmant faptul că a devenit atât de drăguţă – şi că a crescut atât de repede. Iată un lucru pe care surorile mai mici n-ar trebui să-l facă: să crească.

— Voiam să-mi cer iertare. Pentru mai devreme.

— Oh, nu! exclamă ea. Şi eu voiam să fac acelaşi lucru.

— Te iubesc, ştii asta.

— Şi eu te iubesc, desigur. Ţi-am adus o mască. Simmons zicea că ai nevoie de una.

Îmi întinde o mască mică, neagră, simplă, exact aşa cum aş fi ales-o eu.

— Mulţumesc. El unde e?

— Simmons?

Încuviinţez.

— Nu ştiu sigur. A fost o mică neplăcere printre invitaţi şi s-a dus să se ocupe de ea.

Îmi imaginez posibilele cauze ale sus-numitei neplăceri şi îmi scutur un fior. Mai multe scenarii îmi bântuie prin minte. Poate că generalul Hallam a făcut un atac de inimă şi s-a prăbuşit mort pe masă, provocând un dezastru pentru a cărui remediere va fi nevoie de o săptămână încheiată. Poate că unul dintre servitori i-a făcut ochi dulci unei doamne şi a fost împuşcat de soţul gelos. Sau poate că Babington s-a îmbătat cui şi a ciupit vreo cameristă, care a început să ţipe şi să sară, răsturnând o supieră care s-a vărsat în poala ducelui de Cumbria, care a căzut la picioarele domnului Moncrieff, care s-a împiedicat de el şi, din zgâlţâitură, masca i-a zburat de-a latul încăperii şi i-a aterizat doamnei Lazenby în decolteu, drept care ea a scăpat din mână paharul cu şampanie, iar acesta s-a făcut ţăndări pe covor şi un ciob a sărit şi l-a înţepat pe lordul Earlsmere, care de durere s-a prăbuşit în genunchi şi de care s-a împiedicat doamna Frazer – care, în tot acest timp, era roasă de gelozie din cauza cameristei ciupite şi se uita prin spatele ei la Babington în loc să se uite prin faţa ei la trupul lui Earlsmere – astfel că s-a prăvălit drept în şemineu şi costumul i s-a aprins instantaneu, de la el luând foc perdelele şi aşa, treptat, arzând casa întreagă.[44] Nu pot să sufăr petrecerile.

[44] Eram şi eu prezent la această petrecere şi pot să spun cu mâna pe inimă că nu aşa s-au întâmplat lucrurile. Oricum însă, am auzit că ceva similar s-a petrecut odată la o petrecere organizată de contele şi de contesa de Guiche, în Paris. – H.L.

— Pe soţia mea ai întâlnit-o?

— Încă nu. Sunt o sumedenie de invitaţi şi toată lumea poartă mască.

— Nu-i aşa că e oribil?

— Oh, nu! exclamă ea. Niciodată n-am trăit o seară mai încântătoare! Simt că aş putea dansa până-mi vor sângera tălpile. Toţi sunt atât de frumoşi, şi de romantici, şi de misterioşi în costumele lor! Sunt supărată pe tine, Nellie. Mi se pare că nu ai fost sincer cu mine. Petrecerile de salon sunt grozave!

Iată un şir de cuvinte îngrozitoare, unele pe care niciodată nu credeam să le aud din partea celor de un neam cu mine. Probabil că am o expresie îndurerată, fiindcă, o clipă mai târziu, Lizzie îmi spune pe un ton sec:

— Lionel, eşti o hahaleră şi nu-mi vine să cred…

Nu mai aflu ce nu-i vine să creadă, fiindcă fraza îi este întreruptă de Simmons, care intră în birou cu un aer grav (deşi e cam greu să-ţi dai seama pe sub turbanul pe care-l poartă).

— Scuzaţi-mă, sir, începe el.

— Salut, Simmons! Care-i problema acolo?

— Nimeni nu ştie unde e soţia dumneavoastră, sir.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus.

— Probabil că s-a dus în camera ei.

— Camera mea, intervine Lizzie.

— Nu, sir. Am căutat în toate camerele. Invitaţii susţin că într-o clipă dansa, râdea şi întreţinea oaspeţii, iar în clipa următoare nu mai era.

Mă uit la el fix.

— Cum adică „nu mai era”?

— Adică *nu mai era*, sir. Oamenii spun că pur şi simplu… a dispărut.

PATRU

În care scriu poezii jalnice şi descopăr alte două lucruri jalnice

Tocmai am avut o conversaţie cu diavolul. Nu vi se pare bizar?

Dar şi mai bizar e faptul că am încheiat conversaţia simţindu-mă nu înspăimântat, nu şocat, nici abătut, ci mai degrabă puţintel trist pentru el, întrebându-mă cum să fac să-l invit la un moment dat la o ceaşcă de ceai. Îmi pare a fi un tip cu totul la locul lui şi îmi trece prin minte că probabil l-am judecat greşit – şi când spun asta, mă refer la noi toţi, la omenire. Sigur că s-ar putea să mă înşel – poate că toată chestia asta a fost un şiretlic care-mi va atrage damnarea pe vecie. Dar dacă aşa stau lucrurile, măcar am avut parte de o conversaţie plăcută cu un interlocutor incitant.

Nu sunt din fire un om religios – nu am timp să venerez decât o singură divinitate, iar tu, Poezie, îmi eşti zeiţă –, însă m-am născut în Anglia şi am crescut într-o societate engleză temătoare de Dumnezeu. Iar ideea că acolo Sus – sau mai degrabă acolo Jos – lucrurile ar putea fi de fapt altfel decât am presupus noi că sunt necesită, trebuie să recunosc, un dram de reconsiderare; dar nu unul neplăcut.

Aproape în aceeaşi clipă în care gândul îmi trece prin minte, un altul îi ia locul – anume că, poate, vizitatorul meu n-a fost totuşi diavolul. Poate că era un nebun ori poate că mi-a făcut doar o farsă. Dacă era nebun, nu semăna cu niciunul dintre nebunii pe care i-am întâlnit – şi, ca să fiu sincer, am petrecut ceva timp cu unii. (Mi se par cu deosebire poetici şi obişnuiam să fac câte o vizită de studiu la spitalul de profil de la Bedlam.)[45] Nu, nu cred că tipul era nebun. Un impostor, atunci? Trimis, poate, de Pendergast? Îndoielnic. Nu că nu l-aş crede în stare de aşa ceva, dar dacă insul cu care am stat de vorbă s-a prefăcut, atunci i-a ieşit mai bine decât tuturor actorilor pe care i-am văzut vreodată pe scenă.

Iar dacă nu era nici nebun, nici farsor, logica – dacă nu şi raţiunea – îmi spune că era cu adevărat diavolul. În plus, ştia despre întâmplarea cu preotul şi cu piatra din caldarâm. Şi cum nimeni altcineva în afară de noi doi (adică eu şi preotul) n-a mai fost prezent la incident şi nici n-am povestit despre el altcuiva decât lui Simmons şi lui Lizzie, cum ar fi putut Pendergast să afle altfel decât prin mijloace supranaturale? Am o cunoştinţă (prietenia nefiind punctul meu forte şi nici al ei) care obişnuieşte să spună că, atunci

[45] Acele vizite nu au fost întotdeauna unele de studiu. A se vedea nota 50 de la pagina 62. – H.L.

când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar fi, trebuie să fie adevărul. Ei bine, în acest caz, domnul distins era chiar diavolul.

Iar *dacă* era diavolul (lucru pe care l-am stabilit deja), înseamnă că ori simula amabilitatea, ori nu. Dar ce motiv ar fi avut să mimeze prietenia? Tipul a plecat fără sufletul meu – fără nimic, de fapt, în afară de cel mai bun volum de poezie publicat de la prima culegere de opere ale domnului Shakespeare.[46] Atitudinea modestă nu i-a oferit nimic în schimb, cu excepția simpatiei mele – de care nu înțeleg pentru ce ar fi avut nevoie dacă ar fi de fapt fiara pe care ne-o închipuim noi.

Așa că ajung din nou la concluzia că dialogul nostru trebuie să fi fost unul sincer. Și că diavolul nu este în realitate un hoț de suflete și un pângăritor de fecioare, ci un ins melancolic, înalt cam de un metru cincizeci-un metru optzeci (nu am deloc ochiul format pentru asemenea detalii), ușor bâlbâit, care iubește cărțile și care și-ar dori ca lumea să-l placă mai mult.

Ceea ce schimbă, desigur, ultimele două mii de ani ai literaturii. Și mai important, aruncă o lumină îndoielnică asupra isprăvilor unui anume Johann Faustus. Dacă diavolul este cu adevărat domnul distins cu care m-am întreținut adineauri, atunci ce s-a întâmplat de fapt cu necromantul din Wittenberg? Se pare că bieții domni Marlowe și Goethe au fost dezinformați. Și atunci…? Ar trebui, oare, să dau eu publicității ceva în acest sens? Ar fi ceva de senzație pentru mine. Dar, pe de altă parte, există posibilitatea să nu fiu privit cu deplină seriozitate. De fapt, aș putea fi ținta ridiculizărilor. Și nu-mi place să fiu considerat ridicol. Deci cred că nu voi publica niciun articol. Un poem însă ar putea fi acceptabil. Rareori se întâmplă ca publicul să considere poezia ca pe o reflectare a realității. Un poem, deci! Va fi unul epic, în ton miltonian, dar poate cu o ușoară tentă à la Byron ori Ariosto. O epopee comică, dar cu nuanțe serioase, existențiale.

În acest punct însă, mă confrunt cu o nefericită dificultate. Am menționat, cred, că faima mea poetică este mai degrabă una de tip trecător, decât perenă. Sunt (conștientizez perfect acest lucru) doar o senzație de moment. Am amintit deja de reputația mea pe ducă. N-am mai publicat nimic de opt luni încoace, iar lumea începe să uite blânda agerime de spirit al lui Lionel Savage. Așa că ideea de a compune un poem epic, chiar și unul în cheie comică, nu este una fericită – mi-aș deruta cititorii. Poate că aș reuși în cele din urmă să-l public, dar mai e mult până acolo. N-am mai scris nimic de multă vreme. Dacă aș încerca ceva de amploarea pe care o am în minte, neîndoielnic nu mi-aș atinge țelul. N-ar fi un poem suficient de bun pentru a

[46] În mod straniu, preferințele mele poetice se armonizează în acest caz cu acelea ale domnului Savage. Trebuie să specific însă că nu se întâmplă de multe ori astfel. Fac această precizare deoarece domnul Savage își prezintă opinia ca pe un fapt decis, când în fapt este doar o opinie. – H.L.

fi chiar bun şi nici suficient de prost pentru a fi chiar prost, aşa că ar fi doar mediocru, iar pentru mine aceasta este cea mai cumplită soartă pe care o poate avea o operă de artă. Nu am nici cel mai mic gând să fiu mediocru.

Dacă ar fi să-mi recapăt însă talentul – să încep cu mizilicuri şi treptat să progresez la uşoare amuzamente, de la ele la mici giuvaieruri, apoi la ambiţioase descătuşări ale creativităţii şi mai departe la… Da, cred că aşa trebuie să procedez.

Îmi voi croi cu pana calea de la iminenta obscuritate la statutul de erou naţional.

Aşa că scriu toată noaptea. Niciun gând măcar nu-l îndrept spre soţie. Se va întoarce ea curând, fără îndoială – şi e păcat. Dar, până când va reveni, mă voi privi ca pe un condamnat care şi-a primit graţierea. Închid robinetul de gaze (oh, ce metaforă!), aprind sfeşnicele şi-mi aranjez ustensilele de scris cu o grijă pe care n-am mai arătat-o de când m-am însurat. Ca să numesc asta o fericire ar fi ca şi când aş spune că raiul e plăcut. (Mă întrerup aici: domnul cel distins spunea că iadul e mai plăcut decât am putea bănui – iar dacă există iad, bănuiesc că trebuie să existe şi un rai. Şi, dacă există, oare cum arată?)

Încep cu emoţie. Dar ce se întâmplă dacă, după toate aceste speranţe drag nutrite, constat că tot nu pot să scriu? Totuşi, mâna pare să mi se mişte pe deasupra hârtiei cu de la ea putere. Creierul meu nu exercită niciun control conştient asupra vitezei cu care înaintează. Sunt aidoma unui călător care a rătăcit o veşnicie prin deşert şi care se vede deodată în faţa unei vaste întinderi de apă rece, curată, binecuvântată. Mi se pare ciudată uşurinţa cu care îmi vin cuvintele. Soţia mea se va întoarce acasă în curând, neîndoielnic, indiferent unde s-o fi dus. Şi atunci, de unde-mi vine acest sentiment de libertate? Nu ştiu. Dar profit de el din plin.

Soarele se iveşte la orizont, lumânările au devenit doar bălticele de ceară pe biroul meu, iar eu am terminat un teanc de poeme. Nu sunt nişte capodopere, dar pe mine mă delectează şi cu siguranţă îi vor delecta şi pe cititorii mult timp văduviţi de versurile mele. Compun cu glas tare, pe măsură ce scriu:

— MerGEAM pe STRAND aGAle PE-NseRAT / Şi-o Fată AM zăRIT caRE… s-a… împiedicat?

Mototolesc foaia de hârtie şi încep de la capăt. Nu sună foarte bine, dar asta nu contează. Aşa se întâmplă atunci când scrii; e ceva de aşteptat. Pentamentrul iambic este un stăpân necruţător. Zece silabe şi cinci accente într-un vers… nu-i ceva la îndemâna zevzecilor sau a amatorilor.

Mă pregătesc să încep din nou, când aud uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. Soţia mea, probabil. Oftez. Nu putea dura la nesfârşit!

Hotărăsc să nu permit ca apariţia ei să-mi strice dispoziţia sau să-mi inhibe creativitatea. Şi-i dau înainte.

— ViaŢA îşi ReviNE…

Nu, nu, nu! Răsăritul soarelui m-a scos din ritm. Sunt o creatură a nopţii. Ziua nu-i propice pentru poeţi. Reîncep.

— BaLUL masCAT viaŢA mi-a Redat: / MUza-i ÎnaPOI, neVASta A PLEcat.

Chicotesc în barbă în clipa în care intră Simmons. Noaptea asta mi-a îmbunătăţit starea de spirit cum n-a mai făcut-o alta de mult timp. Mă simt infinit mai bine. Ideea sinuciderii, pe care o contemplasem cu nici douăsprezece ore în urmă, îmi pare acum stranie şi de necrezut. Mă simt atât de bine în dimineaţa asta, încât îmi vine să cânt. Sunt istovit, dar fericit.

— Bună dimineaţa, sir, mă salută Simmons aşezând pe birou o tavă cu ceai; e obişnuit de mult cu programul meu dezordonat. Aţi dormit bine?

— Nu, Simmons, n-am dormit deloc. Mi-am spus că e cazul să profit de acest moment de respiro marital ca să scriu. Ea unde a fost?

— Scuzaţi-mă, sir?

— Soţia mea. Abia ce-am auzit-o venind. S-a trântit uşa. Ai aflat unde a fost?

— Dar nu era soţia dumneavoastră, sir. Era miss Elizabeth, care a ieşit la o plimbare matinală în parc.[47]

Vestea mă surprinde, însă îmi păstrez un optimism precaut.

— Şi atunci, soţia mea unde e? întreb încet.

— Încă lipseşte, sir.

Inima îmi face un salt.

— Asta e minunat! Îţi mulţumesc, Simmons, mi-ai luat o povară de pe suflet!

— Dar nu sunteţi îngrijorat, sir?

— Îngrijorat? Nu, de ce aş fi? Poate că are un amant. Ar fi grozav! Ar mai scoate-o din casă când şi când, mi-ar mai da mie pace. Ştii că am scris toată noaptea?

Simmons mă priveşte dubios, de parcă ar vrea să spună ceva, dar se abţine. Se mulţumeşte doar să se intereseze:

— Ceva de calitate?

— Ce întrebare oribilă, Simmons! spun eu râzând şi simt cum inima-mi pluteşte pe aripi de fluturi. Sigur că e ceva de calitate!

— Pot să citesc şi eu?

— În mod cert, nu! mă răstesc.

---

[47] Pocklington Place e amplasat chiar vizavi de un părculeţ. Nu voi spune care, din respect pentru intimitatea vărului meu. – H.L.

Îmi regret asprimea, dar Simmons are neplăcutul obicei de a lăsa impresia că poezia mea e mult mai proastă decât este în realitate. Nu-mi place deloc când compun şi mă simt extraordinar, iar cineva vine şi-mi citeşte versurile şi le găseşte deficitare. Asta-mi strică dispoziţia instantaneu. E ca atunci când visezi că zbori şi, exact în clipa în care lumea de sub tine arată superb, iar tu te simţi liber ca pasărea cerului, îţi dai seama că de fapt nu ai aripi, că omul nu-i făcut să zboare şi că legile fizicii impun că trebuie să cazi, iar atunci, cu o senzaţie îngrozitoare, te prăvăleşti în gol. Asta îmi vine în minte întotdeauna când sunt mulţumit de poezia mea şi pe urmă o citeşte Simmons. Omul e un critic perspicace, fără îndoială, dar nu întotdeauna unul îngăduitor, iar caracterului meu îi trebuie îngăduinţă.

Simmons are din nou acea expresie dubioasă şi într-un târziu mă întreabă:

— Chiar credeţi că doamna Savage are un admirator secret, sir?

E o întrebare lipsită de delicateţe, iar lui nu-i stă în fire s-o adreseze.

— Păi, cum altfel s-ar explica? Oricât de încântător ar fi, soţiile nu dispar pur şi simplu. E ciudat totuşi, al dracului de ciudat! Sau al drac'lui, ca să zic aşa. Apropo, am hotărât că avem o singură silabă: diav'l.

— Foarte bine, sir, declară el, apoi pleacă pentru a-şi vedea de îndatoriri, fără să mai pună vreo întrebare şi fără să mai continue subiectul.

Al naibii de bun majordom!

Mă cuprinde brusc o dispoziţie poetică şi improvizez:

— LuCRU drăCESC e CÂND neVASta-ţi DISpaRE.

Îmi place. Are stil. Mă întreb dacă ar fi ceva aici – o poveste în versuri albe despre soţii care dispar, cu ceva drăcii, cu un dram de supranatural. N-ar fi chiar poemul epic la care mă gândeam, dar mai târziu ar putea fi privit ca o schiţă preliminară, o primă abordare a soţiilor, a diavolului, a inimilor frânte şi a năzbâtiilor tinereţii, poate a răpirilor…

Pe neaşteptate, ceva teribil îmi trece prin minte.

— SIMMONS! strig.

El îşi face apariţia cu obişnuita-i promptitudine.

— Sir?

Nu pot rosti cuvintele. Ideea e prea cumplită. Simmons nu mă va ierta niciodată.

— Nimic. Nu-i nimic, Simmons. Nu contează. Te rog să mă anunţi când se întoarce soţia mea. Asta-i tot.

— Foarte bine, sir, răspunde el cu o expresie perplexă, apoi se retrage.

Stomacul meu face o sumedenie de chestii bizare şi n-aş şti să spun dacă de frică, de entuziasm, de vinovăţie sau de foame. Încerc să analizez situaţia, dar sunt prea tulburat ca să gândesc coerent. Înainte să-mi pot pune ideile în

ordine, aud uşa trântindu-se din nou. Mă întreb dacă o fi Vivien, iar stomacul meu se dedă la chestii şi mai bizare.

Nu e Vivien, e Lizzie. Intră în biroul meu în paşi de dans, ţinând în mână o brioşă turtită pe care o aşază pe masă şi un teanc de hârtii pe care le ţine pentru ea. Vivien tot n-a apărut. Iar ideea de neconceput încă persistă.

— Bună dimineaţa, arăţi ca moartea, ţi-am adus o brioşă şi trebuie să vorbim, turuie ea.

Îmi dau seama că e într-o dispoziţie mustrătoare, aşa că îi spun că sunt puţintel preocupat în dimineaţa asta – şi chiar sunt. Nu-mi pot controla gândurile, care se rotesc şi se învârtejesc necontenit şi fără consideraţie pentru sensibilitatea mea delicată – exact cum face Lizzie.

— M-ai minţit, declară ea.

— Ce vrei să spui? ripostez.

Eu nu mint. Uneori însă omit adevărul, da. Şi mă întreb la ce adevăr anume se referă ea acum.

— Ai zis că nu mai poţi să scrii.

— Nici nu pot!

Nu vreau să mă gândesc la ce am scris noaptea trecută; deja mi se pare slăbuţ. Lumina zilei e un lucru neîndurător.

Lizzie flutură spre mine hârtiile pe care le ţine în mână.

— Şi atunci, astea ce sunt? Le-am găsit în camera mea, încuiate în biroul meu! Puteai să-mi spui, Nellie, continuă ea, cu glasul dintr-odată blând. Sunt atât de mândră de tine! Le-am citit în timp ce m-am plimbat dimineaţă şi cred că sunt cele mai bune versuri pe care le-ai scris vreodată.

Nu recunosc hârtiile. Ce tot spune ea acolo? Vreau să plece. Trebuie să mă gândesc. Se întâmplă lucruri stranii. S-au întâmplat lucruri stranii. Am nevoie de câteva momente singur.

— Nu sunt ale mele, îi răspund.

— Nu te prosti! Ale cui altcuiva ar putea fi?

Ale cui *ce?* Habar n-am ce vorbeşte! N-am fost atent. Nu mai sunt eu însumi. Mintea mi-e tulbure. Îi cer să le văd, iar ea îmi întinde hârtiile. Alte chestii neplăcute se întâmplă în stomacul meu. Sunt poezii. Scrise de mâna lui Vivien. Îi spun asta lui Lizzie.

— Probabil că le-a transcris ea pentru tine, presupune loiala mea surioară.

Mă simt copleşit de un sentiment de bunăvoinţă faţă de ea, sentiment sufocat imediat de situaţia mea jalnică. Nu am timp să analizez versurile în

detaliu, dar ceea ce văd este cu adevărat bun. Poate mai mult decât bun. Ciudat structurat, dar bun.[48]

— Eu n-am mai scris nimic de când ne-am căsătorit.

— Şi atunci, ale cui sunt? A copiat cumva versuri de Tennyson?

Sunt siderat de faptul că Lizzie poate pune o asemenea întrebare. Oare ce le învaţă totuşi la şcoala aceea? Dacă e soiul acela de instituţie în care intră fete cu capul pe umeri şi ies unele care nu-s în stare să spună dacă nişte versuri îi aparţin sau nu lui Tennyson, atunci poate că e mai bine că a fost exmatriculată!

— Ăsta nu e Tennyson! răspund eu pe un ton îngheţat.

— Browning, atunci?

Pentru numele Domnului!

— Nu!

— Unul dintre Rossetti?

Este evident că niciunul dintre ei. Lizzie se poartă din ce în ce mai prosteşte.

— SIMMONS! urlu.

— Sir? răspunde el, intrând cu obişnuita-i promptitudine.

Îmi vine să cred că ascultă la uşă. Nu mă deranjează, dar remarc faptul. E totuşi cel mai bun majordom din Anglia şi, în plus, un excelent critic de poezie.[49] El îmi va oferi răspunsurile dorite. Aşa că, fără un cuvânt, îi întind poeziile. Le trece în revistă rapid şi apoi se pronunţă:

— Sunt încântătoare, sir, dacă nu chiar excelente din punct de vedere structural.

Asta ştiam şi eu deja! Deci nu-mi oferă răspunsurile dorite.

— Bine, bine, dar le recunoşti? îl întreb.

— Ar trebui?

— Aşa speram. Ar putea fi ale lui Morris? încerc eu marea cu degetul, fiindcă e evident că nu sunt ale lui Morris.

— Ştiţi bine că nu.

Sesizez dezamăgirea din glasul lui; tonul lui îmi aminteşte de al meu cu câteva clipe în urmă, când răspundeam la întrebările absurde ale lui Lizzie.

— Arnold, oare? întreb mai departe, ceea ce e şi mai ridicol – ce naiba fac?

— Aş spune că nu, răspunde el, jignit de simpla idee pe care am enunţat-o.

— Swinburne?

---

[48] Mai mult decât bun, aş spune eu. Dar nu trebuie să mă credeţi pe mine pe cuvânt; calitatea versurilor este deja un fapt unanim recunoscut. – H.L.

[49] Spre deosebire de altele pe care vărul meu le aşterne în aceste pagini, cele două aserţiuni de mai sus sunt, ambele, adevărul pur. – H.L.

Mi-aș dori să mă opresc, dar nu pot. Dacă aș accepta realitatea situației, aș risca să mă frâng sub ea.

— Chiar așa, sir! exclamă el, deja dureros de dezamăgit și puțintel rănit de profunzimea stupidității mele.

Eu am ajuns la disperare.

— Atunci, ALE CUI naiba sunt?

— Ale cuiva nou, sir.

Lizzie, care urmărise schimbul nostru de replici cu interesul însuflețit al unui parior care asistă la un meci de tenis, începe să rostească o întrebare pe care eu aș prefera să n-o iau în discuție.

— Ar putea fi…

— Nu! răspund eu pe un ton care nu admite replică.

— Dar… protestează sora mea, surdă la nuanțele tonurilor.

— NU!

— Este scrisul doamnei Savage, rostește Simmons.

Naiba să-l ia! Ar trebui să-l concediez pe loc pentru o asemenea sugestie.

— Știu asta! răspund eu acid.

— Deși aș ezita să evoc explicația evidentă, sir, continuă viitorul meu fost majordom, logica și rațiunea nu-mi permit să fac altfel. Atunci când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar fi…

Îi tai vorba. Știu și eu asta. Nu vreau s-o aud și de la el.

— Dă-mi-le înapoi, îi cer.

Îmi înapoiază câteva pagini, păstrând restul. Citim amândoi timp de câteva clipe poeziile lui Vivien. Nu voi spune despre calitatea lor nimic mai mult decât am spus. Nu pot s-o fac. E dureros.

— Sunt foarte bune, sir, constată Simmons.

Eu clocotesc. Chiar sunt. Deși e ceva în legătură cu structura lor. Sunt scrise într-un metru pe care nu l-am mai întâlnit; de fapt, seamănă cu niște versuri libere și mi se pare un afront la adresa mea faptul că, sub acoperișul meu, cineva îndrăznește să compună versuri libere.

— Dacă stai să te gândești, Nellie, situația e foarte amuzantă.

— BA NU, NU E! mă răstesc eu.

Simt cum terenul solid pe care stau îmi alunecă de sub picioare. Prea multe lucruri se întâmplă, toate dintr-odată. Și nu-mi place. Eu nu-s o fire aventuroasă – doar sunt englez. Îmi doresc ca lucrurile să rămână așa cum au fost întotdeauna, numai că, deodată, totul se schimbă. E îngrozitor!

Am avut şi eu frecuşurile mele cu nebunia[50], dar minunat în privinţa ei este faptul că nu ai un teren solid care să se clatine sub tine. Atunci când nu există nimic solid, e clar că nu poate exista nimic care să nu fie solid. (Dacă asta vi se pare ceva complicat, vă sugerez să intraţi într-o încăpere cufundată în beznă şi să închideţi uşa. Priviţi în jur. Nu se vede nimic. Închideţi ochii. Nicio deosebire. Staţi în cap – lumea nu se întoarce cu susul în jos; în jur rămâne doar bezna. Învârtiţi-vă în loc până când cădeţi lat. Lumea tot neagră e. Faceţi tot ce vă stă în putinţă ca să vă dezorientaţi; dar, oricât aţi încerca, tot nu veţi reuşi, fiindcă totul în jur e *la fel de negru.*)[51] Însă în momentul de faţă nu mă aflu la Bedlam[52], ci în biroul meu, unde stau pe ceea ce credeam a fi un teren solid, doar că acesta a început brusc să mi se clatine sub picioare. Intolerabil! Eu nu pot trăi aşa.

Lizzie observă pe masă paginile pe care le-am scris noaptea trecută şi întreabă:

— Ce-i asta?

— Nimic.

Nu-mi doresc să le citească, având în vedere ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Dă-mi să văd! cere ea.

— Nu.

— Te rog!

— Nu!

În timp ce eu apăr foile de Lizzie, Simmons se furişează prin spatele meu şi le ia de pe birou. Când îmi dau eu seama ce s-a petrecut, el le citeşte deja şi nu are o mină foarte bună.

— La naiba, Simmons, dă-mi-le înapoi!

După un lung moment, mi le dă. Şi nu zice nimic. Mai rău decât să-l aud pe Simmons evaluându-mi opera nu poate fi decât să-l văd că rămâne tăcut citind-o. Stă pur şi simplu nemişcat, cu un aer întristat şi o idee ofensat. Într-un târziu, întreb:

— Ei bine?

— Nu sunt cele mai reuşite versuri ale dumneavoastră, sir.

— Ştiu şi eu, la naiba!

Aş vrea să nu le fi citit. Aş vrea să nu-i fi cerut părerea. Aş vrea ca ziua asta să nu se fi întâmplat. Deodată, îmi dau seama că ieri după-amiază nu mă

---

[50] Domnul Savage se referă aici la faptul că a reuşit, la un moment dat, să facă astfel încât să fie internat la Bedlam, unde a rămas o vreme fiindcă niciunul dintre medici nu a observat că era perfect sănătos la cap. Fără eforturile herculeene ale domnului Simmons, probabil că ar fi fost şi acum tot acolo. – H.L.

[51] Am încercat şi eu. M-am dezorientat. – H.L.

[52] Vezi nota 50 de mai sus. – H.L.

simţeam atât de mizerabil cum mă simt acum. Dacă aş putea să mă întorc în timp şi să fiu, pur şi simplu, nefericit în căsătorie, n-aş rata şansa. E interesant modul în care, atunci când îţi spui că lucrurile n-ar putea fi mai rele decât sunt, chiar devin mai rele. Cred că asta-i o metaforă a vieţii. Sau poate că nu-i deloc o metaforă, ci e chiar viaţa în sine. Mă miră faptul că eram considerat înainte un om fericit. N-ai crede citind rândurile acestea, însă e adevărat. Eram odinioară un tip senin, cu inima uşoară.[53]

Lizzie rosteşte ceea ce în momentul de faţă este cea mai nepotrivită întrebare pe care ar fi putut s-o pună:

— Unde e soţia ta?

— NU ŞTIU!

Rămân amândoi tăcuţi, sideraţi de sonoritatea glasului meu. Mă privesc cu ceea ce îmi pare a fi o expresie acuzatoare, deşi poate că e doar o proiecţie a sentimentului de vinovăţie şi a propriei mele minţi instabile. N-am vrut să ţip la ei. Eu nu obişnuiam să ţip niciodată.

— S-ar putea să ştiu totuşi, mă corectez apoi.

Tăcere în expectativă.

— O să pară ceva mult mai rău decât este în realitate, continui apoi, căutând cele mai potrivite cuvinte. Ieri-seară, înainte să vii tu, mă întorceam spre casă şi am întâlnit un preot…

— Care s-a împiedicat de o piatră din caldarâm şi l-a înjurat pe diavol, iar tu ai spus că, în lipsa diavolului, aţi rămâne amândoi fără obiectul muncii, da, ne-ai povestit asta.

Poate că se comportă Lizzie din ce în ce mai stupid, dar, cu toate că nu are habar dacă ceva e scris sau nu de Rossetti, mintea tot îi funcţionează mai iute decât în cazul celorlalţi.

— Da, aşa e. Ei bine… Îţi aminteşti de domnul pe care l-ai întâlnit aseară ieşind din biroul meu?

— Ce legătură are el cu tot restul?

Ezit o clipă.

— Oh… Mi-a spus că a venit să-mi mulţumească pentru vorba bună.

— Nu înţeleg, răspunde Lizzie.

---

[53] Aşa cum am mai spus, eu nu sunt convins de acest lucru. I-am chestionat pe apropiaţii lui, dar domnul Simmons bate apa-n piuă cu graţie, iar miss Savage schimbă subiectul. Dar pentru că aşa procedează ei în mai toate conversaţiile, nu pot să le interpretez tăcerea într-un fel sau în altul. Mi-aş dori să-l fi cunoscut pe domnul Savage în tinereţe – aş fi curios să ştiu cum era în copilărie. Cred că era cam la fel ca acum, doar că virtuţile sale (isteţime, sensibilitate, imaginaţie) ar fi fost probabil mai acute, iar defectele (narcisism, orgoliu, laşitate), mai puţin dezvoltate. Sau poate că nu. Poate că era exact aşa cum e acum, doar că mai scund. – H.L.

E grea de cap. În mintea lui Simmons însă, aud rotiţele învârtindu-se. Poate că în ţeasta lui e un mecanism de ceasornic. Asta i-ar explica precizia inumană.

Trag adânc aer în piept şi cuvintele mi se revarsă şuvoi:

— Şi pe urmă eu m-am plâns de soţia mea şi i-am spus că nu mai pot să scriu, apoi i-am dat o carte, iar el a zis că totul o să fie bine.

Lizzie mă priveşte cu ochi la fel de goi, dar Simmons a priceput.

— Oh, sir! exclamă el.

— Ce e? vrea Lizzie să ştie.

Simmons arată de parcă ar fi gata să izbucnească în râs, însă bănuiesc că e doar rezultatul tensiunii nervoase.

— Chiar *aşa*, sir?

— Taci, Simmons!

— Ce se întâmplă? întreabă Lizzie cea înceată la minte.

— Crede că i-a dat-o pe doamna Vivien diavolului, explică Simmons.

Lizzie face ochii mari şi îmi dau seama că se pregăteşte să-mi arunce nişte cuvinte urâte, aşa că mă grăbesc s-o opresc.

— Se *poate* să i-o fi dat… De fapt, nu, n-a fost vorba de niciun dat. E *posibil* ca diavolul să o fi *luat.* E posibil.

Încerc cu disperare o cale de retragere. Chiar am impresia că am dat-o pe Vivien, deşi, dacă stau bine să mă gândesc, pare nedrept faţă de mine însumi. Fără niciun dubiu, nu i-am *cerut* eu domnului acela distins s-o ia. Cel puţin, nu în mod direct.

— Oh, Nellie! exclamă Lizzie pe un ton care mă face să vreau să intru în pământ. Chiar eşti o persoană oribilă!

— Dată fiind situaţia, m-aş fi aşteptat să-mi arătaţi puţin mai multă înţelegere, răspund eu cu amărăciune.

Ei se mulţumesc să mă privească tăcuţi. Nu mai suport. Încerc să văd partea bună, încerc să-i determin şi pe ei s-o vadă, mă străduiesc să-mi recapăt măcar o parte din fosta prestanţă în ochii lor. (Am avut, oare, prestanţă? Posibil să nu fi avut, mai ales în ultimele zile, săptămâni şi luni. Dar cândva am avut, sunt sigur. În faţa lui Simmons însă, nu de o bună bucată de vreme.)

— Dar nu înţelegeţi? strig eu. Tot răul spre bine! Sunt liber! Pot din nou să scriu! Am scris toată noaptea.

Simmons, naiba să-l ia, a ales o altă poezie de pe masă şi-mi năruie toate speranţele, citind-o cu glas tare:

— „I-am zis acum să mi te dezgoleşti / Iar ea aşa făcu şi-mi zise ha…" Se întrerupe cu un aer îndurerat, apoi încheie versul: „… noroc!"

— SUNT DOAR VERSURI PE O PAGINĂ! urlu eu aidoma unui animal încolţit. Ăsta e primul pas! Când ai cuvinte pe pagină, le poţi rearanja până când obţii cuvinte bune! Dacă ele nu-s pe pagină, n-ai cum să obţii nimic!

După ce mă mai privesc o vreme fără un cuvânt, Lizzie spune într-un târziu:

— Nu pot să cred că ţi-ai vândut soţia diavolului.

Mă gândesc să subliniez că n-am *vândut-o* propriu-zis, însă deosebirea e atât de mică, încât nici nu mă mai obosesc. Am ajuns într-o zonă stranie, înceţoşată, în care, dacă nu am grijă, risc să mă rătăcesc. Aşa că încerc să găsesc un fir raţional.

— Lizzie, nu am avut de ales. N-am mai putut scrie nimic de când m-am însurat cu ea… Asta a fost unica alternativă la o viaţă de suferinţă şi, poate, de nebunie.

— Dar tot nu poţi să scrii! ripostează ea.

Ceea ce este adevărat.

— Dar fac progrese!

Şi asta-i adevărat, deşi mai degrabă deplorabil.

Ea adoptă un ton demn şi matur, care nu-mi place deloc.

— Ai fost singur aproape o zi întreagă, Lionel. Dacă în timpul ăsta n-ai scris nimic, nici n-o să mai scrii.

Protestez în mod automat, însă îi înţeleg punctul de vedere. Ar fi oare posibil ca nu soţia mea să fie motivul talentului meu pe cale de dispariţie? Trebuie să mă gândesc la asta într-o zi.

— Trebuie să le spui, continuă Lizzie.

— Să spun ce, cui?

Ah, ce-i sare mintea de la una la alta! Poate că *ea* a luat-o razna.

— Să le spui părinţilor ei că le-ai vândut fiica diavolului!

— În niciun caz!

Nici nu încape discuţie, evident. Îi detest pe părinţii ei, aşa cum o detest şi pe ea. Pe tatăl ei poate o idee mai puţin; el e doar un biet suflet blând, captiv. Lady Lancaster însă e cea mai sinistră fiinţă umană din câte au existat vreodată. Chiar mi-e puţin frică de ea.[54]

— Dar trebuie s-o faci, susţine Lizzie.

— Aş vrea să nu vorbeşti despre familia soţiei mele.

Nu ştiu de ce tot insistă să-i aducă în discuţie. Nimic bun n-are cum să iasă din aşa ceva. Lancasterii sunt oameni de societate, emblematici pentru

[54] M-am gândit să elimin din manuscris aceste fraze ofensatoare (şi pe altele asemenea lor). Dar, după o îndelungată cugetare, am decis să le păstrez. Am făcut-o nu din lipsă de respect pentru lady Lancaster, ci dimpotrivă. Aştept cu nerăbdare să văd, la publicarea acestei cărţi, care va fi reacţia ei faţă de domnul Savage. – H.L.

tot ceea ce nu-mi place mie la epoca în care trăim. Iar faptul că acum îmi sunt rude este un adevăr stânjenitor, la care nu doresc să mă gândesc.

— Va trebui să le spui, mai devreme sau mai târziu.

— Nu văd de ce, răspund eu.

Toată chestia asta a fost o greşeală. Pe care sigur n-aş fi comis-o, probabil, dacă aş fi ştiut ce fac.

— Trebuie să le spui, repetă Lizzie.

Aşa e ea, încăpăţânată. O trăsătură deloc atrăgătoare.

— Nu.

— Trebuie!

— Nu.

— Ba da.

— Categoric nu! Simmons înţelege. Nu-i aşa, Simmons?

— Mă tem, sir, că în această privinţă am o capacitate de înţelegere mai degrabă limitată.

— Nu pot să spun părinţilor nimănui, nici chiar părinţilor soţiei mele, că am făcut ce-am făcut!

Nu-mi place să precizez clar ce anume am făcut, nici măcar în faţa surorii mele şi a lui Simmons, nici măcar în intimitatea propriului meu birou. Pare şi mai teribil, dacă rostesc cuvintele cu glas tare. Aş vrea să uit pur şi simplu de toată tevatura şi să-mi beau ceaiul.

— Atunci, spune-i fratelui ei, mă presează Lizzie mai departe.

— Nu pot, fiindcă s-a dus să cucerească Borneo.[55] Şi, în plus, nici nu-l cunosc, nu l-am întâlnit niciodată, iar acum nu mai are cine să facă prezentările.[56]

Omit faptul că-l urăsc din răsputeri. Am auzit mult prea multe despre calităţile lui ca să mă mai pot gândi la el altfel decât ca la un zevzec notoriu.

— Scrie-i o scrisoare.

— „Dragă domnule Lancaster, încep eu, se pare că v-am rătăcit sora. Satana ar putea fi şi el implicat. Cu prietenie, Lionel Savage".

(De fapt, ar fi o scrisoare amuzantă. Am spus cuvintele doar ca s-o enervez pe Lizzie, dar mă întreb dacă totuşi n-ar trebui s-o trimit.)

Sora mea se încruntă.

— Ai făcut-o fiindcă e o poetă mai bună decât tine?

Asta e deja prea mult!

— NU E MAI BUNĂ![57]

---

[55] Nu acolo era, de fapt. – H.L.

[56] Mă surprinde faptul că nimeni nu s-a gândit să-mi spună şi mie. Dacă domnul Savage ar fi luat legătura cu mine, lucrurile ar fi decurs altfel. N-aş putea spune că ar fi decurs mai bine sau mai rău, căci cine ar putea? – H.L.

— Știi foarte bine că asta-i o minciună.

Simt că fac apoplexie.

— Dar scrie fără nicio formă! Ritmul versurilor e arbitrar! La fel de bine ar putea să scrie… romane!

— Ei bine, nu faci decât să te minți singur, răspunde Lizzie, care mă studiază cu o privire descumpănitoare. Arăți de parcă ești gata să plângi. Cred că ți-e dor de ea.

— Nu mi-e dor!

Ridică o sprânceană.

— Nu știu dacă am văzut în viața mea pe cineva atât de nefericit. Te iubesc și aș vrea să-mi dai voie să te ajut. Mă plictisesc și mă doare sufletul de atâta melancolie. Mă duc să mă întind puțin.

Și cu asta, pleacă. Niciodată n-am auzit-o vorbind despre plictiseală sau melancolie. N-o credeam afectată de ele, așa cum sunt alți oameni.

Mă dau cu capul de birou de câteva ori, în speranța că asta îmi va limpezi mintea. N-o limpezește.

— SIMMONS! strig.

— Sunt aici, sir, răspunde el de lângă mine.

Tresar – uitasem că e încă aici, în birou. Așa e el!

— Simmons, îți par eu nefericit?

— Firește, sir.

N-am formulat corect întrebarea. E evident că sunt nefericit. Reformulez:

— Însă par *mai* nefericit de când a plecat soția mea?

— Într-adevăr, sir, răspunde el cu promptitudine.

— Ah!

Asta-i ciudat. Crezusem că, Vivien fiind principala sursă a suferințelor mele, dispariția ei îmi va îmbunătăți imediat starea de spirit. Faptul că efectul a fost unul contrar e cât se poate de bizar. Bănuisem asta, așa că, auzind confirmarea lui Simmons, nu pot decât s-o accept ca atare.

După o clipă, el mă întreabă:

— Mai doriți ceva, sir?

— Nu. Mulțumesc, Simmons.

— Foarte bine, sir.

Dă să plece. Mintea îmi vâjâie și mă doare capul. Aș vrea să nu-l fi lovit de birou.

— Simmons!

— Sir?

---

[57] Chiar este, așa cum știe acum toată lumea. – H.L.

— Mă consideri culpabil din punct de vedere moral fiindcă mi-am vândut soţia diavolului fără să vreau?

— Da, sir.

Mă temusem că aşa stau lucrurile. Mă simţeam eu moral inadecvat, dar credeam că poate doar din cauză că-s obosit.

— Şi ţi se pare că sunt şi mai culpabil fiindcă refuz să-i înştiinţez familia?

— Da, sir.

Oftez şi îmi plec capul, lipindu-mi obrazul de tăblia mesei, într-un târziu, reiau:

— Simmons, cred că sunt un mizerabil.

— Este exact cuvântul pe care l-aş fi folosit şi eu, sir.

Pentru prima dată de mult timp încoace, nu mă gândesc la nimic. Stau pur şi simplu şi mă simt mizerabil.

Tăcerea domneşte între noi. Pe urmă, îmi vine în minte o altă întrebare, al cărei răspuns nu ştiu dacă am curaj să-l aflu, dar în cele din urmă o rostesc:

— Simmons!

— Sir?

— E soţia mea un poet mai bun decât mine?

— Mă văd nevoit să spun că da, sir, răspunde omul care m-a crescut.

Rămân tăcut. Ce-ar mai fi de zis? Privesc dincolo de fereastră, spre părculeţ. Ploaia continuă să cadă, ceea ce în mod obişnuit mă încântă, ceaţa începe să se lase, ceea ce în mod obişnuit mă înveseleşte, iar copacii arată ca nişte misterioase sculpturi furate de prin alte lumi. Dar, în loc ca priveliştea să mi se pară splendidă şi poetică, azi îmi lasă impresia că vesteşte o catastrofă iminentă.

Pe urmă, Simmons adaugă:

— Considerabil.

— Poftim?

— Am spus „Considerabil". E un poet considerabil mai bun decât dumneavoastră. Poeziile pe care le-a găsit miss Elizabeth vădesc o imaginaţie şi o dexteritate stilistică pe care nu le-aţi arătat nici în cele mai inspirate momente ale dumneavoastră. Şi, dacă mă iertaţi, sir, n-aţi mai avut o adevărată stare de inspiraţie de când aveaţi vreo şaisprezece ani.[58]

— Atunci, răspund eu năucit, sugerezi că faima mea…

[58] Cititorul informat va fi remarcat că prima culegere de poezie a domnului Savage, *Satire şi peregrinări,* a fost publicată la scurt timp după cea de-a şaptesprezecea sa aniversare. Aceasta este preferata mea între cărţile lui. Următoarele două culegeri – publicate ia intervale de doi ani – au devenit tot mai repetitive, cu toate că încă am găsit câte ceva încântător în ele. Cea mai recentă a fost ţinta unei recenzii deosebit de acide scrise de domnul Pendergast. – H.L.

— … are la bază în mare parte ignoranța și lipsa de gust a publicului cititor.[59]

— De ce nu mi-ai spus până acum toate acestea? îl întreb, prea doborât pentru a mai gândi sau a mă mișca.

— Fiindcă nu m-ați întrebat, sir.

Oftez. Sunt secătuit, copleșit, terminat.

— Ești de părere că ar trebui să le spun Lancasterilor.

— Da.

— Părinții ei nu vor înțelege.

E un protest nevolnic. Nici măcar nu e un protest, de fapt – sunt prea istovit ca să mai protestez și încep să bănuiesc că are totuși dreptate.

— Așa este, sir.

— Și atunci, ce să fac?

— Ați putea încerca să-i spuneți fratelui ei, sir.

Iar?!

— Dar nimeni nu l-a mai văzut pe fratele ei de doi ani!

— I-ați putea trimite o scrisoare, sir, așa cum a sugerat miss Elizabeth. Soția dumneavoastră îi scria des. Îi expedia scrisoarea în ultimul oraș în care fusese văzut, cu speranța că o va primi atunci când se va întoarce din sălbăticie.

N-am știut asta. Habar n-am avut că Vivien avea parteneri de corespondență.

— Nu pot să i-o spun într-o scrisoare.

Îmi amintesc veselia fugară pe care mi-a stârnit-o ideea de a-i trimite două rânduri cu privire la răpirea diavolească; acum mi se pare ceva copilăresc.

— Cred că vă veți simți mai bine dacă o veți face.

— Nu pot! strig. Uite ce e, Simmons, dacă omul ar fi aici, i-aș spune – nu știu cum, dar aș găsi eu o modalitate. Dar… NU E AICI!

Înainte ca Simmons să poată răspunde, se aude soneria de la ușă.

— Scuzați-mă, sir, zice el și se duce să deschidă.

Eu rămân singur cu gândurile mele și cu poeziile soției. Le iau de pe masă și încep să le citesc. Sunt foarte bune. Sunt mistice ca subiect, dar nu foarte mult. Nu sunt poezioarele dulcege și autocompătimitoare la care te-ai aștepta. Au vigoare, lejeritate și o agerime incredibilă și, spre deosebire de versurile mele, agerimea lor nu maschează lipsa de profunzime. Scrie despre bucurie și surpriză, despre aventuri și răsărit de soare, iar din ele răzbat

[59] Cred că domnul Simmons este un excelent critic literar, în cazul de față însă, este totodată și unul nemilos. – H.L.

răspunsuri la marile întrebări ale vieţii, deşi simpla aluzie la asemenea lucruri pare naivă când iese de sub pana mea. E genul de poezie pe care o admiram în tinereţe şi pe care, cu timpul, am uitat-o. Constat că nu mai pot zări cuvintele din cauza lacrimilor. Trebuie să mă stăpânesc. Încerc din nou să mă dau cu capul de masă. Durerea îmi oferă cel puţin ceva de care să mă agăţ.

Îl aud pe Simmons deschizând uşa şi apoi un glas pe care nu-l recunosc strigând: „VIV! VIVIEN! VIIIVIEN!" Casa întreagă se zguduie în timp ce o persoană masivă străbate holul în fugă. Apoi, uşa biroului meu se dă de perete şi Ashley Lancaster năvăleşte înăuntru.[60]

[60] Vărul meu se întorsese la Londra în dimineaţa aceea. Mi-a spus ulterior că se oprise mai întâi la clubul lui, unde îşi schimbase hainele fiindcă nu-şi mai suporta propriul miros, dar declinase toate sugestiile de a se bărbieri pe motiv de grabă, cea de-a doua oprire fiind apoi în Pocklington Place. – H.L.

CINCI

În care cunosc un aventurier care mă înştiinţează că lucrurile nu stau deloc aşa cum crezusem

E ciufulit, ars de soare, îmbrăcat în haine de seară imaculate şi e cel mai voluminos individ pe care l-am văzut în viaţa mea. Cred că are aproape doi metri înălţime şi e atât de lat, încât trebuie să se răsucească într-o parte ca să încapă prin cadrul uşii.[61]

În primul rând, e mai arătos decât s-ar putea crede citind ziarele. Are o faţă largă şi candidă, nasul mic, iar părul blond îi coboară într-un V ciufulit pe frunte. Are riduri premature la coada pleoapelor, de la mijitul ochilor în reflexia soarelui pe zăpadă, şi cute mici în colţurile gurii, de la prea multe zâmbete. Ochii îi sunt de acelaşi albastru sfredelitor că ai surorii lui şi radiază bunăvoinţă. Abia a trecut de treizeci de ani.

— Bună! răcneşte el văzându-mă, iar eu mă ridic alarmat. Dumnezeule, tu trebuie să fii Savage! continuă pe acelaşi ton, care zgâlţâie tablourile de pe pereţi.

Mă înşfacă într-o îmbrăţişare mai-mai să-mi zdrobească oasele, apoi îmi dă drumul şi mă sărută pe gură cu un ţocăit. La asta nu mă aşteptasem.

Tot ce pot să spun e un „Bună!" tremurat, în timp ce-mi şterg saliva de pe buze.

— Regrete, bătrâne, reia el, dar m-am dedat la obiceiurile din Krakatoa!

Îmi arde o scatoalcă pe spate cu atâta forţă, încât mai am puţin şi cad. Are mâinile cât două lopeţi.

— Cre' că manierele mele au avut şi zile mai bune. Aşa-i mereu când mă întorc dintr-o călătorie. O să fiu gata pentru o companie aleasă peste vreo săptămână ori două. Până atunci, mi-am zis să stau la voi, dacă nu vă deranjează. Părinţii mei nu-s încântaţi de procesul meu de reajustare, ca să fiu sincer. Da despre asta vorbim mai târziu, zău aşa! Unde-i soră-mea? Viv! VIVIEN!

Sunt prea şocat ca să fac altceva decât să mă zgâiesc la el. Nu înţeleg de ce e îmbrăcat în haine elegante.[62] Pare ceva distonant. Arată de parcă ar trebui să poarte nădragi de expediţie ori să fie despuiat până la brâu, pe o plută

---

[61] Această afirmaţie nu este chiar atât de exagerată pe cât aţi putea crede. – H.L.

[62] Vezi nota de la pagina 71. – H.L.

undeva în Pacific, sau poate înfăşurat în piei de focă, luându-se la trântă cu urşii polari.

— Te simţi bine, bătrâne? întreabă el cu o privire îndatoritoare. Arăţi cam rău. Sigur că nu te cunosc – deşi mi se pare că te ştiu din scrisorile lui Viv, naiba să mă ia dacă femeia aia nu-şi are mereu cuvintele la ea! – da' aş zice că arăţi de parcă te-a călcat iakul! Nu se îngrijeşte de tine cum trebuie? VIVIEN! BĂRBATUL TĂU ARATĂ CA MOARTEA! UNDE DRACULUI EŞTI?

Nu e deloc aşa cum m-aş fi aşteptat să fie.

— Domnule Lancaster, bâigui eu, dar el îmi taie vorba.

— Haide, omule, nu mă insulta! Nimeni nu-mi zice mie *domnul* Lancaster, în afară de presă şi de mămicile bogate care ar vrea să mă cumpere pentru fetele lor. (Aici, eu mă chircesc nițel.) Da' nu e cazul – soră-mea-i îndrăgostită de tine, pe legea mea! Spune-mi Ashley sau doar Lancaster, dacă ţii neapărat – aşa-mi ziceau şi la şcoală, înainte să renunţ.

E un tip atât de bonom şi de jovial, încât habar n-am ce să fac. Simt deodată dorinţa copleşitoare şi total absurdă de a-i fi pe plac.

— Trebuie să vorbim, îi spun.

— Dar asta şi facem! strigă uriaşul guraliv. Şi chiar era timpul! I-am citit toate scrisorile pe drumul de întoarcere, pe vas, şi, Iisuse, Lionel în sus, Lionel în jos – am impresia că toată călătoria am făcut-o împreună! Dar *unde* e ea? VIVIEN! Da ascultă aici, îmi spune el pe un ton conspirativ, aplecându-se până când frunţile aproape că ni se ating. Dacă tot suntem singuri o clipă, vreau să-ţi mulţumesc. Dumnezeu ştie că nu-i uşor să fii frate mai mare… dar uit mereu că tu ştii bine asta! Sunt sigur că şi pentru tine-i la fel. Eu sunt un tip pacifist – am stat prea mult în Tibet, ha ha ha! –, dar, pe legea mea, dacă vreun neisprăvit s-ar uita numai la Viv, i-aş smulge inima din piept şi i-aş mânca-o aşa, crudă.

Eu mă albesc. El nu observă şi continuă:

— Dar, după felul în care vorbeşte despre tine, ştiu că te porţi cum trebuie cu ea. Şi sunt tare uşurat, pe legea mea, să ştiu că a găsit un bărbat bun, care o iubeşte aşa cum merită să fie iubită!

Sunt năuc. Habar n-am despre ce vorbeşte. Oare nu ştie că eu şi Vivien ne detestăm reciproc? La ce scrisori s-o fi referit? Şi ce legătură are Tibetul cu toate astea? Iar el de unde a picat? Şi de ce a venit aici? Toate gândurile astea îmi roiesc năucitor prin minte, urmate îndeaproape de mirarea că totuşi ziarele au avut dreptate în privinţa lui.

— Domnule Lancaster, dau să încep, însă iar mă întrerupe.

— Nu-i o femeie frivolă, să ştii, analizează bine lucrurile. Niciodată n-a fost impulsivă, nici copil fiind. Niciodată n-a ridicat ochii spre un bărbat – da nu fiindcă bărbaţii nu s-ar fi uitat la ea, Dumnezeu ştie asta! N-aş fi crezut în

ruptul capului că-şi va găsi pe cineva care s-o merite. Dar felul în care vorbeşte despre tine, Savage! Eu nu-s un tip sentimental, dar naiba să mă ia, m-am înduioşat. Te *respectă,* să ştii! Nu e doar dragoste – dragostea e bună şi ea, dar scade cu timpul; ea te *respectă!* Şi voiam… Ei bine, Savage, voiam să-ţi mulţumesc. E o uşurare să ştiu că e pe mâini bune. Da' unde mama dracului e ea? (Oh, Doamne!) VIVIEN!

Trebuie să citesc şi eu scrisorile acelea.

— Ascultă, îi spun.

Dar nu ascultă. În loc de asta, strigă „VIIIIIVIENNNNN!" şi câteva cărţi cad de pe rafturile lor.

— ASCULTĂ-MĂ, NAIBA SĂ TE IA! urlu la rândul meu.

Asta îi atrage atenţia şi, pentru prima dată de când a intrat în birou, încetează să se tot mişte.

— Ăăă… îmi pare rău, bătrâne. Ce e?

— Vivien nu-i aici.

— Păi şi de ce n-ai zis aşa? exclamă el, zâmbind larg. A şters-o niţel, da? Ei, unde-au trecut deja doi ani, o oră în plus nu mai contează. Ne dă nouă ocazia să vorbim, aşa-i?

— Da, aşa-i. Dar, vezi tu…

— Te invidiez, Savage, spune el aşezându-se pe canapea şi întinzându-şi picioarele lungi cu o plăcere evidentă. Eu nu-s făcut pentru căsătorie, dar naiba să mă ia dacă nu te invidiez! Ştii că n-am mai vorbit cu o femeie de un an şi şase luni? Nu că m-aş plânge, nu – în profesia mea, femeia e ca sărutul morţii. Adevărul e că nici măcar nu mă mai uit la femei. Cred că o căsătorie m-ar duce-n mormânt. Şi te obişnuieşti cu burlăcia. Dar într-o altă viaţă… Doamne, ce n-aş da pentru o pereche de braţe moi ataşate de o minte iute şi o inimă aventuroasă! Ei, dar cum ziceam, asta nu e pentru mine! Nu, bătrâne, nu cred că există pe lumea asta o femeie pentru care să-mi regret cu adevărat libertatea.[63]

În clipa asta în birou intră Lizzie, cu ochii scânteindu-i.

— Nellie, îmi pare rău, mi-am dat toată silinţa să fiu tristă, dat degeaba: tristeţea mă plictiseşte, începe ea, însă pe urmă îl observă pe oaspetele meu. Bună ziua, cine sunteţi… Oh, Doamne, sunteţi Ashley Lancaster!

Bujori îi înfloresc în obraji şi răsuflarea îi devine precipitată.

Lancaster, care nu şi-a luat ochii de la ea de când a văzut-o intrând, se albeşte la faţă, apoi se înroşeşte, după care iar se albeşte. Încearcă să se ridice, se încurcă în propriile-i picioare, se prăbuşeşte la loc pe canapea şi se

[63] Această afirmaţie a fost asiduu pusă la îndoială. În perioada în care l-am cunoscut, am întâlnit nu mai puţin de trei femei din cauza cărora vărul Ashley şi-a regretat considerabil libertatea. Şi vă rog să reţineţi ce am spus, respectiv că doar pe acestea trei le-am întâlnit eu. – H.L.

ridică iar, aidoma unei balene care face tumbe în apă. Se zgâieşte la Lizzie într-un fel care nu-mi place deloc. Deschide gura şi o închide de câteva ori, dar nu zice nimic. În cele din urmă, bâiguie un salut.

— Nellie, mi se adresează Lizzie cu o expresie dezaprobatoare, cu răsuflarea încă tăiată, dar încercând să lase impresia contrară. De ce nu mi-ai spus că avem oaspeţi? Vă rog să-l iertaţi pe fratele meu, domnule Lancaster. Uneori e de o impolitețe şocantă. Eu sunt Elizabeth şi nu trebuie să…

— Eu şi domnul Lancaster… *vorbeam,* spun eu cu o intonaţie semnificativă pe care sper ca Lizzie s-o remarce, iar Lancaster, nu.

— Oh! exclamă ea, remarcând-o. Oh! Bine! Atunci, vă las! Domnule Lancaster, a fost o plăcere. Sper că vă vom mai vedea.

El încă nu a scos niciun cuvânt. Înclină iar din cap, scurt.

Lizzie iese. Îi aruncă o ultimă privire lungă înainte de a închide uşa în urma ei, iar eu mă simt stânjenit fiindcă am fost martorul ei.

Imediat ce rămânem singuri, Lancaster îşi regăseşte limba.

— Sora ta era? întreabă el cu mirare în glas.

— Da, răspund eu scurt.

Aş vrea să trecem la un alt subiect, la oricare altul – şi încă foarte repede – , însă el nu e gata.

— E *superbă.*

— Trebuie să discutăm, spun eu.

— Nu te deranjează ce ţi-am spus, nu?

Ba mă deranjează, foarte rău chiar. Bunăvoinţa pe care o simţisem faţă de el s-a evaporat brusc. Mă mir chiar că l-am găsit încântător. Ziarele au greşit enorm. E un mârlan deşănţat.

— Am călătorit mult, Savage, am călătorit mult. Dar niciodată… *niciodată* n-am văzut pe cineva… Dumnezeule mare!

— LANCASTER!

Revine în prezent.

— Ce-i?

— Vivien a fost răpită de diav'l.

E o cacealma, dar de zece minute tot încerc să rostesc cuvintele şi mi-a pierit cheful de subtilităţi. Dacă el îi trage clopotele soră-mii, pot şi eu să-i servesc asta.

Se uită la mine buimac şi întreabă:

— De cine?

— De diav'l.

— Cum ai zis?

— De diav'l.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar habar n-am ce spui acolo.

Mă gândesc că, de data asta, cuvântul ar putea avea două silabe.

— Pentru numele Domnului, să nu întrebi cum, declar eu răspicat, dar sora ta a fost răpită de diavol.

Mă aştept să explodeze, dar n-o face. Ba chiar capătă o atitudine foarte pragmatică. Privirea lui, care rătăcise alene prin birou, ca într-o recunoaştere, se focalizează brusc.

— Oh, diavolul! Splendid. Da, înţeleg. Acum cât timp?

— Cincisprezece ore, aproximativ.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Diavolul?

— Da.

Încă îi aştept explozia. Mă gândesc că poate n-a înţeles bine. E un oarecare şoc, bănuiesc – genul de situaţie pentru care oricine poate fi scuzat dacă n-o procesează cum trebuie.

Murmură aproape ca pentru sine:

— Sora mea a fost… *Serios?*

— Serios.

Dintr-odată, zâmbeşte.

— Bietul de el! N-are o misiune uşoară cu ea, aşa cum bine ştii! Te superi dacă-mi aduc lucrurile aici? O să stau la voi vreo câteva zile.

Ce-o fi cu omul ăsta? Chiar nu pricepe englezeşte? Se fie oare sărit de pe fix? Poate că a înghiţit vreun vierme tropical care l-a făcut să-şi piardă minţile.

— Pari neafectat, îi spun.

— Dar de ce Dumnezeului aş fi afectat? întreabă el cu ceea ce-mi pare a fi o sinceră curiozitate.

— Fiindcă sora ta a dispărut!

Lipsa lui de preocupare mi-o accentuează pe a mea.

— A dispărut?! exclamă el într-o doară. N-a dispărut, doar… lipseşte. Diavolul! Serios?

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, diavolul!

Zăresc în ochii lui o sclipire şi nu sunt convins că-mi place. E genul de sclipire pe care o vedeam în oglindă atunci când găseam un subiect poetic. Mă întreb ce-i trece prin minte şi dacă o fi periculos.

— Savage, chestia asta e niţeluş palpitantă, spune el pe un ton aproape maliţios.

— Cum adică?

— Uite ce-i, bătrâne, nu există problemă care să nu aibă o soluţie. Şi, din fericire pentru noi, aici soluţia e una foarte simplă.

— Chiar aşa?

— Sigur! Trebuie doar să mergem şi s-o recuperăm!

— Să *ce?*

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar în niciun caz la asta. Oamenii sunt astăzi o constantă sursă de surprize pentru mine.

— Haide, Savage, arată şi tu puţin suflet! exclamă el, părând că dă pe-afară de fericire. E o zi mare! Am făcut rost de-o aventură!

Se opreşte şi se uită la mine, ca să se asigure că am înţeles pe deplin cât de măreaţă e ziua. Eu încerc un zâmbet. Habar n-am la ce se referă când zice că trebuie să mergem s-o recuperăm. Cum să recuperezi pe cineva din posesia diavolului? Nu pare deloc un lucru pe gustul meu, chiar dacă aş avea o cât de vagă dorinţă de a-mi recăpăta soţia – ceea ce nu am. Sunt perfect mulţumit de absenţa ei. Sau în cea mai mare parte mulţumit. Oarecum mulţumit, cel puţin.

— Şi eşti sigur că diavolul a fost? mă chestionează el mai departe.

— Destul de sigur.

— Extraordinar!

— Da, aşa cred, remarc eu absent, nu tocmai atent la spusele lui.

De fapt, mă întreb de ce nu mă simt mai mulţumit… de ce mă simt, sincer să fiu, mai degrabă nefericit.

— Dumnezeule, amice, dar nu pari să înţelegi ce splendidă e toată chestia asta! E vreo problemă?

— Oh, nu, sunt bine, răspund eu. Cred că aştept doar izbucnirea furtunii.

— Nu pricep.

— Sora ta a fost răpită de diavol, subliniez eu.

Am senzaţia că înghiontesc o bombă neexplodată – sunt conştient că-i o idee cum nu se poate mai proastă, dar în acelaşi timp mi se pare fascinant să văd cum va fi momentul precis al exploziei.

Dar explozia încă întârzie.

— Ah, da, da, sigur. Să nu mă înţelegi greşit, bătrâne, ce s-a întâmplat e într-adevăr îngrozitor, spune el, deşi nu pare deloc îngrozit. Nu-i foarte elegant din partea lui, îndrăznesc să spun. Dar, pe de altă parte, nu-mi imaginez ce rău de durată ar putea ieşi de aici şi, pe legea mea, e ceva cu adevărat fantastic!

Nu înţeleg eu bine în ce fel e fantastic, dar nu răspund decât:

— Aşa e.

— Şi, în plus, turuie Lancaster mai departe cu aceeaşi voioşie, nu-i deloc vina ta!

Simt cum mi se strânge stomacul. Chiar e vina mea. Dar nu i-o spun lui. Evident, omul e capabil să-mi fărâme ţeasta cu o singură mână.

— Dar, haide, continuă el, trebuie să-mi povesteşti exact ce anume ai discutat. Sunt extrem de curios. Supranaturalul e domeniul meu de activitate, ştii doar.

— Ah, da?

Nu ştiam. Asta cel puţin îi explică încântarea morbidă.

— Viv ţi-a spus, sunt sigur, cu ce mă ocup.

Nu mi-a spus. Nici n-ar fi putut s-o facă, pentru simplul motiv că noi nu vorbim. Însă nu ştiu cum să-i explic lui asta, aşa că răspund doar:

— Oh, da, trebuie să-mi fi spus. Dar… Scuză-mă dacă… Eşti amabil să-mi împrospătezi memoria?

Se aşază la loc pe canapea şi se metamorfozează în povestitor. Bănuiesc că trebuie să fie un obicei de-al lui cu care îşi petrece nopţile lungi din Arctica; în orice caz, este evident că are un exerciţiu îndelungat. Se întinde, îşi drege glasul şi începe:

— Ei bine, am început cu Societatea Regală de Geografie, firește. Aşa a pornit totul – prima călătorie în Tibet, dezastrul din Peru, periplul din Groenlanda. Sigur ai citit despre ele.

Habar n-am despre ce vorbeşte.

— Firește! răspund.

— N-ai citit despre ele, aşa-i?

— Nu.

— N-are a face, bătrâne. Nu trebuie să minţi. Nu-i nicio ruşine în a fi puţintel ignorant din când în când.

Mă gândesc să obiectez, dar el a început deja să-şi descrie călătoriile, aşa că nu mai pot să strecor niciun cuvânt.

— Au fost expediţii ca toate expediţiile, standard: insolaţii, degerături, dormit pe piatră goală, viermi pe corp, înfometare… ştii tu.

Nu ştiu. De unde să ştiu? De ce aş avea habar despre aşa ceva?

— Încântător, remarc apoi.

— Oh, chiar aşa! Nici n-ai idee! Să călătoreşti… Cel mai grozav lucru din lume! Ce spuneam?

Nu mă interesează poveştile lui, dar îmi fac notiţe mentale cu privire la el însuşi. Îmi pare a fi exemplarul perfect pe seama căruia să-mi construiesc cândva un personaj. E o întruchipare a poeticului, iar latura creativă a minţii mele analizează modurile în care mi-ar putea fi de folos. Problema e că niciun cititor nu va crede în realitatea frumuseţii lui aproape divine. Parcă o lumină radiază din el.

— Societatea de Geografie, îi reamintesc.

— Ah, da! Ei bine, lucrurile decurgeau frumuşel, până când am descoperit El Dorado.

— El Dorado nu există, remarc eu.

Deşi mă gândesc că poate totuşi există. La urma urmei, soţia mea a fost răpită de diavol. Poate fi El Dorado mai fantastic decât chestia asta?

— Aşa au zis şi ei, târâturile neîncrezătoare! exclamă Lancaster. Eu le-am zis că l-am găsit, iar ei mi-au râs în faţă şi mi-au cerut să le dovedesc.

— Mi se pare ceva rezonabil.

— Ei, s-ar putea să fie, bătrâne, spune el încruntându-se. Dar, strict vorbind, nu e foarte politicos. Oricum, m-am întors acolo cu o liotă după mine, dar n-am putut să mai găsesc afurisitul de loc şi ăsta a fost începutul sfârşitului. Problema cu Societatea de Geografie e că tipii ăia n-au imaginaţie. Dar îmi ajunsese deja până peste cap şi, oricum, n-aveam eu nevoie de banii lor, aşa că m-am retras din Societate şi de atunci am tot găsit, independent, tot felul de lucruri remarcabile despre care comunitatea ştiinţifică mă asigură cu seninătate că nu există.[64]

Nu-mi exprim scepticismul, iar el continuă:

— Acum îţi povestesc toate astea nu ca să-mi cânt mie osanale, cum se zice, ci pentru că vreau să înţelegi că sunt alături de tine, pe legea mea, şi o să-i dăm de cap împreună. Am fost în El Dorado, am traversat Shangri-La şi sunt al naibii de aproape să găsesc Atlantida, aşa că, dacă eşti în căutarea unui tip împreună cu care să iei cu asalt porţile iadului, gata, bătrâne, nu te mai îngrijora: ţi-ai găsit omul!

Răsuflă cam greu; dacă pe mine cuvintele lui nu m-au entuziasmat, cred că lui, cel puţin, i-au înfierbântat sângele. Mă bucur, fiindcă a fost un discurs frumuşel şi, dacă n-aş fi genul căruia nu-i place să iasă din casă atunci când are de ales, m-aş simţi inspirat, fără îndoială, s-o pornesc spre zările largi.

— Ei, foarte drăguţ din partea ta, îi spun, dar mă tem că lucrurile sunt mai complicate.

Tot nu ştiu cum anume să-i explic la ce mă refer.

— Nu văd de ce ar fi, răspunde el. Ea te iubeşte, tu o iubeşti, e sora mea şi a fost răpită. Dumnezeu ştie că am porni pe urmele lui dacă un franţuz ar fi luat-o[65], aşa că de ce să nu facem la fel cu diavolul?

Nu înţeleg de ce tot vorbeşte despre iubire. Nu există iubire în casa asta. Eu nu-mi iubesc soţia, ea nu mă iubeşte pe mine. E o căsătorie fără dragoste şi de asta nu mai pot eu să scriu, şi de asta se închide ea în camera ei mai tot

---

[64] Dezbaterea aprinsă iscată de afirmaţia vărului Ashley, cum că a descoperit El Dorado, merită doar ea însăşi un volum dedicat. E suficient să spun însă aici că disputa nu s-a încheiat, el şi domnul Savage pregătind în prezent o expediţie, în speranţa de a tranşa problema într-un fel sau în altul. – H.L.

[65] Păi, sigur că am porni! – H.L.

timpul, mai puțin atunci când organizează petreceri. Omul ăsta halucinează. De unde i-or fi venit ideile astea?

— Păi, sigur, răspund eu, dar…

— Dar ce? E înnebunită după tine. Știi al naibii de bine că, dacă situația ar sta invers, ea nu te-ar lăsa să putrezești acolo!

Nu știu deloc așa ceva. Cred că, dacă situația ar sta invers, Vivien ar țopăi de bucurie. Dar gata, mi-a ajuns!

— Da, așa susții tu. Să mă scuzi că spun asta, dar sunt doi ani de când n-ai mai *văzut-o.* De unde știi că nu ne urâm, de fapt?

— Ia te uită ce idee! râde Lancaster. Ți-am spus, Savage, i-am citit scrisorile și nu multe cupluri au relația pe care o aveți voi.

E ceva în aerul lui care îmi sugerează – de fapt, sunt aproape sigur – că nu minte. Chiar crede că Vivien mă iubește. Dar cum e posibil? Ce-o fi în scrisorile acelea? Trebuie să le citesc și eu. Fără întârziere. Poate că viața mea depinde de asta.

Lucruri teribil de stranii se întâmplă în mine.

— Ți le-aș arăta dacă aș putea – scrisorile, la ele mă refer – și ți-ar încălzi sufletul. Dar s-au pierdut toate când s-a scufundat corabia în largul coastelor din Spitsbergen[66]. Mare păcat! Nu știu pe nimeni care să meșteșugească cuvintele așa cum o face sora mea. Cum scria? „Adevărul e că sunt toată a lui, iar el e al meu și, oricare ar fi deosebirile dintre temperamentele noastre, suntem suflete îngemănate". Îți face plăcere ca bărbat să citești asemenea cuvinte, să știi că așa ceva e posibil, nu?

Ceva nu e-n regulă în pieptul meu. Nu mai pot să respir. Habar nu am ce se întâmplă. Sângele nu-mi mai circulă cum trebuie, ochii nu-mi focalizează, urechile îmi țiuie și simt cum o roșeață febrilă îmi urcă în obraji.

— Ești bine, Savage? mă întreabă Lancaster, privindu-mă cu îngrijorare. Arăți cam rău.

— Într-adevăr. Mă simt… ciudat. Am sentimente ciudate. Mă duc să mă întind puțin. Simte-te ca acasă. Vine Lizzie imediat. LIZZIE! strig.

Și pe urmă, fără vreo privire înapoi, o șterg.

[66] Despre acest naufragiu s-a scris în altă parte. Eu îi voi aminti cititorului doar faptul că domnul Lancaster a salvat de unul singur de la înec șapte marinari danezi, patru norvegieni și doi algerieni. – H.L.

ŞASE

În care fac o vizită la cel mai grozav magazin din lume şi întâlnesc o persoană foarte poetică, după care am o revelaţie zguduitoare

Urc repede scările şi intru în camera mea. Mă întind pe pat – o monstruozitate uriaşă, cu patru stâlpi, care a fost a părinţilor mei. Urăsc patul ăsta. N-am petrecut în el nici măcar o noapte cu Vivien. N-am petrecut nicio noapte nicăieri cu Vivien. În săptămâna în care ne-am căsătorit, mă cuprinsese un acces compoziţional şi nu am îndrăznit să irosesc niciun moment pentru consumarea căsătoriei. Mă întreb dacă lucrurile ar fi stat altfel în cazul în care aş fi făcut-o.

Ce idee aiurea! Vivien e în iad acum, iar eu zac în patul ăsta mizerabil, gândindu-mă la ea. Nu înţeleg vorbele lui Lancaster. Şi tot ce spunea despre scrisori. Chiar e posibil să fi existat scrisorile acelea?[67] Nu ştiu. Habar nu am avut că soţia mea scrie – scria – scrisori, dar nici că scria poezii. Aşa află omul cele mai îngrijorătoare lucruri!

Nu pot să sufăr camera asta. Nu pot să sufăr casa asta. Nu pot să sufăr să stau înăuntru. Trebuie să ies la aer. Tot nu pot respira. Am nevoie să ies. Mă apropii tiptil de uşă, o deschid de-un lat de palmă şi mă uit. Nimeni pe palier. Aud slab glasuri răsunând în birou şi o izbucnire de râsete. Probabil că Lizzie îi ţine de urât lui Lancaster. Le doresc tot binele din lume şi, dacă pune mâna pe ea, îl omor. Nu ştiu pe unde o fi Simmons.

Mă furişez în jos pe scări. Nu-mi place să mă furişez în propria-mi casă, dar n-aş suporta acum să văd pe nimeni. Cred că n-aş şti ce să spun. Nu ştiu nici ce să gândesc. Ceva în mine s-a frânt, îmi pun paltonul – fiindcă e o zi rece de noiembrie, iar smochingul nu mi-ar ţine de cald suficient şi detest să-mi fie frig – şi ies pe uşă.

Ceaţa gălbuie stă înfăşurată în jurul casei aşteptându-mă şi mă avânt în ea. Îmi place ceaţa. Sunetele oraşului sunt estompate, iar ceaţa le dă un aer misterios şi poetic. Oraşul în sine e poetic. De ce n-am remarcat asta până acum? Poate că am remarcat. Nu-mi amintesc. Nu ştiu. Constat că sunt o sumedenie de lucruri pe care nu le ştiu. Totul îmi pare acum altfel. Poate că visez. Aşa o fi? Asta ar explica multe lucruri inexplicabile în prezent. Mă ciupesc. Şi nu mă trezesc. Deci nu dorm. Nu visez. Decât dacă nu cumva am

[67] Chiar au existat. Am avut privilegiul de a citi una sau două dintre ele înainte să fie expediate. Erau impresionante. – H.L.

un vis cu ochii deschişi. Poate că am înnebunit. Poate că am picat într-o lume de basm, numai că nu văd prinţi cutezători – dacă nu cumva Lancaster o fi unul. Mi-l imaginez cu o sabie în mână, în fruntea unei oştiri. Nu e greu deloc. Dacă aş fi un mare pictor, l-aş înfăţişa în chip de Sfântul Gheorghe. Niciodată nu m-a preocupat corpul meu, dar văzându-l pe Lancaster cum se mişcă, mi-am dat seama pentru prima dată în viaţă că sunt un tip mic şi slab. Dacă aş fi fost altfel, m-ar fi iubit Vivien? Nu ştiu.

Văzându-l pe fratele ei, altfel mă gândesc acum la ea. Seamănă atât de mult unul cu altul, încât, atunci când îl priveam pe el, nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la ea. Au aceeaşi graţie inconştientă de sine. De ce n-am observat-o niciodată la Vivien? Îmi trece prin minte că, de fapt, am observat-o, dar am preferat să nu mă gândesc la ea după ce ne-am căsătorit.

În treacăt, mă întreb cum ar fi fost s-o văd pe Vivien goală în noaptea nunţii. S-ar fi mişcat şi atunci cu aceeaşi graţie şi lejeritate?

Cuprins de ceva ce seamănă a panică, îmi alung ideea. N-o să mă gândesc la asta, nu pot. M-ar înnebuni. Mă concentrez asupra propriilor picioare, care se deplasează cu de la ele putere, fără niciun efort sau control conştient din partea mea. Ce lucru minunat! De ce n-am remarcat niciodată înainte ce lucru minunat e ăsta?

Habar n-aveam încotro mă îndrept, însă acum am. Trebuie să-l văd pe Tompkins. (Tompkins e cel de-al doilea sfetnic al meu. Dacă Simmons e Ector al meu, Tompkins îmi e Merlin[68]. Şi e proprietarul unei librării.) Nu-mi zăresc calea prin ceaţă, dar picioarele ştiu bine drumul, păşind pe pietrele ude ale caldarâmului, cu tocurile ţăcănind ca nişte copite. Mă întreb dacă domnul distins are copite. Nu m-am gândit să mă uit.

Trec pe lângă faţadele iluminate ale caselor, care rânjesc la mine prin ceaţă ca smintitele, aura lămpilor cu gaz revărsându-se prin ferestre. E sfârşit de după-amiază (de tristeţe, soarele nu-şi arată faţa), iar felinarele stâlpilor stradali prind viaţă. Îmi ridic pălăria în faţa celor care le aprind. Trec rapid dincolo de izul omenirii înghesuite. Încă găsesc în toate acestea un pervers aer poetic, chiar şi în apele stătute din rigole şi în gunoiul de pe străzi. Nu ştiu care-i problema cu mine.

Oraşul meu e unul în tranziţie. Semnele progresului se văd pretutindeni în jur – arcele de oţel care traversează Tamisa, omnibuzele care huruie pe lângă mine, poliţiştii moderni care străjuiesc fiece colţ al acestui oraş modern –, dar istoria zăboveşte încă sub picioarele mele, furişându-se prin crăpăturile dintre pietrele caldarâmului şi din aleile întunecate uitate de valul timpului. Nu ştiu să fi existat o altă perioadă în care viaţa să fie atât de

[68] E ceva tipic pentru domnul Savage să se considere pe sine însuşi un Arthur Pendragon. – H.L.

captivantă – poate doar zilele de glorie ale Republicii Romane[69]. Lumea ni se întinde înainte, însă noi n-am lăsat încă trecutul în urmă. E o epocă interesantă în care să trăiești.

Trec prin cartiere respectabile, care lasă loc brusc unora nerespectabile. Cele respectabile sunt liniștite în această zi ceţoasă şi neprimitoare. Celelalte sunt zgomotoase, fiindcă, în ciuda vremii, e o zi ca oricare alta şi sunt lucruri multe de făcut. Un poet ar avea destule de învăţat de aici. Ajung în zona comercială, care e şi mai zgomotoasă decât cea nerespectabilă. Peste tot sunt oameni, cai, trăsuri, cabriolete, poliţişti şi reclame. Nu doresc să cumpăr un joben nou, niciun miraculos încălţător cu arc (al meu, de acasă, unul anost, îşi face treaba suficient de bine) şi niciun corset din oase de elefant. Sunt înghiontit, şi împins, şi înjurat. Înghiontesc, împing şi înjur la rândul meu – unicul mod de a supravieţui într-un oraş ca ăsta.

Sunt transpirat când ajung la prăvălie, care e înghesuită între o galanterie şi o farmacie. Deasupra uşii, pe o firmă scorojită, scrie: „Phoenix, Cărţi Vechi şi Tot ce Vrei, propr. Wm. Tmkns". Ferestrele sunt acoperite de un strat gros de funingine, dar izbutesc să zăresc prin ele o lumină pâlpâind. Tompkins citeşte lângă şemineu.

Brusc, mă pomenesc faţă-n faţă cu Whitley Pendergast, care iese din magazin.

— Salut, bătrâne, îl întâmpin eu. Ce mama iadului faci aici?

— Cumpăr un cal de curse, răspunde el în mod automat. Ce altceva aş putea să fac într-o librărie?

— Am crezut că ai venit să iei *Platitudini*[70]*.* E un teanc de exemplare nevândute din prima ediţie, care adună praful în colţ de mai bine de o lună.

— Savage, nu pot exprima în cuvinte plăcerea intensă pe care o voi simţi atunci când o să-ţi înfig, în sfârşit, floreta în burtă.

— Pentru când va veni ziua aceea, Pendergast, eu mi-am instruit deja avocatul să atârne un stindard de doliu pe cupola de la St. Paul, ca să marcheze moartea poeziei.

— Fiindcă vorbim despre poezii, Savage, ţi-am scris una chiar acum: „Sălbatic prostu-n van plânge şi zbiară / Prosteşte însă Savage cugetă cum o să piară[71]".

---

[69] Adaug, fără o ordine anume: apogeul democraţiei ateniene, cruciadele, epoca marilor descoperiri geografice, Constantinopolul în 1453 (captivant, dar poate că nu într-un mod plăcut), Italia renascentistă şi anul zero. Aş putea continua, dar n-o voi face. (Sunt mai degrabă un istoric amator.) – H.L.

[70] Domnul Savage se referă la cea mai recentă carte a domnului Pendergast, intitulată în realitate *Maxime.* – H.L.

[71] Joc de cuvinte pe baza numelui: *savage* se traduce prin „sălbatic" (n.tr.).

— Mai bine un prost isteţ, replic eu, decât un isteţ prost. Salutare, bătrâne!

El o şterge în noapte, iar eu împing uşa cu umărul. Balamalele ruginite protestează sonor. N-am putut să înţeleg niciodată de ce comorile din grota asta fermecată sunt cunoscute de atât de puţină lume. Locul e unul cu adevărat minunat. Ar trebui să fie cea mai populară destinaţie din oraş, dar mă bucur că nu e[72].

— Savage sunt! anunţ eu când intru.

La prima vedere, e un spaţiu înghesuit, cu faţada atât de îngustă, încât abia au loc uşa şi o vitrină spre stradă. Dar odată ce ochii ţi se obişnuiesc cu penumbra, începi să vezi teancurile de cărţi care se pierd în întunericul prăfuit al rafturilor şi îţi dai seama că, deşi nu e lată, încăperea e foarte lungă. Când priveşti în lungul rafturilor, ai impresia că magazinul nu are capăt şi că se întinde mult, mult în spate, un fel de tărâm magic şi înceţoşat al paginilor vechi şi al unei cunoaşteri pierdute. Există şi o pisică aici. O cheamă Boadicea, iar eu nu pot s-o sufăr. Nu-mi plac pisicile. Răspund la afecţiune cu indiferenţă. Însă nici măcar prezenţa ei nu-mi ştirbeşte dragostea pentru magazinul acesta.

În faţa focului, afundat într-unul dintre colosalele lui fotolii, şade bătrânul bibliofil cu ochii aţintiţi în paginile prăfuite. Nu ridică privirea. (Cu excepţia lui, librăria pare pustie, lucru deloc neobişnuit. Habar n-am cum reuşeşte să scoată profit şi *dacă* reuşeşte. Poate că Tompkins e putred de bogat şi n-a spus asta nimănui, ocupându-se de librărie doar din pură plăcere.)

— Tompkins, am o problemă, declar eu.

Întotdeauna îi spun „Tompkins". Am încercat o dată să-l strig „Domnule Tompkins", iar el mi-a aruncat cu o carte în cap.

Continuă să citească. E posibil să aibă vreo două sute de ani, dar dacă aţi vedea agilitatea cu care urcă pe scară ca să ajungă la vreo carte de sus, aţi rămâne uimiţi. Are ochii afundaţi în pielea ridată, foarte întunecaţi şi sclipitori. Părul îi e complet alb.

— Tompkins!

— Eh?

Întoarce o pagină. Vocea nu-i e atât de firavă pe cât te-ai aştepta privindu-l pe posesorul ei, care e puţintel surd şi vorbeşte tare.

— La naiba, Tompkins, am nevoie de ajutorul tău!

— Sunt în mijlocul unui capitol! se plânge el.

---

[72] Iată încă o situaţie în care trebuie să las deoparte orice antipatie existentă între mine şi domnul Savage şi să mărturisesc că în această privinţă suntem perfect de acord. Magazinul domnului Tompkins are o gamă excelentă de cărţi de istorie şi de drept, două subiecte de care mă simt foarte apropiat. – H.L.

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi în mijlocul unei fraze.

— Chiar sunt.

— Tompkins, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Bombănind, lasă cartea din mână.

— Ce vrei? mă întreabă el, fixându-mă încruntat.

— Am nevoie de un sfat.

— Sper că merită întreruperea la care m-ai silit.

— Am sentimente stranii cu privire la soţia mea.

— Dă-mi voie să ghicesc, răspunde el fără entuziasm. O urăşti.

(Mă destăinui des în faţa lui.)

— Tompkins, vorbesc serios! Nu ştiu dacă o urăsc sau nu, tocmai asta e problema!

— Ei, băiete, trăim vremuri complicate.

— Tompkins, i-am vândut-o diav'lului!

— Cui?

— Diav'lului.

— Vorbeşte clar, Savage, că nu pricep ce zici.

— DIAVOLULUI!

— Ah! exclamă el, de data asta închizând cartea. Şi de ce ai făcut una ca asta?

Nu arată niciun semn de surprindere auzind spusele mele, ci doar un vag interes. Asta îmi place mie mai cu seamă la Tompkins: nu e niciodată uimit de nimic. Cred că e un efect secundar al vieţii întregi trăite între cărţi. Omul a citit despre toate lucrurile posibile pe lumea asta, aşa că ideea că cineva şi-ar putea vinde soţia diavolului nu e pentru el imposibilă. Ba chiar e una banală.

— N-am vrut! exclam eu. S-a întâmplat pur şi simplu. Dumnealui a trecut pe la mine ca să-mi mulţumească…

— Ce-a făcut? mă întrerupe Tompkins intrigat.

Cred că are o părere mai bună despre mine decât avea înainte.

— N-am timp să-ţi explic. Lizzie îl ţine în frâu pe Ashley Lancaster în biroul meu şi amândoi mă cred încă în camera mea, dar eu sunt aici şi…

— Ashley Lancaster s-a întors în Anglia? N-am ştiut.

E un ton de autoreproş în glasul lui. Nu-i place deloc să nu ştie lucruri. (De la el s-a molipsit Lizzie. Când eram copii, am petrecut amândoi ani buni în librăria lui Tompkins. El şi Simmons sunt prieteni vechi.)[73]

[73] Am încercat deseori să identific circumstanţele precise (şi data) în care s-au cunoscut domnii Simmons şi Tompkins, însă nu am reuşit. Amândoi sunt în mod bizar absenţi din consemnările publice şi infinit de reticenţi cu privire la anumite detalii. Eu, personal, cred că s-au întâlnit cu zeci de ani în urmă, în armată; se poartă unul cu altul cu acea lejeritate inconştientă care se naşte, cred, doar din

— Da! Şi se ascunde de părinţii lui la mine în birou! A vrut să ştie unde e sora lui şi n-am putut să-i spun, dar până la urmă i-am zis că a fost răpită, iar el nu s-a înfuriat, a fost chiar entuziasmat fiindcă supranaturalul e domeniul lui şi…

— Respiră adânc, băiete, mă sfătuieşte Tompkins.

— Nu am timp să respir! Nu ştiu ce să fac! Sunt nişte scrisori, iar el zice că ea mă iubeşte!

— Cine zice că te iubeşte… cine?

— Lancaster zice că Vivien mă iubeşte! I-a scris ea într-o scrisoare. Iar acum, eu nu ştiu ce să fac!

— Ce opţiuni ai?

— Nu am nicio opţiune.

— Lionel Savage, întotdeauna există opţiuni. Hai să începem cu începutul. Mai întâi, stai jos şi, te rog, nu mai striga. Îmi tulburi cărţile.

Îmi cer scuze şi mă aşez. Boadicea îmi sare imediat în poală şi începe să toarcă. Tompkins îmi întinde o ceaşcă de ceai. Împing animalul la loc pe podea, îmi recapăt controlul şi iau o înghiţitură de ceai.

— Aşa-i mai bine, spune el. Deci… Care anume e problema ta, mai precis?

Mă holbez la el, încercând să găsesc cuvintele potrivite, şi-mi dau seama că nu pot. Mormăi ceva cum că-mi urăsc soţia.

— Lucru la care nu trebuie să te mai gândeşti niciodată, fiindcă i-ai vândut-o diavolului.

— Păi, da. Aşa cred. Dar… Dar scrisorile acelea către Lancaster…

— Ce-i cu ele?

— E posibil să mă fi iubit cu adevărat?

Îmi detest tonul piţigăiat şi lamentabil.

— Când e vorba despre dragoste, nimic nu-i imposibil.

— Nu glumi, Tompkins, că nu e deloc amuzant!

— Dar nu glumeam.

Dacă în copilărie suspectam uneori că Lizzie e o creatură magică, despre Tompkins ştiam asta fără nicio îndoială. Are el ceva nepământesc. Când eşti în compania lui, te simţi nefiresc de liber şi nestânjenit. Acum, nodul din stomac începe să mi se dezlege. În piept însă mi se petrec tot acele lucruri nelalocul lor.

— Ce ar însemna ca Vivien să mă fi iubit? întreb eu.

— Ar însemna că ai fost extrem de egoist şi foarte orb.

— Dar, dacă m-a iubit, de ce n-a spus niciodată nimic?

---

camaraderia militară sau din intimitatea fizică. Dar mă grăbesc să adaug că această idee a mea nu are la bază decât o impresie. – H.L.

— Poate că nu și-a găsit cuvintele potrivite.

— Aiurea! Scria poezie! Știai asta? Poezie splendidă.

— Păi, să-l întrebăm pe domnul Kensington. Uneori are o acuitate excelentă în chestiuni de genul acesta. Tu ce crezi, băiete?

— Poate că n-a avut inima s-o spună, se aude o voce dintre rafturi.

Mă uit în jur mirat – nu realizasem că mai e cineva în librărie.

O persoană pe care n-o cunosc se ivește din penumbră. E un tip foarte tânăr, pe la optsprezece ani poate, dar înalt (nu cât Lancaster, dar puțin mai înalt decât mine) și bine făcut. Are ochi de un verde strălucitor, care par mai bătrâni decât el, și părul negru, din care urechile îi ies puțin cam prea depărtate de cap. Îmi pare prea educat ca să-l acuz că trage cu urechea, însă arată de parcă și-ar fi rătăcit sprâncenele pe cine știe unde.

— Salut, rostește el întinzându-mi mâna, pe care eu o iau și o strâng. Eu sunt Will.

— Savage. Lionel Savage.

— E o plăcere, domnule, răspunde el cu o urmă de accent nordic. Fratele meu este un mare admirator al poeziei dumneavoastră. Ceea ce nu înseamnă, se grăbește el să adauge cu un aer stânjenit, că eu nu sunt. Nu mă îndoiesc că e bună atât cât poate fi o poezie, numai că eu nu știu prea multe despre arta poetică și, deci, nu pot aprecia corect. Algeron însă e un mare cărturar, iar el spune că e excelentă – și de aceea am spus doar că *el* o admiră.

Nu pot decât să zâmbesc la sinceritatea din glasul și din privirea lui.

— Nu m-am simțit jignit, îl asigur, după care îmi vine o idee și-l întreb: Nu ești rudă cu Kensington inventatorul, nu? Cred că el e din nord, de undeva.

El roșește și răspunde:

— Mi s-a spus și „inventator”.

— Dumneata ești acela? exclam eu. Am citit cu cea mai mare încântare despre experimentele dumitale!

El roșește și mai tare.

— Serios? Mă bucur să aud.

— Dar numele…

— Fitzwilliam-Lewis nu e un nume potrivit pentru un tânăr, explică el. E o nenorocire imputabilă unei strămătuși neinspirate. Prefer Will.

Zâmbesc iar.

— Ei bine, atunci Will Kensington să fie! Mă bucur mult să te cunosc.

— Și eu, răspunde el, oferindu-mi la rândul lui un surâs puțintel sfios.

— Trebuie să-mi povestești despre toate experimentele tale, îi cer eu, încercând să-mi abat atenția de la soția mea și de la senzațiile bizare din piept.

— Oh, nici n-aş şti ce să zic. Cred că presa a exagerat.

— Uneori are obiceiul acesta, răspund eu cu un dram de stânjeneală, amintindu-mi numeroasele laude pe care le-a primit opera mea.

— Chiar aşa! exclamă el. Mi se pare că abia ce construiesc ceva şi deodată apar în presă zeci de articole preamărindu-mi invenţia ca pe o întruchipare a excelenţei şi a ingeniozităţii britanice, iar în tot acest timp eu îmi caut peste tot bietele-mi sprâncene, care s-au evaporat într-un nor de fum, şi pe urmă apar alte articole despre inventatori rivali şi despre importanţa crescândă a cărbunelui şi a intereselor noastre în Africa de Sud şi aşa mai departe, iar eu tot n-am reuşit să-mi refac sprâncenele şi categoric n-am avut timp să trec la treabă pentru ca invenţia care a stârnit toată agitaţia să înceapă chiar să funcţioneze.

— Ştiu exact la ce te referi, râd eu.

Îmi place foarte mult acest Will Kensington – îmi aminteşte de Lizzie şi trebuie să i-l prezint.

— La fel e şi cu poezia, adaug apoi.

— Oh, nici nu mă-ndoiesc! Algernon zice că aşa stă situaţia. El e foarte priceput la lucrurile acestea.

— Dar ce faci aici, în Londra? îl întreb, iar el pare deodată stânjenit.

— Sincer să fiu, m-am prăbuşit.

— Te-ai prăbuşit? repet, fiindcă nu-s sigur că am înţeles corect. Cum adică?

— Lucram de ceva vreme la o maşină zburătoare, îmi explică el pe un ton reticent.

Nu cred că vrea să vorbească despre asta, dar o face din politeţe. Ar fi cuviincios din partea mea să schimb subiectul, dar chestiunea mă interesează – sunt un tip egoist şi pe moment îmi e distrasă atenţia de la propriile-mi probleme, ceea ce îmi place enorm. În plus, e o veste incredibil de bună.

— O maşină zburătoare? întreb.

— Da. Într-un fel. M-a ajutat Thomasina.

— Cine e Thomasina?

— Oh, e sora mea[74].

— Şi eu am o soră.

— Chiar aşa? răspunde tânărul meu prieten. Splendid! Cred că surorile sunt ceva excelent. E mai mare sau mai mică?

— Mai mică, îi spun. Cu şase ani. A ta?

---

[74] Consider că miss Thomasina Kensington este o persoană extrem de capabilă şi de prietenoasă. Ne cunoaştem. – H.L.

— Oh, mai mare. Eu sunt mezinul familiei. Mai am şi un alt frate, Bernard. Dumneata ai fraţi?

— Nu. Doar pe Lizzie. Dar povesteai despre maşina zburătoare.

— Ah, da, răspunde el, părând mai dispus să vorbească acum, că am trecut la intimităţi. Ei bine, eu şi Thomasina lucram la ea de-o veşnicie. De la ea am învăţat totul, ştii?

— Nu, nu ştiam.

— Oh, da. Presa nu pomeneşte nimic despre asta fiindcă ea e fată, ceea ce e o adevărată crimă, pentru că am realizat totul împreună. Ea a susţinut prima utilitatea aburului. Şi construieşte cele mai grozave parascovenii mecanice pe care le-ai văzut vreodată!

— N-am văzut niciodată o parascovenie, spun eu, nefiind familiarizat cu termenul.

Nu-mi place să par ignorant, dar după o pauză stânjenitoare nu pot să nu întreb:

— Ce e o parascovenie, mai exact?

— Oh, îmi pare rău – e un cuvânt pe care-l foloseşte Thomasina; cred că l-a împrumutat din franceză sau de undeva. Pentru ea înseamnă orice mic dispozitiv mecanic.

— „Parascovenie", repet eu. E un cuvânt bun. Cred că-l voi folosi cândva într-o poezie.

— Thomasina va fi monstruos de fericită când va afla asta! Şi Algernon la fel.

— Deci ai construit împreună cu sora ta o maşină zburătoare. Un balon sau ce?

— Ba deloc! Nu poţi controla direcţia unui balon! Este foarte asemănător cu… Fără îndoială cunoşti dispozitivele lui da Vinci, da?

— Nu. Nu sunt bine familiarizat cu arta în general; cuvintele constituie domeniul meu, nu picturile. Mi se pare mult mai valoroase, în ansamblu. Cel care a spus că o imagine face cât o mie de cuvinte n-a citit în viaţa lui nici măcar un cuvânt cu adevărat bun, e evident.

— Ei, da Vinci a desenat tot felul de parascovenii ingenioase, multe dintre ele pentru zbor, îmi explică flăcăul. Nu baloane, ci mai degrabă un fel de păsări mecanice. Problema e că niciuna dintre maşinile lui zburătoare nu funcţiona de fapt. Toate erau acţionate de om, dar vezi tu, omul nu are forţa necesară pentru a le face să zboare.

— Şi tu ai înlocuit omul cu aburul? întreb, odată ce am început să mă prind cum stau lucrurile; pare incredibil, dar după evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore, sunt pregătit să accept orice.

— Exact!

— Şi a funcţionat?

Din nou pare cam stânjenit şi îşi alege cuvintele cu grijă:

— Sper că într-o zi va funcţiona mai bine.

— Deci ai venit la Londra ca să-ţi testezi maşina?

— Oh, nu, am zburat din York.[75]

— Ai *zburat* din York până la Londra?

— Da, răspunde el fără vreo urmă de mândrie. Sperasem să ajung la Paris, dar s-a defectat ceva şi m-am prăbuşit pe un câmp la marginea oraşului.

— Ai venit *în zbor* din York! strig eu. Dar e uluitor, Kensington!

— Ba nu, ba nu, mă contrazice el cu modestie, chiar nu e. A fost mai degrabă… A fost mai degrabă un final umilitor. Mă tem că biata mea *Cirrus* – aşa o cheamă – e într-o stare jalnică.

— Unde e acum?

— Într-un hambar din afara oraşului.

— Şi eu de ce n-am auzit nimic? Tompkins, tu ştiai ceva despre asta?

— Hmm? face Tompkins, care îşi redeschisese cartea şi se cufundase din nou în ea.

— Prefer ca presa să nu fie implicată, spune Will Kensington. Ştii, are obiceiul acela oribil despre care am vorbit mai înainte!

— Desigur, desigur. Oribil.

Deja în mintea mea am compus pe jumătate o odă în cinstea acestui tânăr aeronaut[76]. Băiatul chiar mi-a stârnit imaginaţia.

— Spuneai însă ceva despre soţia ta? reia el.

Din tonul lui îmi dau seama că e un subiect pe care ar fi vrut de ceva vreme să-l readucă în discuţie, dar s-a abţinut din politeţe.

— Într-adevăr, răspund eu. Soţia mea.

— N-am vrut să trag cu urechea. Dar am auzit, acum nu mai am ce face, şi cred că aş fi murit de curiozitate dacă n-aş fi întrebat. Chiar i-ai vândut-o diavolului?

— Da, oftez eu. Şi nu sunt mândru de asta. Dar ce ziceai mai devreme… că n-a avut inima să-mi spună că mă iubeşte?

— Da, da, exact! Dacă mi se permite o remarcă… Încuviinţez, iar el continuă: Dumneata ţi-ai exprima o iubire despre care ştii că e neîmpărtăşită?

— Dar eu am iubit-o!

E ciudat că stau în librăria lui Tompkins şi discut despre cele mai intime probleme ale mele cu un necunoscut; numai că, într-un fel, e mai uşor aşa.

---

[75] Această afirmaţie a fost coroborată şi confirmată. – H.L.

[76] La fel ca atâtea alte angajamente poetice ale vărului meu, nici acesta n-a văzut încă lumina tiparului. – H.L.

Cred că, de fapt, tot timpul am avut nevoie de cineva complet străin de situaţie.

— Dacă ai iubit-o, răspunde tânărul inventator, de ce nu i-ai spus-o?

— Fiindcă… fiindcă… Nu ştiu! Fiindcă părea atât de rece! Cum să-i spun că o iubesc, când era evident că ea nu dădea nicio para chioară pe mine?!

— Dar spuneai ceva despre nişte scrisori… o dovadă că te iubea de fapt.[77]

— Da, răspund confuz.

Sunt furios. Nu pe Will Kensington, care face tot ce poate pentru a mă ajuta să mă orientez într-o situaţie teribil de complicată, ci pe situaţia în sine. Fiindcă nu mi se pare *corect.* Şi i-o spun şi lui.

— Sigur, confirmă el. Nu e câtuşi de puţin corect. Dar nu-i aşa că tocmai asta e minunat în privinţa iubirii? Adică, eu propriu-zis nu ştiu, fiindcă n-am fost niciodată îndrăgostit, dar aşa îmi închipui, din ce am auzit. Fratele meu, Bernard, se îndrăgosteşte des şi spune că asta face ca iubirea să fie atât de grozavă – faptul că niciodată nu ştii cu adevărat ce gândeşte celălalt, aşa că tot ce poţi să faci e să ai încredere că, atunci când îţi spune că te iubeşte, chiar te iubeşte.

— Dar ea nu mi-a spus că mă iubeşte!

— S-a căsătorit cu tine!

— La naiba, Kensington, nu mă lua pe mine cu sofisme![78]

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu, nu, mă grăbesc eu să-l liniştesc, regretându-mi ieşirea. Nu am nimic cu tine. Doar că… în ultima vreme n-am prea fost în apele mele. Îmi cer scuze.

— Înţeleg.

Un timp, privim amândoi flăcările, într-o tăcere mohorâtă. Din când în când, Tompkins mai întoarce câte o filă în cartea lui. Pisica mă urmăreşte din priviri.

— Kensington, spun eu într-un târziu, mă bucur că ne-am cunoscut.

— Şi eu, domnule. Algernon va fi invidios.

Orologiul de pe poliţa şemineului bate ora, iar stomacul mi se strânge. Mă ridic brusc.

— Trebuie să plec. Aş vrea să ne mai vedem, Kensington.

— Mi-ar face plăcere, domnule.

— La revedere, Tompkins, adaug eu, punând ceaşca pe masă.

---

[77] „Dovadă" pare aici un cuvânt prea tare; e mai degrabă un indiciu circumstanţial. Dacă ar fi să construieşti un caz exclusiv pe baza scrisorilor, nu cred că ar avea succes în sala de judecată. În cazul Musser versus Van Dyke nu a avut. – H.L.

[78] Cititorul perspicace va fi observat deja că domnul Kensington nu oferă aici sofisme, ci dovedeşte o abilă şi acută cunoaştere a sufletului omenesc. – H.L.

— Hmm, răspunde el şi mai întoarce o filă.

Din atitudinea lui absentă şi din felul în care ascunde titlul cărţii cu palma, îmi dau seama că citeşte despre Elizabeth Bennet.[79] E de departe preferata lui.

Deschid uşa cu umărul şi dispar în ceaţă.

Merg orbeşte. Mintea mi se învârteşte, dar picioarele mă duc ferm acasă. N-aş putea spune dacă sunt sau nu mulţumit de escapada mea. În mod cert, mă bucur că l-am întâlnit pe Will Kensington; s-ar putea să fie cea mai poetică persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-ar plăcea foarte mult să ne continuăm relaţia. Nici nu-mi amintesc când am simţit ultima dată căldura prieteniei, iar acum am încercat-o de două ori în răstimp de douăzeci şi patru de ore. Poate că ziua asta nu e chiar atât de cumplită cum am crezut.

Ajuns în Pocklington Place, descui uşa şi intru, urc tiptil scările, mă strecor în camera mea şi mă trântesc în patul care tot nu-mi place. Şi tot nu ştiu ce să fac. Tot nu am habar dacă-mi urăsc soţia sau nu.

Cum se poate să mă fi iubit? Sau să fie oare (ideea îmi trece prin minte brusc şi neplăcut) o farsă elaborată? Mă chinuie cumva Ashley Lancaster în mod intenţionat? Nu cred că e posibil; îl ştiu doar de o jumătate de zi, dar nu-l consider capabil de asemenea subtilităţi[80]. Nu, mă văd nevoit să cred că Lancaster nu se îndoieşte de autenticitatea informaţiilor sale. Şi, dacă aşa stau lucrurile, atunci…

Atunci, sunt un netrebnic. Mai rău decât un netrebnic. Dar cum ar putea fi adevărat? Nu-mi vine să cred. În ultimele şase luni, abia dacă am schimbat şase cuvinte. E *imposibil* să mă iubească. Eu însumi abia dacă mă suport! Nu cred că se poate ca o altă fiinţă umană să mă iubească.

Dar dacă m-a iubit… Dacă, sfidând orice logică, orice raţiune şi orice înţelepciune, *dacă* Vivien chiar m-a iubit, atunci sunt un suflet pierdut.

Am identificat emoţia din piept. E pasiune. O pasiune aşa cum n-am mai simţit vreodată. O pasiune ca aceea despre care citeşti în poezii, dar despre care eu n-am reuşit niciodată să scriu. O pasiune din acelea de modă veche, sinceră până la capăt – din latinescul *patior*, a suferi. Nu este deloc un sentiment plăcut. Simt mai degrabă ca şi cum pielea mi-a fost smulsă de pe oase şi măruntaiele mi-au devenit şireturi la bocancii unui regiment de

---

[79] Personajul principal al romanului *Mândrie şi prejudecată,* de Jane Austen (n.tr.).

[80] În tinereţea noastră, obişnuiam să petrecem mult timp împreună, Ashley, Vivien şi cu mine. Tatăl lor, lordul Lancaster, este fratele mai mare al tatălui meu. Menţionez acest lucru doar pentru a sublinia că niciodată, în tot timpul petrecut împreună, Ashley Lancaster n-a manifestat o cruzime deliberată faţă de mine ori faţă de oricare altă persoană sau obiect din jur. Nu e genul de om care chinuie pe cineva din plăcere. – H.L.

soldaţi care mărşăluiesc prin ploaie şi noroi în miez de noapte. E o experienţă oribilă.

Mi se taie răsuflarea şi trag în piept aerul stătut al dormitorului meu în icnete nesătule.

Dumnezeule mare, îmi spun în sinea mea când greutatea întreagă a revelaţiei mă doboară. E imposibil să existe o altă explicaţie decât[81]

[81] Domnul Savage se crede diabolic de isteţ când încheie un capitol în mijloc de frază, fără punctuaţie. M-am străduit în zadar să-l determin să renunţe, însă el mi-a zâmbit în felul acela straniu al său (pe care, sincer, îl găsesc cam deconcertant) şi mi-a zis: „Hubert, acelaşi lucru l-a făcut Cervantes – deci, eu de ce nu l-aş face?" Nu am avut timp pentru a compune dizertaţia necesară ca să-i răspund. – H.L.

ŞAPTE

În care aproape că mă bat în duel

— O IUBESC!

Mă precipitasem pe scări în jos, dădusem buzna pe uşa biroului şi năvălisem înăuntru.

— LIZZIE! SIMMONS! ASHLEY! ÎMI IUBESC SOŢIA!

— Oh, Doamne, exclamă Lizzie. Lancaster nu-i aici. Nu ştiu unde e. Nu-mi pasă unde e, dar dacă ar fi aici, l-aş îmbrăţişa ca pe un frate şi l-aş implora să-mi împărtăşească bucuria.

— Lizzie, dar e extraordinar! strig eu. Stăteam întins în pat şi încercam să înţeleg lucrul bizar care mi se întâmpla în piept. Credeam că sunt pe moarte. Mi-am zis: „Oh, Doamne, am douăzeci şi doi de ani şi totul se sfârşeşte". Dar cum stăteam eu acolo *fără* să mor, am început să iau în calcul şi alte posibilităţi, până când, în final, mi-am dat seama. O iubesc! E singura explicaţie posibilă! Şi ştii ce e îngrozitor? Cred că sunt un caz grav! Cred că o iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla! Cum de n-am observat până acum? Dumnezeule! Este…

Mă întrerupe glasul lui Lancaster, care bubuie ca trăsnetul şi se reverberează din hol, în lungul coridorului, pe uşa biroului.

— SAVAGE!

Glasul îi e urmat imediat de propria-i persoană, care duce în braţe o cutie din lemn cu decoraţiuni gravate. Nu ştiu ce conţine. Şi nu-mi pasă. Sunt în al nouălea cer.

— Ashley! strig, gata să-l strâng la piept.

— Domnule Savage, răspunde el ţeapăn, în calitate de frate şi de englez…

— Ashley! repet eu, fără să-mi pese nici de fraţi, nici de englezi. Am făcut cea mai spectaculoasă descoperire! Sunt îndrăgostit de sora ta!

— Vrei să ţii astea? o întreabă el pe Lizzie, întinzându-i cutia.

Nu zâmbeşte, ceea ce mi se pare surprinzător. Cum se poate să existe cineva care să nu zâmbească în această zi minunată?!

— Nu-i aşa că e splendid? continui eu. Tocmai mi-am dat seama, dar cred…

Lancaster îmi trage un pumn în faţă. Doare. Şi cad.

— Oh, Doamne! strigă Lizzie.

— Scuze, îi spune el.

— Dă-i mai departe, îl îndeamnă trădătoarea.

— Tirano! exclamă el.

Nu m-am mai bătut niciodată cu nimeni. Am avut deseori motiv, dar niciodată înclinaţia să mă bat. Mi-a trecut prin minte, nu o dată, că nu sunt fizic dotat pentru bătaie. Picioarele îmi sunt cât încheieturile bărbaţilor obişnuiţi, iar braţele îmi flutură aidoma unor frânghii în adierea vântului.

— Ridică-te, îmi cere Lancaster, aplecat deasupra mea.

Chiar e un individ teribil de mare. Parcă m-aş uita la tipul ăla colosal din Rodos.

— Nu prea-s în stare, bătrâne, răspund eu.

N-am idee de ce m-a lovit, dar faţa mă doare din plin. Cred că o să mă învineţesc. Maxilarul pare să-mi funcţioneze încă, iar asta chiar e ceva! Nici măcar abuzul fizic neprovocat nu-mi întunecă starea de spirit. Sunt îndrăgostit! Simt o tulburătoare bunăvoinţă faţă de toţi oamenii – chiar şi faţă de cel înfuriat de aici.

— Mi-ai vândut sora! zice el ameninţător, privindu-mă cu un aer răzbunător.

Acum înţeleg de ce am ajuns la podea. Probabil că, în timp ce eu eram la Tompkins, Lizzie i-a spus adevărul în privinţa dialogului meu cu domnul distins. A fost o îndrăzneală din partea ei, una deloc frăţească. Într-o zi, o să discut cu ea problema asta.

— Mi-ai vândut sora! repetă Lancaster.

— Păi, da, se poate spune aşa, recunosc eu. Dar…

— Mi-ai vândut sora… diavolului!

— Ei, dar stai o clipă!

Aş vrea să-l fac să înţeleagă ce greşeală uriaşă a fost totul. Mă simt ca Romeo vorbindu-i lui Tybalt.

— Situaţia a suferit schimbări semnificative în ultimul sfert de oră, spun eu. Ajută-mă să mă ridic şi o să-ţi explic totul.

— Dar, te rog, răspunde el, apoi îmi oferă mâna.

Mă bucur că până la urmă va asculta de vocea raţiunii. Mă ajută să mă repun pe picioare şi abia ce încep să preamăresc virtuţile dialogului politicos, că mă loveşte iar. De data asta, e puţin altfel: pumnul lui drept ţâşneşte de undeva de pe la ceafa şi şuieră prin aer apropiindu-se.

Refac cunoştinţa cu podeaua. Lizzie urmăreşte totul cu o sprânceană ridicată, dar nu intervine. Pare să se amuze. Ochii îi strălucesc. Chiar se amuză, naiba s-o ia!

— M-ai minţit, declară Lancaster. Ai zis că eraţi fericiţi.

— *Ea* te-a minţit! protestez eu.

M-am cam săturat să-l tot privesc de jos în sus. (Dar, firește, chiar și atunci când sunt în picioare, tot în sus mă uit la el; dar n-are a face.)

— *Ea* a spus că eram fericiți, adaug. Iar eu nu am contrazis-o.

— Ai zis că a fost furată. Răpită. Nu *vândută*! Ridică-te!

— De ce? Ca să mă pocnești din nou?

Refuz să răspund la acuzația lui, evident adevărată. Dar asta a fost o atrocitate comisă în timp de război, cu mult timp în urmă, iar acum lucrurile stau cu totul altfel.

— Nu pot să lovesc un om când e la pământ, asta nu se face, mi se plânge Lancaster. Ridică-te!

— Nu! îmi pare rău, dar fir-ar să fie, sunt POET! Dacă aș fi vrut să iau pumni, m-aș fi făcut boxer[82]. Nu mă mai lovi și lasă-mă să-ți explic!

— Categoric, nu. La naiba, omule, eu nu-s din fire un tip violent, dar uite ce-i: ai pătat onoarea surorii mele, pe mine m-ai mințit și în general te-ai dovedit un ticălos fără pereche. Și acum, RIDICĂ-TE!

Are dreptate. Nu pot să neg. Dar nu asta este important. Important este că am avut o revelație!

Mă ajută iar să revin la verticală și îmi administrează o nouă lovitură. În mod surprinzător, de data asta nu cad. Și, chiar mai surprinzător pentru amândoi, îl lovesc și eu și-l dobor. N-aș fi crezut că e posibil. Când aterizează, casa întreagă se zgâlțâie.

— Așa mai da, pe legea mea! exclamă el de undeva dinspre propria-i ceafa. Acum arăți și tu ceva vână! Încă ai mai putea să-mi placi. Cer satisfacție.

Mâna mă doare cumplit[83] și nu sunt sigur că am auzit bine.

— Poftim?

— Pentru insultele pe care mi le-ai adus mie și familiei mele, cer satisfacție.

Rostește cuvintele cu un rânjet feroce, de care în urmă cu două ore nu l-aș fi crezut capabil. Zeul-soare cu ochi surâzători a dispărut, locul lui fiind luat de ceva mult mai înfricoșător. Îl asemănasem cu un zeu grec, dar acum văd că-i mai degrabă unul din mitologia nordică.

— Mă pro… dau să întreb, dar mă opresc o clipă; mâna mă doare ca dracu', dar simt o stranie exaltare. Mă provoci cumva la *duel*?

---

[82] Legendele familiei Lancaster susțin că a existat printre înaintașii noștri un străunchi obscur, posibil ilegitim, care a fost un boxer renumit. Nu știu dacă lucrul e adevărat sau nu. Nimeni nu poate contesta însă că noi, Lancasterii, avem un upercut devastator. – H.L.

[83] Domnul Savage nu menționează acest lucru, dar a avut trei oase rupte la mâna stângă – nu știu de ce a lovit cu stânga, dar așa s-a întâmplat – și a fost nevoit să poarte ghips vreme de câteva săptămâni. Cum nu pomenește nimic despre asta, pot doar să bănuiesc că s-a simțit stânjenit. – H.L.

Să te îndrăgostești și la nici zece minute după aceea să ți se ivească ocazia de a te bate în duel – oare ce-ar putea cere mai mult un poet?

— Nu, te invit la un platou cu stridii! Tu ce pisici îți închipui că fac?

— Întotdeauna mi-am dorit să particip la un duel! exclam eu. Și nu credeam să am vreodată șansa asta!

Copil fiind, mă dedam la dueluri magice cu magicieni rivali pe care-i încropeam din visările mele și din șomoioagele de praf, dar nu m-am duelat niciodată cu o persoană în carne și oase. Am bănuit mereu că, mai devreme sau mai târziu, ori mie, ori lui Pendergast avea să ne scape o insultă cu adevărat urâtă la adresa celuilalt și că se va impune apoi un duel, dar niciodată n-am privit problema cu seriozitate. Era mai degrabă unul dintre gândurile acelea frumoase din pragul somnului, care îți așternpe față un surâs cu care adormi. Cel mai mult ne-am apropiat de o altercație la dineul organizat de lady Whicher, când eu i-am aruncat recenzia în foc, iar el a replicat aruncând pe urmele ei cea mai recentă carte a mea. Am încercat să-l provoc acolo, pe loc, dar îmi rămăsese în gât o bucățică de șuncă.

Lancaster ia cutia de lemn din mâinile lui Lizzie, o așază pe biroul meu și îi deschide capacul. În interior se află un set de pistoale de duel. Inima începe să-mi bată mai tare, cu emoție. Armele sunt veritabile obiecte de artă, vârstate cu vinișoare aurii filigranate, iar pe mânerul fiecăreia – dacă ăsta-i cuvântul corect pentru partea de unde o ții, și probabil că nu e – se află un mândru leu în două picioare.

— Poftim, spune el. Pistoalele sunt identice, dar alegerea îți aparține.

Iau unul entuziasmat. N-am mai ținut niciodată o armă în mână. E rece la atingere și mi se potrivește în palmă cu o senzație alarmant de senzuală. Drăcovenia mă hipnotizează și mă holbez la ea ca adâncit în transă. Lancaster ia celălalt pistol și se îndreaptă spre capătul opus al încăperii.

— Ei, stai puțin, spun eu pe gânduri. Duelul e ceva splendid în teorie, dar chestia e că nu vreau de fapt să te ucid.

Și îmi dau seama că n-am stat niciodată să cântăresc problema până la capăt.

— Nu-ți face griji, răspunde el cu o scânteiere sălbatică în priviri. N-o să mă ucizi.

— Nu fi naiv! Dacă ne duelăm, unul dintre noi nu va mai părăsi camera asta în viață. Nu așa funcționează duelurile?

— Ba da.

Brusc, îmi dau seama ce-a vrut să spună.

— Și crezi că șansele ca tu să fii cel doborât sunt… infime, adaug eu.

— Exact.

— Caz în care eu voi fi cel doborât.

— Cam aşa stau lucrurile în esenţă, da.

— Păi, continui eu intrigat, am ajuns într-un impas. Fiindcă, sincer să fiu, nu vreau să te omor. Dar nici nu vreau să fiu omorât. Şi sigur că tu nu vrei să mori, iar pe de altă parte nici nu cred că ţii cu adevărat să mă ucizi. Orice ai fi făcut, nu-mi pari un tip însetat de sânge. Totuşi, consideri că-i de datoria ta frăţească să mă provoci la duel, iar eu, ca englez şi poet ce sunt, mă simt îndemnat de onoare să accept provocarea. Dacă unul dintre noi ar putea evita toată tărăşenia, ar face-o, dar ne-o interzic poziţia noastră socială, naţionalitatea şi profesia aleasă. Iată, deci, un paradox filosofic, închei eu şi mă apuc să studiez arma pe care o ţin în mână. Pe aici iese glonţul? întreb apoi.

Mă uit la el cum îşi încarcă pistolul şi fac apoi la fel cu al meu. Numai că o dau în bară urât, iar el e nevoit să vină din celălalt capăt al camerei şi să-l încarce singur. Mă uit la picioarele lui pe covor şi mi-l imaginez pe bietul Simmons străduindu-se să-mi cureţe sângele de pe jos.

Lizzie, care a urmărit tăcută desfăşurarea evenimentelor, se ridică în picioare.

— Daţi-mi armele, cere ea.

Ei bine, e prea târziu. Dacă avea de gând să intervină, trebuia s-o facă atunci când Lancaster mă trata ca pe un sac de box. Acum însă, am păşit pe teritoriul bărbaţilor.

— Lizzie, îi spun, îţi depăşeşti atribuţiile. Asta-i o chestiune de onoare şi nu-ţi revine ţie…

— Taci! mă întrerupe ea. Ashley, dă-mi arma.

— Mă tem că nu pot să ţi-o dau. Fratele tău are dreptate. În probleme de onoare…

Lizzie bate din picior.

— La naiba cu onoarea! Stau aici de zece minute şi mă uit la voi cum vă bumbăciţi de dragul onoarei voastre stupide şi totul e cât se poate de amuzant, dar gata, v-aţi distrat deja, iar răbdarea mea şi-a atins limitele. E timpul să vă maturizaţi amândoi. Daţi-mi armele!

Eu şi Lancaster ne uităm unul la altul, apoi ridicăm ochii spre Lizzie. Ea ne susţine privirea. Strânge din dinţi şi nările îi freamătă.

Îi dăm armele.

— Ai grijă, o avertizează Lancaster. Sunt încă încărcate…

Ea le flutură în aer puţin cam neglijent, iar eu şi Lancaster ne aruncăm la podea. El mormăie ceva ce nu poate fi menţionat, iar mie îmi scapă un strigăt.

— N-am încredere în voi că nu veţi încerca să vă bateţi, spune apoi ignorându-ne spaima, după care bâţâie un pistol spre mine, iar eu mă

cocoşez. Lionel, ţine-ţi mâinile acasă! Ashley, continuă ea gesticulând cu celălalt spre Lancaster, tu treci acolo!

— NU MAI ÎNDREPTA ALEA SPRE NOI! strigă el. Pentru numele Domnului, descarcă-le!

— Ashley, ştii bine că n-am idee cum. Te rog să rămâi în capătul tău de canapea. Nellie…

— Dacă promiţi să nu le întorci spre mine, îţi explic eu cum să le descarci. Mai întâi, cu foarte mare grijă…

— Scuze, Ashley, dar n-am răbdarea necesară.

Şi cu asta întinde braţele în lateral şi trage cu ambele pistoale în acelaşi timp. Tencuiala zboară de pe pereţi şi bubuiturile simultane îmi zbârnâie în urechi[84].

— Bun, deci până la urmă n-a fost chiar atât de complicat. Ei, gata, ridicaţi-vă de acolo, că prea arătaţi caraghios. (Ne ridicăm.) Aşa! Se pare că există unele lucruri pe care trebuie să le discutaţi amândoi, numai că eu aş prefera ca discuţia să nu includă împuşcarea unuia dintre voi. Şi fiindcă cineva trebuie să se comporte ca un adult, declar aici că ne vom aşeza fără întârziere şi vom avea o întrunire de familie.

Simmons avea obiceiul să ne cheme la întruniri de familie când unul dintre noi făcea vreo poznă. N-au fost niciodată activităţile mele preferate şi, de obicei, rămâneam în urma lor cu resentimente mai sumbre decât cele cu care începusem.

Şi eu, şi Lancaster ne exprimăm nemulţumirea, dar Lizzie bate din nou din picior. Zdupăitul tălpii ei mititele e la fel de ameninţător precum manevrarea neglijentă a celor două pistoale încărcate[85].

— Nicio vorbă! ne-o retează ea. Tu stai aici, îmi cere apoi, făcând semn spre scaunul de la birou. Ashley, tu du-te acolo! Iar acum, continuă după ce el se aşază în colţul de canapea indicat, să discutăm ca nişte oameni civilizaţi.

Din nou obiectăm.

— Linişte! Sunteţi ca doi copii! Uite cum facem. Numai cel care primeşte pistolul magic poate vorbi. Ashley e oaspetele, aşa că el începe.

Şi-i întinde una dintre arme.

— Îţi mulţumesc, Lizzie, spune el înţepat.

---

[84] Găurile rămase în pereţii din Pocklington Place nu au fost nici până astăzi astupate. Încercări s-au făcut, dar biroul este domeniul personal al domnului Savage, iar el a interzis operaţiunea. Zice că urmele îi servesc ca memento al „splendidei excentricităţi" a familiei lui. – H.L.

[85] Fără nicio urmă de îndoială. Miss Savage îmi este o foarte scumpă prietenă şi nu cred că s-ar supăra dacă m-ar auzi spunând că mânia ei – în rarele ocazii când se dezlănţuie – este cel mai înfricoşător lucru din câte am văzut vreodată. – H.L.

— Nu-i zice pe nume! obiectez eu fără vreun motiv anume.

— Regret, dar la mine e pistolul magic.

— Of, pentru numele…

— NELLIE! izbucnește ea, iar eu tac. Deci, ce spuneai, Ashley?

— Spuneam că Lionel s-a însurat cu sora mea pentru banii ei și i-a vândut-o apoi diavolului. Iar după aceea m-a mințit.

Toate acestea sunt adevărate, dar, dacă aș avea dreptul să vorbesc, ar trebui să precizez că sunt lucruri care s-au petrecut cu mult, mult timp în urmă și că acum situația s-a schimbat considerabil.

— Altceva? întreabă Lizzie.

Lancaster cugetă pe îndelete. Dar eu cred că, de fapt, îi place doar să țină el pistolul magic. Într-un târziu, răspunde:

— Deocamdată nu.

— Foarte bine. Atunci, dă-i lui Lionel pistolul magic și să auzim ce are de spus în favoarea lui.

Lancaster îmi întinde arma.

— Deci, acum am voie să vorbesc în propriul meu birou? întreb morocănos.

— Nu te îmbufna! mă mustră Lizzie.

Dar sunt hotărât să fiu eu cel matur, așa că mă întorc spre Lancaster și-i spun:

— Ascultă-mă, Ashley. Ai dreptate…

— Ai face al naibii de bine… mă întrerupe el.

— LIZZIE! Pistolul e la mine!

Lancaster încalcă regulile și, dacă-și închipuie că o să-i meargă, înseamnă că n-o cunoaște pe Elizabeth Savage.

— Ashley, îl atenționează ea, cu o sumețire periculoasă a umerilor.

El ridică mâinile într-un gest de scuză.

— Ai dreptate, continui eu. M-am purtat… urât. Dar pe urmă s-a întâmplat ceva incredibil. Am descoperit că, de fapt, sunt îndrăgostit nebunește de sora ta. Și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să o iau înapoi.

Cred că am spus-o foarte elegant, dar Lancaster înșfacă arma și răspunde:

— Ascultă, Savage, e foarte frumos din partea ta să te căiești, dar pentru numele cerului…

Îi smulg pistolul din mână, fie și numai pentru a-l face să tacă.

— Știu că am făcut ceva de neiertat. Și nu-ți cer să mă ierți. Îți cer doar să-mi dai voie să particip și eu la căutarea ei. Ce-o mai fi pe urmă… Dar să ne

concentrăm asupra câte unei singure probleme. Aidoma lui Horatius[86]. Între timp însă, permite-mi să-ți amintesc că sora ta a fost luată de diavol și că e foarte posibil să-i facă niște lucruri teribile.

Nu pomenesc nimic despre faptul că domnul distins părea totuși un tip cât se poate de cumsecade, genul șoarece de bibliotecă; informația mi se pare, în acest moment, nerelevantă.

Lancaster ia arma și spune:

— Ești conștient, cred, că, dacă fie și un singur fir de păr al ei are de suferit, o să-ți pun capăt zilelor cu un sul de sârmă ghimpată și o lingură tocită.

— Am presupus asta, da, răspund când pistolul ajunge din nou la mine, înainte ca el să și-l însușească iar.

— Și, când o s-o găsim, dacă o să constatăm că te urăște, n-o să pun niciun cuvânt bun în favoarea ta. Iar dacă va vrea să te ucid, o s-o fac. Și dacă va vrea să te ucidă ea, o să-i încarc eu arma. Și dacă va vrea să-i iei tu locul în iad, o să te conduc personal…

Înhață pistolul.

— Bine, bine, te-ai făcut perfect înțeles! îi spun și-i înapoiez arma.

El se gândește o clipă, după care rostește:

— Foarte bine, atunci.

Privim amândoi spre Lizzie, iar ea încuviințează cu o mișcare a capului. Lancaster lasă arma din mână[87]. Ne bucurăm de tăcerea care s-a lăsat, știind că avem din nou posibilitatea de a spune tot ce dorim, atunci când dorim. În cele din urmă, Lancaster întinde mâna spre mine.

— Ajută-mă să-mi mut lucrurile din hol. Voi rămâne aici pe termen nedefinit.

Inima mea, care pentru câteva momente fusese doborâtă la pământ de toată bătaia aceea, de duel și de acuzele primite, îmi e purtată iar în înalt de gândurile la soția mea. Este cu adevărat cea mai superbă femeie din lume, îmi spun din nou, iar faptul că îmi voi dărui toți anii pe care-i mai am de trăit – dacă de așa de mult e nevoie – ca s-o readuc înapoi din iad mi se pare absolut minunat.

Cu încrederea deja restabilită, tind încă o dată să îl privesc pe Ashley Lancaster cu bunăvoință. Departe de a-mi fi distrus opinia pozitivă despre

---

[86] Domnul Savage se referă, desigur, la eroul lordului Macaulay, care a apărat singur un pod împotriva unei armate, forțând-o să-i opună doar câte un soldat o dată. Domnul Savage pretinde că deplânge versurile lui Macaulay ca fiind simpliste și mercantile, însă eu nu cred că vorbește serios, dat fiind că ale sale sunt în mare parte la fel. – H.L.

[87] Arma se află și acum în biroul domnului Savage, în locul de onoare de pe perete, între două săbii încrucișate. Domnul Savage o numește „singura armă care a pus vreodată bazele unei prietenii”. – H.L.

el, acest ultim sfert de oră m-a determinat să-l consider un individ mult mai interesant decât aș fi bănuit înainte. Și mă întreb dacă nu cumva mi-aș putea face astăzi chiar *trei* prieteni.

— Foarte bine, decid eu cu glas tare, apoi îi strâng mâna călduros. (Cred că faptul că am reușit să-l pun la pământ m-a ridicat și pe mine puțin în ochii lui.) Lizzie, trebuie să aflăm tot ce se poate despre modalitățile de recuperare a soțiilor din posesia diavolului. Las acest lucru în seama ta și-ți pun la dispoziție întreaga mea bibliotecă.

Ea se uită o clipă spre rafturile cu cărți, după care spune:

— Nu știu foarte bine cum anume vom proceda, Nellie.

Ezit.

— Sincer să fiu, nici eu. În teorie, părea foarte simplu. Adună-ți trupele, mărșăluiește direct spre iad, ia-ți soția înapoi. Nu mi-a trecut prin minte faptul că mai întâi trebuie să găsim afurisitul de iad.

— O dilemă cu adevărat interesantă, se pronunță Lancaster. Te face să-ți dorești să poți discuta puțin cu Dulle Griet, nu-i așa?

— Cu cine? întreabă Lizzie.

— Dulle Griet. Meg Nebuna. Femeia care le-a strâns în jurul ei pe mamele din sat și împreună au luat cu asalt porțile iadului, cerând înapoi sufletele fiilor uciși în război.

Habar n-am despre ce vorbește și, văzând expresia ei, îmi dau seama că nici Lizzie nu stă mai bine.

— Cine a scris asta? întreabă ea.

— Nimeni. E un tablou, explică Lancaster. De Bruegel, cred… sau să fie de Bosch?[88]

Se așterne un scurt moment de tăcere, la finalul căruia Lizzie șoptește:

— Nu știu.

Nici eu. Nu ne prea stă nouă în fire să nu știm ceva. Mă grăbesc să intervin:

— Uite cum o să facem. O să scoatem împreună din bibliotecă toate cărțile care ar putea oferi informații despre iad, diavol, răpiri supranaturale și soții dispărute. O să le împărțim în trei teancuri și o să căutăm prin ele până când o să găsim ceva. Sunt îndrăgostit și am cea mai bogată bibliotecă particulară din Anglia. N-am auzit ca dragostea sau cărțile să dea greș vreodată, așa că nu văd de ce ar face-o acum. Vino, Lancaster, să ne ocupăm de bagajele tale! În timp ce ne îndreptăm spre hol, îl aud spunând ca pentru sine:

[88] Bruegel. – H.L.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi ajunge să-mi forţez intrarea *în* iad!

OPT

În care Lancaster descoperă în apărarea lui Lizzie o breșă pentru care eu sunt făcut, pe nedrept, răspunzător și în care căutăm calea de intrare în iad

Lucrurile lui Lancaster sunt deja în camera de oaspeți, iar noi am revenit la mine în birou. Peste tot sunt întinse cărți. Și e foarte târziu în noapte. Eu stau la masă și răsfoiesc *Paradisul pierdut.* Lizzie și Lancaster se răsfață pe canapea. Încerc să mă concentrez, dar nu pot, fiindcă amândoi turuie fără oprire. (Îmi place Lancaster, dar nu-i aprob prezența. Lizzie, cred eu, are nevoie de o pauză de bărbați.) Au ajuns la subiectul expedițiilor lui, despre care el e foarte dornic să vorbească, iar Lizzie nu mai puțin. Fiecare face tot ce poate ca să-l impresioneze pe celălalt.

— Am citit despre expedițiile tale! se extaziază Lizzie. Trebuie să fie minunat! Eu n-am ieșit niciodată din Anglia. Doar în gândurile mele, firește. Și în cărți. Cred că și asta ar trebui să se pună la socoteală, dar, din nu știu ce motiv aiurea, nu se pune. Trebuie să-mi povestești tot! Simmons zicea că ai fost în Tibet, dar nu-i adevărat, așa-i că nu? Am citit că ai mers spre nord, să cauți Hyperborea. Și ce-ai găsit? Ai dat de ea? E frumoasă? Unde ai fost, mai exact? Povestește-mi despre nord! Acolo chiar nu se întunecă niciodată?

Răspunde-mi cu un singur cuvânt, ar putea ea să adauge! Zâmbesc în sinea mea.

— Vara nu, răspunde Lancaster. Vezi tu, axa Pământului e înclinată, astfel că… Ei bine, cu cât mergi mai sus… mai sus ca grade, adică… grade de latitudine, știi tu…

Bietul om, e de-a dreptul pierdut. Mă întreb când a vorbit ultima dată între patru ochi cu o fată drăguță. Lizzie pare să se întrebe și ea același lucru[89].

— Încerci de fapt să-mi explici de ce, la latitudinile arctice, soarele nu apune niciodată în lunile de vară?

— Da.

— Chiar nu știi cum să-i vorbești unei femei, nu-i așa?

[89] Cu optsprezece luni în urmă. – H.L.

— Nu. Vezi tu, n-am mai fost într-o companie aleasă de multă vreme. Îmi cer scuze dacă sunt… Chiar ar trebui să tac acum. Sigur sunt şi teribil de plictisitor, şi oribil de grosolan.

— Oh, nu te prosti, Ashley! Pot să-ţi spun Ashley? Aşa o să-ţi spun. „Domnule Lancaster" sună prea scorţos. Dar n-ai putea să mă plictiseşti nici dacă ai vrea – m-am îndrăgostit de tine încă de când eram o copilă.

Sunt prea obosit ca să-i spun să mai tacă şi nici nu sunt sigur că vreau s-o fac. Lizzie pare încântată de stinghereala lui, iar Lancaster abia ce s-a-necat cu ceaiul, aşa că… sunt mulţumit.

— Ei, dar nu contează, continuă ea. Te-nvăţăm noi să vorbeşti cu femeile! Până atunci, încearcă să te gândeşti la mine ca la un bărbat.

— Mă tem că aşa ceva e chiar imposibil, răspunde Lancaster, ştergându-şi ceaiul de pe pantaloni şi aruncând spre mine o privire furişă.

Cred că-l stânjeneşte prezenţa mea în vreme ce Lizzie încearcă să flirteze cu el. Nu mai mult decât pe mine, aş vrea să-i spun; nu mai mult decât pe mine[90].

— Ei, bine, atunci, conchide ea. Dar cel puţin nu mai încerca să-mi explici ceva. E foarte drăguţ din partea ta şi aproape insuportabil de fermecător, dar crede-mă că, deşi par foarte tânără, nu sunt deloc ignorantă.

— Nu, Doamne, nu, nu asta am vrut să sugerez…

Lizzie se plictiseşte rapid de cei care sunt adevăraţi sclavi ai etichetei, iar prin asta se vede că e sora mea, lăsând la o parte afinitatea ei eronată pentru petrecerile de societate. Aşa că-i retează scurt scuzele şi-l întreabă:

— Vrei să-ţi spun un secret teribil? Am fost exmatriculată!

— Oh! zice Lancaster, neştiind bine ce altceva să spună. Îmi pare foarte rău.

— E un scandal total! continuă ea, cu un licăr în priviri. Vezi tu, am fost prinsă flirtând cu fiul decanului.

Oh, Dumnezeule mare, asta e! Nu pot decât să-mi îngrop obrazul în carte şi să mă întreb cum o să reuşesc să-i găsesc vreodată un bărbat.

— Sfinte Hristoase! strigă Lancaster.

— Asta am zis şi eu! exclamă Lizzie. Au pretenţia că se ocupă de educaţia ta, dar îţi lasă nişte goluri uriaşe, iar când tu încerci să remediezi problema şi să înveţi de una singură, refuză să te ajute şi se poartă de parcă ai fi ucis pe cineva! E o nerușinare!

Lancaster deschide gura şi o închide la loc, dar niciun sunet nu se aude. Problema cu Lizzie e că există totuşi o logică în purtarea ei. Mai rău încă,

[90] Miss Savage nu flirta cu el; cred că, de fapt, *se juca.* I se întâmplă deseori să facă asta cu bărbaţii. Ceea ce pare uneori înjositor. – H.L.

raţionamentele noastre sunt atât de asemănătoare, încât atunci când o ascult explicând ceva, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva are dreptate.

Lancaster încă nu scoate niciun sunet.

— Te-am şocat, constată Lizzie pe un ton nostim şi acuzator.

— Puţin, bâiguie el.

— Înţeleg. Îmi pare rău.

Nu arată deloc ca şi cum i-ar părea rău. Sau, în cel mai bun caz, regretă doar că el nu se dovedeşte mai liberal în gândire. E răutăcioasă în mod deliberat, iar el încă nu şi-a dat seama de asta. Devin mândru. V-am spus că Simmons ne-a crescut pe amândoi, ceea ce este adevărat, dar îmi place să cred că, mult mai vârstnic fiind, în mare parte eu sunt cel care a crescut-o de fapt pe ea.

— N-am vrut să te supăr, murmură Lancaster.

— Nu m-am supărat, ripostează ea de parcă e pe punctul de a muri. Sunt doar dezamăgită.

El pare că mai are puţin şi începe să plângă.

— Ei, haide acum! izbucneşte Lizzie, oferindu-i un zâmbet mic şi fermecător. Glumesc! Dacă aş fi ştiut la treisprezece ani că eşti atât de scorţos, mi s-ar fi frânt inima.

Lancaster e complet pierdut. Într-un târziu, Lizzie se plictiseşte de jocul ei şi-i arată puţină îndurare.

— Povesteşte-mi despre nord.

El se agaţă de solicitarea ei ca de un colac de salvare.

— Ce anume ai vrea să ştii?

— Tot. Dar poţi să începi prin a-mi spune unde ai fost.

— Ai citit ceva despre Groenlanda?

— Da! Chiar ai străbătut-o pe toată pe schiuri?

Lancaster se apleacă spre ea cu un aer conspirativ.

— Sincer, nu. Mi s-a rupt o legătură când mai aveam de făcut încă aproape două sute de kilometri, aşa că restul drumului am mers. Pe urmă am zburat cu balonul de pe ţărmul estic al Groenlandei până în vestul Islandei, unde m-am întâlnit cu dr. Nansen. Am urcat amândoi la bordul navei lui, i-am uitat numele…

— *Fram,* intervine Lizzie prompt.

— De unde ştii asta? întreabă Lancaster privind-o pătrunzător, iar ea ridică din umeri.

— Ştiu şi eu unele lucruri.

El ridică o sprânceană.

— Ei, atunci ştii şi că a construit-o special pentru apele Arcticii.

Ea încuviinţează. Eu habar nu am despre ce vorbesc[91].

— Aş fi preferat să merg cu vasul meu, cu *Daydream*, dar bietul de el n-ar fi rezistat printre gheţuri. Când banchiza a devenit suficient de groasă, mi-am luat adio de la bunul doctor şi am făcut skijoring până la Svalbard. Skijoringul e…

— Când înaintezi pe schiuri tras de câini, ştiu. Deci, ce spuneai?

El pare încântat de cunoştinţele ei.

— Din Svalbard am încercat de câteva ori să trec spre nord, dar până la urmă mi-a fost de ajuns şi, în plus, rămăsesem fără provizii; de aproape un an trăiam doar cu carne de morsă şi, între noi fie spus, începusem şi eu să pun ceva grăsime.

Lancaster râde singur de propria-i glumă. Este evident că silueta lui atletică n-a avut în toată viaţa lui un gram de grăsime măcar.

— Chiar şi aşa, continuă el, aş fi rămas mai mult acolo, dar se iscase un viscol şi umblau zvonuri despre un troll[92], prin urmare mi s-a părut că e timpul să plec. Am traversat Norvegia, am cumpărat un schooner în Bergen şi am pornit spre casă. Nimic notabil nu s-a întâmplat pe drum – doar câteva devieri şi un naufragiu, dar nimic remarcabil.

— Totul pare minunat, remarcă Lizzie pe un ton visător. Mi-ar plăcea şi mie să fac aşa ceva într-o zi.

Un gând îngrijorător. Când lui Lizzie îi intră ceva în cap, s-ar putea să fie periculos. Sper doar că Lancaster o va descuraja.

— Ar trebui, răspunde el.

Naiba să-l ia!

M-am întristat ascultându-i. În numai o după-amiază de când se cunosc, au atins o lejeritate a conversaţiei pe care eu şi Vivien n-am avut-o niciodată. Iniţial îmi spun că motivul e uşurinţa cu care Lancaster abordează orice lucru, dar pe măsură ce-i privesc, încep să nu mai cred asta – la urma urmei, cu cinci minute în urmă, abia dacă era în stare să lege două cuvinte în faţa ei. Iar explicaţia nu rezidă nici în locvacitatea lui Lizzie; nu e mai limbută decât mine şi, de altfel, rapiditatea cu care vorbeşte nu face decât să-l destabilizeze pe Lancaster. Nu, e ceva ce nu pot să definesc. Ceva inefabil. Ceva ce nu există în niciunul dintre ei individual, ci pare a fi un fel de reacţie chimică declanşată de comunicarea dintre minţile lor. Poate că, dacă şi între mine şi Vivien ar fi existat aşa ceva, lucrurile ar fi stat altfel.

---

[91] Este un lucru bine ştiut că vasul lui Nansen a fost proiectat cu chila în formă de ou, astfel încât să nu fie strivită de banchiză, ci să iasă din apă ca un dop dintr-o sticlă de şampanie şi să plutească pe deasupra gheţii mai departe în nord decât oricare alt vas înaintea sa. – H.L.

[92] Asemenea zvonuri circulă deseori în Norvegia. Bănuiesc că sunt lipsite de temei, dar sigur nu pot să fiu. Vărul Ashley pare să le dea o anume crezare. – H.L.

Lancaster încă mai vorbește; amândoi par să fi uitat cu desăvârșire că mai sunt și eu în încăpere.

— Cineva, nu-mi amintesc cine, scria că explorarea nu e altceva decât manifestarea fizică a poftei de cunoaștere…

— Appleblossom.

— Poftim?

— Apsley Appleblossom a scris asta.

— Exact, pe legea mea! Mă uimești! Și tot el a subliniat un lucru adevărat, anume că rareori se întâmplă ca exploratorii să se bucure de ceea ce fac *în timpul* expedițiilor. Spunea că voiaje ca al meu sunt deseori plăcute doar dacă sunt privite retrospectiv; pe parcursul lor te simți de obicei singur, înfometat și înghețat până-n măduva oaselor[93].

— Dar așa se întâmplă întotdeauna? Cred că trebuie să existe și clipe în care totul e minunat chiar și atunci când ți-e frig și foame și dormi pe pământul gol.

— Oh, absolut! Să nu mă înțelegi greșit, momentele Friedrich nu-ți lipsesc deloc!

— Ce fel de momente?

— Friedrich. Când privești oceanul de ceață.

— Cine e Friedrich? întreabă Lizzie.

— Caspar David Friedrich. A pictat *Rătăcitor pe oceanul de ceață.*

— Nu cunosc.

Sesizez o tresărire în glasul ei.

— Ba nu, ba nu, sigur l-ai văzut. Înfățișează un bărbat stând singur pe un promontoriu, privind spre o vastă întindere de nori și de munți.

Mă pregătesc pentru ce va urma. Lancaster pășește pe teren minat; e pe punctul de a descoperi la Elizabeth Savage un lucru pe care ea nu-l vrea descoperit. Îmi trece prin minte că ar trebui să-l avertizez într-un fel, dar n-o fac. Sunt curios. E ca atunci când vezi pe cineva pășind pe nisipuri mișcătoare – știi că ar trebui să strigi, dar nu poți; și nu reușești să faci altceva decât să privești totul cu o fascinație morbidă.

— Sună minunat, spune ea printre dinții încleștați, dar nu l-am văzut niciodată.

— Oh, ba sunt sigur că da. Toată lumea l-a văzut!

(„Oh, sir!” strig în sinea mea. „Oh, sir, niciun cuvânt în plus!”)

---

[93] Cred că așa stau lucrurile. Am avut la un moment dat privilegiul de a-l însoți pe vărul Ashley într-un fel de expediție. Eram copii și am hotărât să pornim într-o aventură. Ne-am furișat afară din Garrick Hakk, conacul Lancasterilor, și ne-am petrecut noaptea în parc, sub o salcie. A fost oribil. Dar pe la ora două a dimineții, ne-a găsit Vivien. Și ea se strecurase afară. Ne-a adus perne, pături, lumânări, apă și o plăcintă cu carne. Am cele mai plăcute amintiri din noaptea aceea. – H.L.

— Păi, e limpede că nu *toată lumea*! ripostează Lizzie.

Dar Lancaster nu se poate opri.

— Adică, orice persoană educată! Orice iubitor de artă. Îmi dau seama doar privindu-te că petreci foarte mult timp la Galeria Naţională de Artă. Se vede de la o poştă. Nu mă înşel, nu-i aşa?

— Ba te înşeli, de fapt.

N-am văzut-o niciodată atât de enervată.

— Chiar aşa? Dumnezeule! exclamă el. Să fi găsit, în sfârşit, o breşă în apărarea ta? Dar e fantastic!

Încep să mă întreb dacă nu cumva marele nostru explorator nu e de fapt stupid, ci doar brav. Nu se poate să nu ştie pe ce teren periculos păşeşte. Respectul meu pentru el continuă să sporească.

— Nu e o *breşă*! răspunde Lizzie, copleşitor de indignată. Doar că n-am ajuns încă la artă. Mă pricep la *cărţi.* Arta poate să mai aştepte. Nu mă îndoiesc că e splendidă şi o să ajung şi la ea. Nu e o breşă.

Lancaster e plin de veselie şi nu se sinchiseşte s-o ascundă. Mi-l imaginez din nou cu sabia în mână, conducând o mână de fârtaţi într-o luptă disperată. O adevărată privelişte.

— Ba e! strigă el. Nici nu-mi vine să cred! Ştii tot ce se poate şti în lume, dar habar nu ai despre artă!

— Ba sigur că ştiu!

— Bosch şi Bruegel… Cine a copiat pe cine?

— Ce? exclamă Lizzie tot mai iritată, dar Lancaster nu se opreşte.

— Cine e Gustave Courbet?

— Un pictor.

— Ce a pictat?

— PICTURI!

— Cine l-a sculptat pe *David* al lui Michelangelo?

— NU ŞTIU!

— Pe *David* al lui Michelangelo, repetă Lancaster.

Până şi eu am o bănuială.

— Oh! se pleoşteşte Lizzie înfrântă. Am hotărât că te urăsc.

Dar el n-a terminat încă.

— Cine a pictat bolta Capelei Sixtine?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Ashley, nu sunt o proastă! se răsteşte ea, cu noi forţe. Chiar şi eu ştiu cine e da Vinci!

Lancaster se mărgineşte s-o privească. Nu ştiu cine a pictat bolta Capelei Sixtine, dar, după expresia lui, îmi dau seama că n-a fost da Vinci. (Mă simt tentat să declar că ştiu deja că da Vinci a proiectat maşini zburătoare care nu zboară, dar mă abţin.)

— La naiba! exclamă Lizzie, după care se întoarce spre mine, observându-mi în sfârşit prezenţa. Nellie!

Mă pregătesc pentru bombardament.

— Ce e?

— Ai dovedit o categorică neglijenţă şi sunt furioasă pe tine. Sunt complet ignorantă în privinţa artei.

— Şi? ripostez eu.

Dar nu am chef de ceartă. Sunt obosit. Vreau doar să-l citesc pe Milton şi să-mi găsesc soţia.

— Şi e numai vina ta! Ca frate mai mare, e de datoria ta să veghezi asupra educaţiei mele în toate domeniile, iar eu nu ştiu nimic despre artă!

— Nici eu, răspund eu cu toată sinceritatea.

— EXACT! Am nevoie de Simmons. SIMMONS, UNDE EŞTI?

Simmons intră în birou, cu o expresie mâhnită.

— Ştiţi, începe el, există un clopoţel.

— Nu avem timp pentru filosofie, Simmons, îl întrerupe Lizzie. S-a întâmplat ceva cumplit. Vrei să fii foarte drăguţ şi să faci ceva pentru mine?

— Desigur, miss Elizabeth. E totul în ordine?

— Oh, totul e perfect! exclamă ea şi vocea îi debordează de sarcasm. Tu şi fratele meu nătâng aţi lăsat un gol teribil în educaţia mea, asta e tot. Se pare că nu ştiu nimic despre artă!

— Chiar aşa, miss?

— Nu fi modest, Simmons! Cine a pictat *Rătăcitor în oceanul de ceaţă?*

— Friedrich, miss, răspunde el prompt. Şi cred că de fapt este *Rătăcitor* pe *oceanul de ceaţă.*

De unde Dumnezeului ştie el chestia asta? Trebuie să-mi amintesc să nu-l subestimez niciodată. Pe Lizzie însă, cunoştinţele lui neetalate o scot din sărite.

— LA NAIBA! Sunt furioasă pe tine, Simmons! Dar aş putea să te iert dacă dai fuga la librăria lui Tompkins şi îmi aduci cele mai bune două cărţi de istoria artei. Şi, dacă tot ieşi, cumpără-mi şi un şevalet, nişte pensule şi vopsele.

— Ce vrei să faci cu vopselele? o întreb eu.

— Nu poţi învăţa nimic dacă nu te implici, deşteptule! Dacă vrei cu adevărat să cunoşti un lucru, trebuie să-l faci tu însuţi.

Ei bine, pare logic. Sunt de acord cu ea, deşi nu vreau. Aşa cum am menţionat, mintea lui Lizzie funcţionează puţin prea mult ca a mea; nu pot contesta pentru mult timp niciunul dintre raţionamentele ei.

— Ai întrebări Simmons? vrea ea să ştie.

— Niciuna, miss, dar e de datoria mea să subliniez că ne apropiem de miezul nopţii.

— Şi?

Când Lizzie are o idee bine înfiptă, uneori nu mai judecă lucrurile până la capăt. Nu ştiu de unde a căpătat trăsătura asta.

— Şi magazinele sunt închise.

— Atunci, du-te dimineaţă, Simmons!

— Foarte bine, miss.

— Şi când te vei întoarce, adaugă ea cu o privire o idee mai îmblânzită, mă voi mai gândi dacă să-ţi iert neglijenţa educaţională.

Simmons face o plecăciune şi iese.

— Ashley, rosteşte Lizzie o clipă mai târziu, când va veni Simmons cu ce i-am cerut, dimineaţă, vei vrea să-mi pozezi nud?

Faţa lui Lancaster devine foarte rapid un curcubeu de culori.

— Şi frate, şi englez, Lancaster, intervin eu, punând palma cu un gest semnificativ pe pistolul aflat încă pe biroul meu. Şi frate, şi englez[94].

— Îmi pare rău, Lizzie, spune el, dar mi se pare că am alte planuri.

Ea oftează drăguţ şi se încruntă, de parcă ar fi fost în căutarea unei alte idei îngrijorătoare pe care s-o abordeze.

— Lancaster, mă grăbesc eu să intervin, înainte ca ea să poată afişa şi alte porniri deşănţate, cum faci pentru a pregăti o expediţie în iad?

— Pe legea mea, ai descoperit cum putem ajunge acolo? sare el.

— Nu, nu, nu. Nicidecum. Nu m-am putut concentra cu voi doi îmbătoşându-vă aici ca doi cocoşi. Dar dacă tot e să fim slobozi la gură, măcar să vorbim despre ceva util.

— Aşa, aşa, răspunde el, uitând deja de flirtul de adineauri. Ce anume ai vrea să ştii?

— Păi, pentru început – şi pentru când ne vom dumiri unde e iadul –, care e cel mai potrivit mijloc de transport?

— Nellie, răsună glasul prin de reproş al lui Lizzie, asta e o întrebare prostească. Nu putem şti cum să ajungem într-un loc înainte să ştim unde e locul unde vrem să mergem.

— Are dreptate, răspunde Lancaster şi o priveşte iar în felul acela care nu-mi place deloc. Dar, adaugă apoi clătinând din cap ca pentru a şi-l limpezi, putem totuşi să începem pregătirea expediţiei. Acum, că ai pomenit de asta, poate că e bine să trecem la treabă. Să ne simţim utili, nu? Toată

[94] Mă bucură faptul că domnul Savage l-a împiedicat pe vărul Ashley să se devoaleze în faţa lui miss Savage. Motivele sale au fost, probabil, unele mai degrabă de natură personală decât morală, însă, chiar şi aşa, sunt mulţumit. Uneori îmi vine să cred că miss Savage trebuie protejată – dacă-mi este iertată formularea – chiar de sine însăşi. – H.L.

răsfoiala asta de cărți nu e deloc o modalitate bună de a porni într-o aventură, pe legea mea!

Nu mă pot abține și răspund:

— Sigur, e mult mai bine să bâjbâim orbește în întuneric!

Lancaster mă privește fix.

— Savage, am impresia că mă iei în râs. Dar n-ar trebui s-o faci, bătrâne, n-ar trebui. Dă-mi voie să-ți ofer un sfat. Poți să-ți petreci toată viața închis în bibliotecă, citind toate cărțile din lume, învățând tot ce se poate învăța, dar adevărul e că nu vei fi cu nimic mai bun decât erai la început, fiindcă nu vei fi făcut în viața ta altceva decât să zaci într-o cutie din lemn[95].

Lizzie intervine înainte ca eu să apuc să răspund, ceea ce e, probabil, mult mai bine.

— Și atunci, *cum* pregătești o expediție în iad?

— Ei bine, mai întâi trebuie să decidem de ce anume avem nevoie. Dacă vom merge spre nord, vom avea nevoie de schiuri, dacă o luăm spre sud, ne trebuie macete, iar… Se întrerupe și după o clipă reia încruntat: Acum înțeleg. Nu știm ce să luăm cu noi fiindcă n-avem idee încotro plecăm. Complicat lucru.

Ne uităm unii la alții. Niciunul dintre noi nu știe cum să procedăm mai departe, dar e limpede că cineva trebuie să preia inițiativa, așa că spun:

— Bun, ce știm noi despre iad? Să începem de aici și poate că îi vom descoperi adresa.

— Eu nu știu nimic, răspunde Lancaster. Eu sunt budist.

Oftez. Nu am acum timp pentru toane.

— Foarte bine, atunci, înseamnă că totul rămâne în seama mea și a lui Lizzie. Ce știm noi, surioară?

— Despre iad? Nu prea multe, cu excepția faptului că, probabil, vom sfârși amândoi acolo.

— Eu vorbesc serios!

— Și eu! răspunde ea, însă apoi oftează, se gândește puțin și reia: Dacă totuși iadul nu se află într-un loc fizic?

— Ba sigur că se află, zice exploratorul scurt. Orice lucru se află într-un loc fizic.

— Și totuși, nu asta e realitatea, nu-i așa?

— Hai să presupunem că e într-un loc fizic, spun eu repede, înainte ca Lancaster să poată răspunde. Altfel, am putea foarte bine să ne punem ștreangul de gât.

---

[95] Nu-mi pot alunga sentimentul că trebuie să existe o cale de mijloc mai bună decât oricare dintre cele două extreme. Și îmi place să cred că eu trăiesc pe această cale de mijloc. – H.L.

— De acord, declară el. E într-un loc fizic şi, pe legea mea, o să-l găsim şi o să mergem acolo! De partea asta am eu grijă – e domeniul meu, ştiţi doar. Dar ce facem când ajungem? Cum procedăm?

— De asta o să mă ocup eu. Cu diavolul sunt în relaţii excelente – i-am împrumutat un volum de Tennyson – şi, la urma urmei, a făcut ceea ce a făcut doar fiindcă a dedus în mod eronat că mi-ar fi mie de ajutor. Odată ce vom ajunge în iad, sunt sigur că lucrurile vor fi destul de simple.

— Excelent! exclamă Lancaster.

— Dar *cum anume ajungem acolo*? întreabă Lizzie, deja obositoare.

Chestiunea este încă un mister, iar discuţia ajunge din nou într-un impas. E limpede că avem nevoie de ajutor.

— SIMMONS! strig, iar el intră cu obişnuita-i promptitudine.

— Sir?

— Trebuie să mergem în iad ca să-mi salvez soţia, dar nu avem idee cum să ajungem acolo.

— Înţeleg, sir.

— Tu nu ştii cumva unde e, Simmons?

— Nu în acest moment, sir.

— Atunci, la naiba, Simmons, ce ne facem?

— După toate aparenţele, sir, se impun anumite cercetări. Pot sugera un drum până la Tompkins?

— Firește! exclam, simţindu-mă un zevzec fiindcă nu m-am gândit eu însumi la asta. Simmons, eşti o minune!

— Vă mulţumesc, sir.

— Ce e la Tompkins? întreabă Lancaster.

— Oh, intervine Lizzie răutăcioasă, să înţeleg că eşti ignorant în privinţa acestui subiect?

— Touché!

— Tompkins, explic eu, are cea mai bună librărie din Londra.

— Şi din lume, probabil, adaugă Lizzie.

— O librărie? Dar toate magazinele sunt închise. Tocmai ne-a spus Simmons că e aproape miezul nopţii!

— Toate magazinele sunt închise, sir, într-adevăr, intervine majordomul. Dar nu şi al lui Tompkins. Librăria lui Tompkins nu închide niciodată[96].

[96] Am încercat să demontez această afirmaţie, atât de greu credibilă. Dar până în prezent nu am reuşit. – H.L.

NOUĂ

În care suntem ajutaţi de o enciclopedie umană

Primul lucru pe care-l spune Tompkins când ne vede este „Iarăşi tu?" – ceea ce duce la o scurtă relatare cu privire la plimbarea mea de după-amiază şi la întâlnirea lui Will Kensington, despre care Lizzie şi Ashley par foarte dornici să audă. Amândoi sunt o idee afectaţi de faptul că nu le-am pomenit despre el mai devreme. (Nu le-am povestit despre ieşirea mea în primul rând fiindcă a fost ceva personal şi în al doilea rând pentru că am fost distras de pumnii lui Lancaster.)

— Ştii cumva unde locuieşte, Tompkins? întreb eu.

— La un fel de club al inventatorilor. Hefestaeum, oare? În Pall Mall.

— N-am auzit de el, răspund eu – ceea ce mi se pare de neînţeles.

Consider că e de datoria mea să ştiu tot ce e bizar sau poetic în Londra, iar un club al inventatorilor îmi pare a fi şi una, şi alta.

— Tu ai auzit de el, Simmons?

— Nu, sir. Poate că l-a inventat Tompkins.

Lui Simmons îi place să-l înţepe fin pe amicul lui.[97]

— L-am *inventat*? Mă aşteptam la mai mult de la tine, Simmons, chicoteşte Tompkins, iar după ce acesta schiţează o mică plecăciune ironică, reia: Şi acum, spuneţi-mi ce anume căutaţi aici în miez de noapte.

Suntem aşezaţi în faţa şemineului. Eu, Simmons şi Lancaster ne-am aranjat fotoliile într-un semicerc sau mai curând într-un soi de arc lătăreţ, a cărui piatră unghiulară e Tompkins. Lizzie ne-a umplut ceştile cu ceai, din care bem acum toţi.

— Ca să începem cu începutul, anunţ eu, mi-am dat seama că îmi iubesc soţia.

— Firește, întărește Tompkins și nu-mi dau seama dacă mă ia în râs sau nu.

— Exact. Şi, evident, trebuie s-o luăm înapoi…

— De la diavol?

— Da, da, de la diavol, dar problema e că nu ştim cum să ajungem în iad ca să vorbim cu el.

— Hmmm. Da, înţeleg. Continuă!

---

[97] Priveliştea acestor doi giganţi intelectuali blânzi şi inofensivi încrucişând săbiile spiritului este una dintre cele mai mari plăceri ale unei minţi educate. – H.L.

— Ei bine… Asta-i tot. Trebuie să pregătim o expediție până în iad, iar pentru asta se pare că trebuie să aflăm în ce loc e iadul…

— Dacă există un loc anume, intervine Lizzie.

— Ipoteză asupra căreia am convenit deja, replic eu sec. Așa că am venit aici pentru a ne documenta.

— Simmons, rostește Tompkins, mă bucur să constat că, deși în general sunt un caz disperat, copiii ăștia ai tăi mai au uneori o urmă de minte.

— Mda. Uneori cred că mai au. Dar, Tompkins, ar fi bine dacă noi doi…

Simmons vorbește deși nu i-a venit rândul, așa că îi tai macaroana; nu pare deloc entuziasmat de aventura noastră, iar asta mă deranjează.

— Poți să ne ajuți? îl întreb pe librar.

Tompkins își mângâie mustața – o mustață de o finețe desăvârșită (și prin asta nu vreau să las de înțeles că e subțire, ci dimpotrivă), în forma capătului util al unei perii.

— Poate că da. Nu știu. Niciodată nu poți să știi. Dar sunt dispus să încerc.

— Tompkins, insistă Simmons, trebuie să vorbim între patru ochi.

El deschide gura să răspundă, însă eu îi retez replica dintr-o privire. Simmons se comportă așa cum nu-i stă în caracter. Trebuie să stau serios de vorbă cu el. Până atunci, îl întreb:

— Simmons, ești sau nu hotărât s-o salvăm pe Vivien?

El mă privește în ochi.

— Sunt ferm hotărât s-o salvăm pe doamna Savage, sir.

— Bun! Atunci, să începem.

Îmi scot din minte chestiunea bizară a nesupunerii lui, mă întorc spre Tompkins și-i explic:

— Eu și Lizzie suntem păgâni, Lancaster e budist, așa că suntem în impas. Știai că budismul nu are iad?

— Ei, stai puțin, mă întrerupe Lancaster. Eu n-am zis așa ceva.

— Atunci, are? Chestia asta nu ți s-a părut a fi o informație relevantă?

— Nu în mod deosebit. Există de fapt mai multe iaduri, numite *naraka,* dar sunt individuale și nepermanente, mai degrabă niște purgatorii. Apar atunci când mori, iar când ți-ai plătit datoriile, ca să zicem așa, dispar. Cu alte cuvinte…

— Nu se află într-un loc fizic? sfârșește Lizzie fraza în locul lui.

— Ei bine… nu.

— Chestia asta nu ne ajută deloc! exclam. Avem nevoie de ajutor!

— Cu ce cărți să începem? întreabă Lancaster cu o expresie nefericită, dar stoică.

Îmi trece prin minte, cu un șoc, gândul că s-ar putea să nu agreeze cărțile, dar îl alung imediat ce se conturează, considerându-l prea absurd pentru a fi adevărat. Să nu agreeze cărțile! Nu pot să cred că există un asemenea om!

— Nu, prostuțule, intervine Lizzie. Nu începem cu cărțile, ci cu Tompkins!

Ceea ce, firește, este adevărat. Librarul rămâne tăcut o vreme. Practic, pot auzi filele enciclopediei din mintea lui întorcându-se. O clipă mai târziu, vorbește:

— Ideea unei lumi subpământene există încă de la începuturile istoriei consemnate – un loc în care se duc sufletele atunci când mor trupurile pe care ele le ocupă. Aproape toate religiile au o versiune sau alta a acestei lumi. În cultele indo-europene…

— Tompkins, îl întrerup, nu avem nevoie de un curs de antropologie! Dă-ne ceva util!

El oftează și mi se pare că aud alte file întorcându-se.

— Între Răstignire și Înviere, se crede că Iisus a dus o reușită campanie militară împotriva iadului – care, pe vremea aceea, nu era numit iad, ci…

— Essex Grove? întreb eu entuziast.

Toate privirile se întorc spre mine și simt cum roșesc.

— Nu, răspunde Tompkins. Nu Essex Grove. Se numea Sheol. Era lumea subpământeană din Vechiul Testament, în care se duceau toate sufletele morților, cele drepte și cele păcătoase deopotrivă. Obiectivul acestei campanii, pe care teologii medievali au numit-o Pogorârea, era acela de a-i elibera pe cei drepți și de a-i conduce în rai.

— Foarte interesant, comentează Lizzie, aplecându-se spre el.

— Da, interesant, răspund eu plat, dar tot inutil.

— Nu e inutil, mă contrazice Tompkins. E unul dintre numeroasele exemple de istorisiri în care o persoană vie vizitează tărâmul morților. Mitul lui Orfeu este o alta – la fel cum e și povestea lui sir Orfeo, care nu era însă numele lui adevărat. Ideea este însă aceea că *se poate.* Ceea ce constituie un punct de plecare excelent.

— I-auzi, i-auzi! exclamă Lancaster.

— Dar cum ajungem acolo? vreau eu să știu.

— Mă gândesc, se răstește Tompkins.

Chestia e că există atâtea informații îndesate în mintea lui, încât uneori are nevoie de o bună bucată de vreme ca să extragă exact piesa care îi trebuie.

— Ei bine, declară el un moment mai târziu, există fără îndoială un motiv anume pentru care i se spune „*sub*pământeană”. În general, se crede că se află în interiorul pământului, probabil undeva în apropiere de centrul acestuia.

— Dar asta-i imposibil! exclam eu exasperat. E neştiinţific!

— Scuză-mă, zise Tompkins sec. Mi s-a părut că ai zis că ţi-ai vândut soţia diavolului.

O lovitură sub centură, una palpabilă. Lizzie şi Lancaster încep să râdă, iar eu îmi cer scuze, după care întreb:

— Şi cum ajungem în centrul pământului?

— Există un filolog german, sir, intervine Simmons, care a pretins acum câţiva ani că ar fi călătorit acolo. Un francez a scris o carte despre el.

— Chiar aşa, pe legea mea! strigă Lancaster. Îmi amintesc de expediţia aceea. Ratată cu totul, apropo, dar nu contează… Mă trimite cu gândul spre ceva. Fără îndoială, cunoaşteţi cu toţii metafora artistică a Gurii Iadului.

— Nu, răspund eu apoi mă ambalez: NU, N-O CUNOSC, ASHLEY LANCASTER! NU CUNOSC NICIO METAFORĂ ARTISTICĂ. Tompkins, reiau apoi, ai cumva vreo carte de istoria artei? E o urgenţă.

— Desigur.

Se ridică din adâncimile fotoliului şi dispare printre rafturi.

Eu privesc spre foc şi mă gândesc la Viv. (Nu cred că i-am mai spus vreodată soţiei mele „Viv". Probabil că m-am molipsit de la Lancaster. Şi cred că-mi place. Creează în mintea mea două persoane distincte – femeia pe care am nedreptăţit-o timp de şase luni şi pe care am dispreţuit-o, care e Vivien, şi cea pe care încerc să o salvez de damnarea veşnică şi pe care o iubesc, care e Viv.) Îmi amintesc de părul ei, de felul în care îi cădea în valuri când îl purta desfăcut, părând să plutească în aer când şi-l strângea. Îmi amintesc de râsul ei. Ce ciudat mi se pare că am amintirea lui, mai ales că, în general, mă gândesc la ea ca la o femeie nefericită. Fapt care, aparent, îmi este imputabil mie. Parţial, cel puţin. Încă mă revolt împotriva ideii de responsabilitate totală.

Se aud câteva bufnituri printre rafturi, văd înălţându-se apoi un nor de praf, iar Tompkins îşi face apariţia victorios, ţinând în mâini două tomuri mari. I le dă lui Lizzie, care spune: „Îţi mulţumesc, Tompkins, bine că există în această încăpere un adevărat gentleman", şi-l sărută pe obraz.

— Ce ziceai despre Gura Iadului, băiete? îl întreabă Tompkins pe Lancaster, care pare să se străduiască fără rezultat să compună o replică isteaţă la ironia lui Lizzie.

— Oh, bâiguie el. Ah! Scuză-mă! Eram… Scuze!

Se adună, priveşte scurt spre mine şi spre Lizzie, zâmbeşte ca pentru sine şi răspunde cu o anume condescendenţă:

— Gura Iadului era o imagine frecvent întâlnită în Evul Mediu, deşi conceptul datează probabil dintr-o epocă mult anterioară, şi înfăţişa intrarea în iad în chipul botului căscat al unui balaur care scuipă foc. Nu m-

am gândit prea mult la asta până acum, dar imaginea e atât de răspândită, încât nu pot să nu mă întreb dacă n-o fi ceva aici.

— Așa, deci, răspund eu stupefiat. E foarte frumos, dar ce legătură…?

— Oh! exclamă Lizzie. Da, înțeleg! Firește!

Simmons și Tompkins dau amândoi din cap, de parcă tocmai ar fi priceput.

— Ce e? întreb.

Tot n-am idee ce vrea să spună.

— Un vulcan, deșteptule, mă apostrofează Lizzie. Ar putea fi un vulcan.

— De fapt, cugetă Lancaster cu glas tare, chiar asta cred că e, pe legea mea! Îmi amintesc acum de un trib african în mijlocul căruia mi-am petrecut o vreme și care venera un vulcan – ziceau că e un portal spre un alt tărâm, unul al spiritelor și alte chestii din astea. Uitasem de el! Poate că îl știi, domnule Tompkins. Și apropo, de unde ești dumneata?

Atitudinea lui Tompkins devine brusc rece ca gheața.

— Sunt din Anglia, domnule Lancaster.

— Da, da, firește că da. Dar de unde ești *de baștină?*

— M-am născut în Anglia, domnule, la fel ca tatăl meu.

— Ah, bătrâne, exclamă Lancaster, sesizând în sfârșit tonul lui Tompkins. Nu am vrut să te jignesc. Departe de mine un asemenea gând, pe legea mea! Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi negru, alb, verde sau violet!

— Oh, oftează Lizzie. Bărbații ăștia! Bărbații ăștia!

Tompkins izbucnește brusc într-un hohot de râs, stârnit nu se știe de ce, de remarca lui Lizzie sau de expresia de amărăciune de pe chipul lui Lancaster.

— Nu contează, bătrâne, îi spune el apoi. Am avut eu de-a face cu lucruri și mai urâte. Pe vremuri, Simmons se duela pentru onoarea mea.

Iată o informație atât de surprinzătoare, încât pe moment uit complet de soția mea.

— Simmons se *duela* pentru tine?

— Un tip de treabă acest Simmons, declară Tompkins.

— Un tip hiperbolic acest Tompkins, ripostează Simmons.

— Nu fi prozaic, Simmons! exclam eu. Te-ai duelat sau nu pentru el?

— Au existat în tinerețea noastră câțiva inși care au spus unele lucruri pe care un prieten nu le putea lăsa nesancționate.

Îi cer să ne povestească mai multe, dar enigmaticul meu majordom se mărginește să clatine din cap cu sfială.

— Dacă nu vă supără întrebarea mea, domnule Tompkins, de unde se trag rudele dumitale? vrea să știe Lancaster, a cărui atitudine francă nu este

câtuşi de puţin afectată de stânjeneala de moment de adineauri. Întreb doar în caz că am fost şi eu pe acolo.

— Înainte să fie răpit şi vândut, bunicul meu s-a născut într-un loc numit Makombologo, răspunde Tompkins şi clipeşte semnificativ spre Simmons – un clipit pe care Lancaster nu-l sesizează.

Exploratorul pare acum mult mai stânjenit decât înainte şi, cu glas scăzut, recunoaşte:

— N-am auzit de el.

Facem tot posibilul să nu râdem de neştiinţa lui în privinţa acelui loc fictiv, iar el schimbă subiectul cu stângăcie:

— Ce ştiţi despre Snaefellsjökull, domnul Tompkins?

— Dumnezeule mare, exclam eu. Ce mai e şi asta? Un alt sat din Africa?

— E un vulcan din Islanda, răspunde Tompkins, revenind la subiectul zilei. Prietenul nostru german susţine că l-a folosit în chip de portal spre centrul pământului, iar păgânii din vechime îl considerau poarta către tărâmul morţilor. Uitasem de asta. Da, băiete, s-ar putea să ne facem treaba cu el.

Mândria lui Lancaster e salvată, iar el rânjeşte larg. E acelaşi rânjet pe care l-am văzut când stătea aplecat deasupra mea mai devreme – sălbatic, periculos şi jubilând.

— Savage, mergem în Islanda[98], mă înştiinţează el.

— Nu putem să mergem în Islanda! Ne-ar lua o viaţă să ajungem acolo. Până când vom pune noi piciorul în Islanda, cine ştie ce se va fi întâmplat cu Vivien?!

— Hmm! exclamă Tompkins. Posibil.

— La naiba! oftează Lancaster. S-ar putea să ai dreptate. Nu mă gândisem că suntem contra-cronometru, cum s-ar zice, dar poate că suntem. Există o limită de timp în genul acesta de lucruri, domnule Tompkins?

— E posibil să fie sau e posibil să nu fie. Dificil de spus.

— Care sunt factorii decisivi? întreb eu.

— Păi, uneori, când sunt ţinuţi în subteran perioade mai lungi, muritorii pierd contactul cu sentimentele şi cu emoţiile lor omeneşti. Uneori mor de-a dreptul; alteori devin doar un fel de umbre, ducând o semiviaţă printre răposaţi. Dar sigur că asta nu se întâmplă întotdeauna. Am citit poveşti despre oameni care au trăit zeci de ani în lumea subpământeană şi au revenit de acolo la fel de senini ca o dimineaţă de iunie. Depinde.

— De ce depinde?

---

[98] Naţiunea insulară a Islandei are o istorie la fel de dramatică şi de fascinantă ca a noastră. Le recomand studierea ei tuturor cetăţenilor interesaţi în domeniu. – H.L.

Tompkins ridică din umeri.

— Şi există o modalitate de a afla? întreabă Lizzie.

— Nu una certă.

— Deci vrei să spui, intervine Lancaster, că e posibil ca Vivien să moară dacă nu ajungem la ea în timp util, numai că nu ştim când s-ar putea întâmpla asta şi nici dacă trebuie cu adevărat să ne facem griji pentru ea?

— Exact. Deranjant, nu?

Suntem de acord cu toţii că e deranjant.

— Se pare, deci, că trebuie să presupunem tot ce-i mai rău, conchide Lizzie.

— Eu întotdeauna presupun tot ce-i mai rău, declar eu.

— Ceea ce ne trebuie, spune Lancaster, e o modalitate de a ajunge foarte repede în Islanda.

Şi în clipa aceea îmi vine o idee senzaţională.

ZECE

În care vizităm un loc extraordinar, care se dovedeşte a fi mai periculos decât bănuisem noi

Clubul Hefestaeum nu este o instituţie foarte îndrăgită, după cum constatăm în scurt timp. Întrebăm un poliţist despre adresa lui, iar el se încruntă, scuipă, ne întreabă ce căutăm pe străzi la o oră atât de târzie şi ne notează numele în carnetul lui. Nu ştie cine sunt eu, nu crede că Ashley Lancaster e Ashley Lancaster şi nu ne spune care e adresa clubului. Păcat că n-am fost mai iute de minte, să-i spun că sunt Pendergast.

— Sunt inventatorii chiar atât de nerespectabili? întreabă Lizzie gâfâind uşor, iar eu mă tem că o atrage tot ce este scandalos.

— Inventatorii tulbură ordinea firească a lucrurilor, îi explică Simmons.

— La fel ca exploratorii, adaug eu.

— Şi ca poeţii, mă completează Lancaster.

Formăm un grup bizar: Lancaster, atât de înalt, Lizzie, atât de tânără, Simmons, atât de spilcuit, şi eu, atât de aşa cum sunt eu[99], colindând prin Pall Mall în toiul nopţii. Nu pot să-l învinovăţesc prea tare pe curcan fiindcă ne-a luat numele.

Dacă n-aţi explorat niciodată străzile Londrei în miez de noapte, ar trebui s-o faceţi. V-am povestit deja despre excursia mea din această după-amiază la librăria lui Tompkins şi nu vreau să fiu plictisitor. Permiteţi-mi să remarc însă că tot ce e splendid şi misterios la lumina zilei devine de două ori pe atât noaptea. Iar când e foarte târziu şi nu mai sunt alţi oameni afară, silfidele dănţuiesc în penumbre. (Ăsta e un secret. Nu-l mai spuneţi.)

Pall Mall e o stradă care-mi place. Nu ca s-o vizitez pe timp de zi şi nici pentru locul ei în societate, dar privită exclusiv din perspectivă estetică, este o splendoare. E largă şi bine pavată, cu dale uriaşe. De o parte şi de alta e străjuită de cluburi ale gentlemanilor.

Aceste cluburi au devenit un element atât de prezent în viaţa şi în rutina noastră zilnică, încât mă tem că nu le mai sesizăm pe de-a-ntregul caracterul bizar. Fiindcă avem de-a face cu instituţii create doar pentru a ne permite să evadăm din monotonia agitată a vieţii de zi cu zi. Celibatarilor, ele le oferă companie şi un refugiu din calea singurătăţii; celor căsătoriţi, iluzia

[99] Amoral? – H.L.

celibatului pierdut şi un refugiu din calea feminităţii. În schimbul unei sume anuale rezonabile, un domn cu o anume situaţie financiară poate veni oricând doreşte la ceea ce devine în foarte scurt timp o a doua lui casă. La clubul său, el poate mânca bine şi ieftin, poate dormi, poate folosi biblioteca (în general excelent dotată) şi poate flecări cu alţii asemenea lui.

Odinioară eram membru al clubului Athenaeum, cel căruia e musai să-i aparţii dacă eşti un literat remarcabil. (Fireşte că, tehnic vorbind, nu mi-l puteam permite, dar sunt un gentleman, ceea ce înseamnă că am o sumă substanţială de bani imaginari despre care toată lumea pretinde că sunt la fel de buni ca monedele concrete.) De când m-am căsătorit însă, m-am delăsat. Sigur, jinduiam încă la un refugiu, dar nu şi la companie. M-am mai dus o dată acolo, imediat după nuntă, dar mai mulţi membri m-au altoit amical pe spate, m-au felicitat şi mi-au pus tot felul de întrebări indiscrete, aşa că am plecat fără să mai stau să-mi iau cina şi m-am retras în singurătatea biroului meu.

Deseori în ultimele şase luni am contemplat ideea de a mă alătura clubului Diogenes. E un club pentru oameni ca mine. În interiorul lui e interzis să vorbeşti şi orice formă de contact cu ceilalţi membri este asiduu descurajată. E un loc în care mergi pentru solitudine şi introspecţie socială, populat de mizantropi singuratici, însă, când mi-a venit ideea lui, mă afundasem deja în cotloanele biroului meu – şi v-am spus deja că sunt un om al obişnuinţelor.

Lizzie e încântată să se preumble pe Pall Mall – un loc care nu le este propriu-zis interzis doamnelor, dar unul în care niciuna nu ar avea motive pentru a păşi, iar sora mea, dacă nu cumva aţi sesizat deja acest lucru, e genul care nu se sinchiseşte de convenţii. Aleargă de pe o latură a străzii pe cealaltă, se ridică pe vârfuri ca să privească în vitrine şi ferestre şi zâmbeşte cu gura până la urechi. Îmi dau seama că este momentul să ne vedem de drum mai rapid.

În ciuda familiarizării mele cu lumea cluburilor, n-am auzit niciodată de Hefestaeum şi n-am idee pe unde ar putea fi. Am străbătut aproape toată strada şi încă n-am dat de el. Într-un târziu, întrebăm un mic cerşetor dacă ştie ceva despre destinaţia noastră.

Ştrengarul e îngrozit de dimensiunile lui Lancaster şi refuză să-i răspundă, aşa că Lizzie este cea care îi cere îndrumări.

— Salut, începe ea. Ai auzit cumva de un club al inventatorilor care ar putea fi pe aici, prin zonă?

Băiatul încuviinţează şi-i face semn spre o stradă laterală elegantă. Clădirile sunt puţin mai mici decât cele de pe Pall Mall şi nu la fel de maiestuoase, dar toate sunt decorate cu colonade, porticuri şi stindarde.

Câteva ferestre sunt luminate, dar nu prea multe. Oraşul doarme. Există totuşi o excepţie: o clădire, exact în capătul străzii, e altfel decât celelalte. O diafană lumină albăstruie se revarsă pe ferestrele ei, iar din punct de vedere arhitectural este cea mai bizară privelişte pe care mi-a fost dat s-o văd. E mai înaltă şi mai îngustă decât vecinele ei şi pare să fi fost încropită din segmente ale unor construcţii câtuşi de puţin asemănătoare între ele. Şi ea are coloane, dar acestea sunt dispuse în unghiuri îngrijorătoare şi nu par să susţină altceva decât alte coloane. Arată ca şi când, cu mult timp în urmă, pe acest loc s-ar fi aflat o căbănuţă cu două etaje, iar un arhitect ambiţios, dar neştiutor, a hotărât să construiască deasupra un turn; iar mai târziu, un alt arhitect, mai puţin ambiţios, dar ceva mai priceput, a transformat turnul în ceva ce semăna oarecum cu un edificiu respectabil, însă, înainte ca transformarea să fie completă, arhitectul a răposat fără a-şi dezvălui planurile nimănui; pe urmă, construcţia a fost reluată de un hamal dement cu o pasiune pentru băutură, după care lucrurile au devenit haotice[100].

În timp ce noi privim clădirea, la etajul al treilea izbucneşte o neaşteptată strălucire portocalie. Întregul edificiu se zguduie şi, o frântură de clipă mai târziu, auzim o explozie. Mă întreb dacă Will Kensington şi-o fi pierdut din nou sprâncenele.

— Pe legea mea, comentează Lancaster, cred că am face bine să intrăm acolo cât mai există un „acolo” în care să intrăm. Haideţi![101]

Ciudatul nostru grup înaintează în viteză pe strada pustie, spre clădirea bizară. Când ne apropiem, o vedem înălţându-se mai sus decât mi se păruse mie la început. („Junele Roland la poarta turnului întunecat sosi”, rosteşte într-un ungher al minţii mele glasul acela poetic care nu tace niciodată.) Mă mir că nu am auzit mai multe despre clubul acesta – e un edificiu mult prea deosebit pentru a rămâne atât de neştiut. Bănuiesc că obscuritatea lui e un indiciu al rapidităţii cu care se dezvoltă şi se schimbă oraşul – în fiecare zi, alte clădiri sunt construite (şi demolate), alte descoperiri sunt făcute, alte bizarerii apar. Nu e deci de mirare că o mică ciudăţenie arhitecturală rămâne ignorată.

La uşă suntem întâmpinaţi de un majordom. E cum nu se poate mai potrivit pentru locul în care se află, ceea ce înseamnă că arată bizar. E imposibil de înalt şi de deşirat, cu un măr al lui Adam care ar fi fost mai

[100] Nu pot adăuga nimic ia descrierea domnului Savage, dar pot confirma că exact aşa arată clădirea cu pricina, iar dacă vă îndoiţi, mergeţi acolo şi vedeţi cu ochii dumneavoastră. – H.L.

[101] Hefestaeum i-a provocat atâtea neplăceri Brigăzii Metropolitane de Pompieri, încât, la un moment dat, a intervenit guvernul, care a impus un sistem eficient. Clubului i-au fost permise două incendii pe an, pe care pompierii aveau să le stingă gratuit. Dincolo de acestea, oricare alt foc avea să atragă după sine amenzi substanţiale. – H.L.

proeminent decât nasul dacă nu ar fi avut un nas şocant de lung. Orice caraghioslâc se opreşte însă la nivelul ochilor, negri şi pătrunzători, cu o privire fără fasoane.

Înainte ca eu să pot rosti un cuvânt, el spune:

— Accesul femeilor în club nu este permis.

Are o voce ascuţită şi râcâitoare.

— Pe legea mea, dar ce mojic eşti! exclamă Lancaster, sărind în apărarea lui Lizzie. Nu aşa i se vorbeşte unei doamne!

— Îmi pare foarte rău, sir. Nu a fost intenţia mea să fiu mojic, dar regulile clubului nu le permit femeilor să-i treacă pragul.

Lancaster îşi încleştează pumnii.

— La naiba cu regulile tale!

— Scuzaţi-mă, sir, dar regulile sunt fundamentul însuşi al Imperiului Britaniei[102]. În lipsa lor, am trăi încă în colibe de lut şi am mânca rahat. Nu-mi pasă dacă dumneavoastră intraţi sau nu în club, dar pe viaţa şi pe onoarea mea, domniţa nu va trece!

Îmi dau seama că Lancaster clocoteşte. Cred că undeva în sufletul lui are tot atâta stimă pentru convenţii câtă am şi eu.

— Nicio problemă, intervine Lizzie, înainte ca apărătorul ei să poată face ceva necugetat. Oricum, sunt obosită.

E o minciună crasă şi toţi ştim asta. Îl văd pe Lancaster pregătindu-se să treacă la ceva galant şi stupid, dar Simmons se grăbeşte să spună:

— Şi eu sunt obosit, miss. Să mergem acasă!

— Cavalerul meu! exclamă Lizzie, sărutându-l pe obraz.

Lancaster pare o idee gelos.

— Nu va dura mult, anunţă el.

— Oh, staţi atât cât doriţi, răspunde Lizzie gingaş – este extrem de dezamăgită fiindcă trebuie să plece şi se străduieşte din răsputeri să n-o arate. Pare o aventură antrenantă şi sper să-mi povestiţi tot. Vă aştept.

— Îţi mulţumesc, Simmons, spun eu.

— Desigur, sir.

Cu o privire ucigătoare adresată majordomului (Simmons suferă acut din cauza reprezentanţilor mai puţin onorabili ai profesiei lui), aşază o mână protectoare pe spatele lui Lizzie şi se îndepărtează amândoi pe caldarâm.

— Ei bine, exclamă Lancaster, întorcându-se spre majordomul neisprăvit, eşti fericit acum?

— Nu sunt nici fericit, nici nefericit, sir, răspunde păzitorul porţii. Dar cum impasul a fost deja rezolvat, putem continua.

---

[102] Bine zis, domnule! Trăiască regina! – H.L.

— Excelent!

Lancaster dă să treacă pragul, dar majordomul nu se clintește din loc.

— Îmi pare rău, sir, dar încă nu puteți intra.

— De ce nu, pentru numele Domnului? Am trimis-o pe doamna acasă – acum ce mai vrei?

— Nu puteți intra în club înainte de a răspunde la trei ghicitori.

— Ghicitori?! tună Lancaster. Adică vrei ca eu să-ți răspund la *ghicitori?!*

— Regret, sir, dar dacă nu sunteți membru al clubului, trebuie să respectați regulile de intrare.

— Nu răspund la nicio ghicitoare, pe legea mea![103]

— Atunci, nu intrați în club.

Ne uităm unii la alții timp de câteva clipe, după care Lancaster spune:

— Am eu o ghicitoare pentru tine: ce anume preferi, să te dai la o parte sau să te arunc eu în lături?

— Aceasta nu este o ghicitoare, declară majordomul.

— Ba sigur că e! Și îți aștept răspunsul.

Majordomul execută un straniu dans tropotit și se mută o palmă mai la stânga. Mă întreb de ce. Lancaster încearcă să-l înhațe, dar omul lovește cu vârful piciorului drept într-un loc anume de pe pardoseală și pământul se cască sub noi. Eu și Lancaster ne prăvălim în beznă.

Cădem probabil cale de vreo cinci metri. Aterizarea ne este ușurată de un strat de paie și totuși mă simt zdruncinat rău. Mă uit în jur și remarc că suntem într-un soi de carceră. Pe ziduri se află sfeșnice cu lumini care nu pâlpâie, dar în mod cert nu sunt lămpi cu gaz. Lancaster revine în picioare într-o fracțiune de secundă, cu mâncărimi de palme – numai că nu pare a fi nimeni pe aproape pentru o bătaie. Celula în care ne aflăm e mică și pătrată – trei pereți din piatră și o poartă din fier în locul celui de-al patrulea. Suntem prizonieri.

Deasupra noastră, trapa prin care am căzut se închide sec.

— La naiba! înjură Lancaster înfuriat, dar după ce se uită în jur, repetă vocabulele pe un ton admirativ. O chițimie drăguță, nu? adaugă el.

A trecut pe neașteptate într-o dispoziție excelentă, pe care nu mi-o pot explica.

— Mie îmi pare mai degrabă sinistră, răspund eu, ridicându-mă în picioare cu genunchi tremurători.

---

[103] Ceea ce verii mei nu au înțeles este faptul că a răspunde la trei întrebări înainte de a intra undeva era o încercare tipică la care erau supuși cavalerii în vremurile de demult. Dacă ar fi știut acest lucru, poate că s-ar fi arătat mai maleabili în situația dată, reușind să prevină astfel multe neplăceri. Le-am atras atenția asupra acestui lucru, dar am primit de la ei drept răspuns doar priviri goale și deloc amuzate. – H.L.

— E superbă! se extaziază el. Uită-te la noi, bătrâne! închişi sub Pall Mall de o mână de inventatori şi de majordomul lor scrântit!

Ştiu bine ce urmează, aşa că nu mă mir când aud:

— E o aventură, pe legea mea!

Mă aştept să fiu exasperat de voioşia lui sau speriat de situaţia în care ne aflăm – ori măcar îngrijorat –, dar, spre surprinderea mea, constat că inima îmi bate mai rapid decât de obicei, simţurile îmi sunt nefiresc de ascuţite şi mă aflu în pragul unui acces de râs pe deplin neisteric.

— Ai dreptate, răspund eu. Ai dreptate.

Lancaster mă priveşte uimit, după care exclamă:

— Aşa te vreau, Savage! Cred că, până la urmă, vom fi totuşi prieteni.

Nu cred că pot să exprim căldura care mă învăluie auzind această frază stupidă. Cu siguranţă ceva funcţionează teribil de anapoda la mine. Nu sunt din fire un om cu prieteni mulţi, dar nu sunt niciunul căruia i se pare că are *nevoie* de prieteni. Poate că m-am îmbolnăvit. Mi-am făcut trei prieteni în două zile, deşi mi se pare că a trecut mult mai mult timp. Sigur, unul dintre ei face parte dintr-o organizaţie care m-a întemniţat în cel mai laş mod cu putinţă, al doilea e cumnatul care nu demult a încercat să mă ucidă, iar al treilea e diavolul – dar, la urma urmei, n-am fost niciodată un tip convenţional.

Lancaster păşeşte de colo colo ca un leu în cuşcă – v-am spus deja cât de tare seamănă cu un leu? Uneori aduce a lup, dar mie mi se pare că arată mai degrabă a leu. Are o mândrie cu adevărat leonină. În orice caz, păşeşte încoace şi încolo. Se duce mai întâi la un perete, apoi la celălalt, căutând o fisură, o deschidere, ceva. Şi nu găseşte nimic. Examinează poarta din fier de-a fir a păr. Îşi încearcă puterile asupra ei. Nu se clinteşte. De aceea bănuiesc că nu e din fier, fiindcă nu mă îndoiesc că omul din faţa mea poate îndoi un drug din fier[104]. În timp ce el duce lupte cu poarta, eu încep să am temeri serioase cu privire la integritatea hainelor lui. Muşchii care i se umflă pe sub hainele de seară duc un război cu stofa şi cusăturile care nu se poate încheia cu bine.

— Lancaster, îi spun eu într-un târziu, nu cred că vei putea să spargi poarta.

— Nu, răspunde el dezgustat şi ruşinat de propriul eşec. Se pare că nu. Al naibii fel de metal! Îmi aminteşte de vremurile când eram în Afganistan şi am fost închis în temniţa şahului – ai citit despre asta?

Nu răspund.

---

[104] Am discutat cu mai mulţi membri de la Hefestaeum, care n-au putut cădea de acord cu privire la metalul porţii, dar toţi au confirmat că nu e fier. – H.L.

— Nu, sigur că n-ai citit. Uneori mă mir în privinţa ta, Savage. În ciuda atâtor cărţi pe care pretinzi că le-ai citit, uneori eşti teribil de ignorant.

— Ascultă aici, Lancaster!

— Nu, nu, îmi pare rău, bătrâne! Hai să nu ne certăm! E greşeala mea şi îmi retrag comentariul. Ăsta-i unul dintre pericolele prizonieratului – te întorci împotriva tovarăşilor tăi.

— Fără îndoială, spun eu, simţind o înclinaţie spre generozitate. Vorbeai despre şah?

— Da. Care m-a închis în mod mârşav.

— Şi cum ai evadat?

— Să evadez? N-am evadat. Am petrecut acolo un an şi şase luni, până când mami i-a convins pe cei din guvern că sunt o adevărată avere naţională, iar ei au intervenit şi mi-au asigurat eliberarea.

Chestia asta mă trezeşte la realitate.

— Dar noi n-avem la dispoziţie un an şi şase luni! Până atunci, Vivien poate fi moartă!

— Vivien ar putea fi moartă chiar şi *acum,* bătrâne. Nu zic că e, dar hai să nu pierdem contactul cu realitatea.

Ştiu că are cele mai bune intenţii spunând asta, dar mă afectează oribil. Posibilitatea nu mi-a trecut prin minte. Ideea că Vivien ar putea fi moartă deja e una la care nu mă pot gândi încă şi, cu un efort, mi-o alung din minte.

— Ei bine, rostesc cu glas tare, seara asta se dovedeşte a fi cu totul altfel decât mă aşteptam.

— Ar fi trebuit să răspund la ghicitori, declară Lancaster, aşezându-se pe podea. Dar n-are rost să regretăm acum laptele vărsat, pe legea mea! Trage aer în piept, inspiră tot – asta am învăţat în Tibet: inspiră dezastrul, expiră bunăvoinţa faţă de întreaga omenire şi încrederea ta neştirbită va rezolva totul. Aşa se face, să ştii. Stai jos, Savage, şi o să te învăţ să meditezi. O să-ţi facă bine.

Sunt salvat de o asemenea soartă de sunetul unor paşi care se apropie şi al unor glasuri pe care nu le disting.

— Ce să vezi! exclamă Lancaster, sărind în picioare. Iată că vin răpitorii noştri.

Glasurile se aud din ce în ce mai clar.

— Ai procedat foarte bine, Benton, spune unul dintre glasuri. Foarte bine, într-adevăr. Nu e un moment în care să ne asumăm riscuri inutile.

— Exact aşa m-am gândit şi eu, şir, rosteşte celălalt glas, neplăcut şi râcâitor. În plus, era şi o femeie cu ei.

— Oh, Doamne! exclamă primul. Da, da, cu siguranţă ai procedat corect.

Posesorii glasurilor ajung în raza noastră vizuală. Liderul e un tip scund, de vârstă mijlocie, burduhănos şi crăcănat, cu cel mai mare cap pe care l-am văzut vreodată. Are ochii foarte mici, umbriţi de sprâncene stufoase, crescute pe fruntea de o lăţime jupiteriană[105]. În urma lui vine majordomul pe care l-am cunoscut ceva mai devreme şi al cărui nume se pare că este Benton. Pare să se afle în elementul lui aici, sub pământ.

— Domnilor, ni se adresează cel care nu este majordomul, bine aţi venit în clubul meu!

Are în glas şi în gesturi o sacadare care îţi dă impresia că e prins într-un zootrop[106]. Îşi freacă mâinile fără încetare şi îşi atinge faţa mai mult decât ar fi necesar.

— Nu e tocmai ce aş numi eu un bun venit călduros, comentează Lancaster. Şi nu e deloc elegant. Cine naiba eşti tu şi ce-ţi închipui că faci?

— Îmi cer scuze pentru măsurile de precauţie, dar trăim vremuri tulburi. Numele meu este Asquith şi sunt preşedintele clubului Hefestaeum.

Tresar. Am citit despre Asquith, de fapt lordul Asquith, al şaptesprezecelea baron de Gullsworth, părintele multora dintre cele mai ingenioase dintre invenţiile moderne. Mă aşteptam să-l plac mai mult decât o fac acum.

— Aşa, deci, continuă el, cine v-a trimis? Veniţi de la Amiralitate sau sunteţi de la Informaţii?

Eu şi Lancaster ne privim perplecşi.

— Nu ne-a trimis nimeni, răspund eu.

— Mă veţi ierta sper, ni se adresează Asquith scărpinându-şi nasul frenetic, dar aşa ceva mi se pare greu de crezut. Aţi încercat în miez de noapte să pătrundeţi în clubul meu împreună cu o *femeie* şi, culmea îndrăznelii, aţi refuzat să răspundeţi la ghicitorile lui Benton.

— Şi ce are una de-a face cu cealaltă? întreabă Lancaster.

— Aşa cum fără îndoială ştiţi deja, ghicitorile au fost concepute de Lane, care dovedeşte o acută putere de pătrundere psihologică. El a inventat trei întrebări perfecte, ale căror răspunsuri îi permit lui Benton să decidă fără umbra vreunui dubiu dacă intenţiile unui nou-venit sunt bune sau rele. Şi totuşi, aţi refuzat să răspundeţi la ele. La ce concluzie am fi putut ajunge, alta decât aceea că sunteţi spioni?

— Dar nu suntem! ripostez eu.

---

[105] Cititorul se va amuza aflând că posesorul acestei frunţi jupiteriene este inventatorul acelui misterios dispozitiv care a stârnit atâtea comentarii în presă în ultima vreme, Mecanismul Minerva. – H.L.

[106] Un precursor al desenului animat, popular spre sfârşitul secolului al XIX-lea, care oferea iluzia mişcării cu ajutorul unei serii de desene ce înfăţişau etape progresive ale mişcării respective (n.tr.).

— Căutăm un tip pe nume Kensington, adaugă Lancaster.

Ceea ce se pare că n-a fost o idee bună, fiindcă imediat chipul lui Asquith devine de nepătruns.

— V-aţi pecetluit soarta, domnilor, spune el şi se întoarce să plece.

— Poftim?! exclam eu. Unde te duci? Cum adică ne-am pecetluit soarta? Suntem amici cu el!

— Sunteţi a treia delegaţie guvernamentală care a încercat să pună mâna pe el în ultimele şapte ore, explică Asquith, tot cu spatele spre noi. Primele două au fost întoarse din drum de la uşă, după ce au dat răspunsuri incorecte la ghicitori. Au fost avertizate că o a treia tentativă va fi privită ca o declaraţie de război. Benton, rămâi aici.

Dacă îi vezi că încearcă să vorbească, ai libertatea să-i baţi. Eu îl voi preveni pe Kensington că nu mai este în siguranţă la club.

Dă colţul şi dispare din vedere. Benton ne priveşte urât.

— Pe legea mea, suntem în găleată, constată Lancaster.

— Nu vorbi! latră Benton, care înhaţă o coadă de mătură rezemată de perete şi începe s-o agite ameninţător.

Mi-l imaginez încercând să-l ia la bătaie pe Lancaster şi nu pot să nu zâmbesc în sinea mea.

— Ei, stai frumos, bătrâne, începe acesta din urmă, dar Benton strecoară coada de mătură printre zăbrele şi-mi arde una peste braţ.

— Au! Pe el trebuia să-l baţi! mă revolt eu.

— El e prea mare, motivează majordomul şi mă loveşte din nou. Lancaster râde în gura mare şi drept urmare mai capăt două lovituri.

— Taci, Lancaster! îl avertizez, iar Benton îmi mai trage una.

Pe urmă rămânem în tăcere, aşteptând nu ştiu ce. Încerc să mă arăt indignat, dar undeva în mintea mea un glas îmi spune că mă distrez de minune.

După câteva ore[107], auzim din nou zgomot de paşi, iar inima îmi face un salt când îl zăresc pe Will Kensington. În palida lumină albăstruie pare chiar mai tânăr decât mi-l aminteam. De îndată ce mă vede, dă fuga la poartă şi exclamă:

— Domnule Savage! Oh, îmi pare atât de rău! N-aveam idee că dumneavoastră sunteţi! Benton! Cheile, repede! Haide, omule!

Majordomul clipeşte nedumerit.

— Dar, domnule, am convenit cu lordul Asquith că oamenii aceştia sunt spioni de cel mai periculos tip.

---

[107] Am consultat surse multiple, inclusiv pe domnii Lancaster, Benton, Kensington şi Asquith, şi toate m-au asigurat că, de fapt, e imposibil să se fi scurs mai mult de cincisprezece minute. – H.L.

— Nu sunt spioni, Benton! Acesta este domnul Savage, un vechi prieten, iar pe însoţitorul Domniei Sale nu-l cunosc, dar neîndoielnic este o persoană la fel de admirabilă.

— Dacă nu-l cunoşti, insistă Benton, de unde ştii că nu e spion?

— La naiba, omule, descuie uşa!

Majordomul se zgâieşte îndelung la Kensington şi pare pe punctul de a refuza, însă în cele din urmă oftează, se apropie de poartă şi începe să încerce o serie lungă de chei. Kensington pare de-a dreptul paralizat. Cred că şi-ar dori să-l despoaie pe Benton până la piele, dar excelenta lui bună-creştere nu-i permite s-o facă.

În ceea ce mă priveşte, mă bucur extraordinar să-l revăd pe flăcăul din nord. Mintea mea, care se pregătea deja pentru o îndelungă şedere în temniţă – un an şi şase luni, doar cu Lancaster în chip de companie! –, se simte extrem de uşurată.

— Lancaster, fac eu prezentările, acesta este Will Kensington, inventator şi… prieten. Cel pentru care am venit aici. Kensington, el este Ashley Lancaster.

— Pe legea mea, dar eşti doar un copil! exclamă cumnatul meu. Extraordinar! E o plăcere, Kensington, o plăcere! adaugă el, scuturându-i mâna printre gratii. Am citit despre activitatea ta şi cred că e al naibii de interesantă!

— Vă mulţumesc, domnule, răspunde Kensington, deloc mai puţin încântat de cunoştinţă. Fratele meu, Bernard, este şi el un fel de explorator! Nicidecum de calibrul dumneavoastră, desigur, dar îi place grozav să urce pe munţi şi aşa mai departe. Va fi teribil de invidios când va afla că v-am cunoscut. Dar spuneaţi că aţi venit aici pentru mine? La ce v-aş putea eu…? Ei, dar nu contează. Mergem în camerele mele şi ne lămurim.

Pe Benton, celebritatea lui Lancaster îl lasă complet rece, dar într-un târziu găseşte cheia potrivită şi, cu o încruntătură, ne eliberează. Kensington ne conduce de-a lungul coridorului, care acum, că am ieşit din celulă, nu mai pare chiar atât de sinistru. Încăperea aceasta subterană nu este o temniţă, aşa cum bănuiam – celula noastră e singura –, ci mai degrabă o pivniţă sau un subsol. Sunt înghesuite în ea tot soiul de obiecte bizare – probabil materiile prime de care au nevoie inventatorii ca să născocească lucruri minunate.

Ajungem la o scară pe care urcăm până la uşa de la intrarea în club, dar de data asta în interiorul lui. Sala în care ne aflăm e încăpătoare, cu plafonul înalt. Seamănă bine cu majoritatea celorlalte cluburi şi banalitatea ei mă surprinde.

— Îmi pare foarte rău că aţi fost primiţi atât de neceremonios, se scuză Kensington, conducându-ne dincolo de o uşă. Am avut probleme cu poliţia şi zilnic ne aşteptăm la un asediu. Harriston a conceput trapa pentru cazuri de urgenţă, iar Benton a fost instruit să nu accepte persoane necunoscute decât cu cea mai mare precauţie. Te rog, continuă el întorcându-se şi adresându-i-se majordomului, spune-i preşedintelui că totul a fost rezolvat şi că îi conduc pe oaspeţi în camerele mele.

Benton face o plecăciune ţeapănă şi o şterge.

— Dar ce poate să vrea poliţia de la un club al inventatorilor? întreabă Lancaster.

Eu ascult doar cu o jumătate de ureche. Orice urmă de normalitate s-a evaporat în clipa în care am părăsit holul de la intrare, iar atenţia îmi este complet absorbită de priveliştea neobişnuită din jur. Îl urmăm pe Kensington dintr-o încăpere în alta, toate pline cu bancuri de lucru şi cu birouri la care lucrează persoane dintre cele mai variate. Unica lor trăsătură comună este iuţeala privirilor şi agilitatea degetelor. Pretutindeni în jur se văd cele mai ciudate şi mai fascinante maşinării – sau ar trebui mai degrabă să spun *parascovenii*. În mijlocul uneia dintre încăperi, înconjurat de zeci de privitori tăcuţi, se află un fel de manechin care *se mişcă cu de la sine putere.* Mişcările îi sunt ritmate, nesigure, dar autonome, fără nicio îndoială. O altă sală e plină de fum şi valeţi în livrele aleargă de colo colo cu găleţi de apă şi cu pături umede, călcând în picioare grămăjoare de jar[108]. Probabil că am în faţă urmările exploziei pe care am auzit-o din stradă mai devreme.

— Mă tem că guvernul nu este de acord cu activitatea noastră, spune Kensington. Ne consideră o ameninţare la adresa ordinii sociale şi ne acuză de orientări anarhice.

— Dar e absurd! se revoltă Lancaster.

— Fără îndoială, dar, la urma urmei, guvernul e guvern[109].

— Aşa e. Şi totuşi, e ciudat. Ai zice că şi-ar dori să naţionalizeze progresul, nu ţi se pare?

— Oh, îşi doresc asta, confirmă Kensington, dar numai cu o anumită viteză. Dacă o depăşeşti, li se pare că lucrurile se mişcă prea repede şi devin agitaţi. Filosofii lor…

— Ai guvernului?

---

[108] Vezi nota 101 de la pagina 125. Ceea ce am omis să menţionez acolo este faptul că, pentru a evita amenda (fiindcă la Hefestaeum se produc mai mult de două incendii pe an), clubul şi-a alcătuit propria sa brigadă de pompieri. – H.L.

[109] Îl plac mult pe domnul Kensington şi mi-aş fi dorit să nu manifeste această nefericită neîncredere în guvernul Maiestăţii Sale. – H.L.

— Da, da, sau cum vrei să le zici… *Teoreticieni.* Ei susţin că există o viteză fixă cu care o societate poate evolua, mai cu seamă în domeniul tehnologic şi în cel industrial. Peste această valoare, afirmă ei, riscul de tulburări sociale creşte exponenţial.

— Iar în clubul ăsta se află oameni care inventează cu o viteză superioară acelei valori?

— Nu vreau să mă laud, dar în acest club se află numeroşi oameni care inventează cu aşa o viteză, încât volumul cunoaşterii umane se dublează săptămânal.

Cred că asta-i o hiperbolă, dar pe urmă îmi amintesc de automatul de mai devreme şi încep să am dubii. Între timp, am urcat mai multe şiruri de trepte. La etajele de jos, scările erau monumentale şi largi, dar pe măsură ce urcăm, devin din ce în ce mai înguste, până când se transformă într-o spirală strânsă.

— Ca o pictură de Burton, aşa-i? remarcă Lancaster, iar eu îmi stăpânesc pornirea de a-l pocni.

Neobişnuit cu efortul fizic, respir deja cu mare greutate. Kensington observă şi se scuză cu îngrijorare:

— Îmi pare rău pentru toate aceste trepte, dar cum experimentele mele au în principal o natură aeronautică, am nevoie de apartamentele aflate la cea mai mare înălţime în club.

„Apartamentele" lui, când ajungem la ele, se dovedesc a fi un pod mic şi înghesuit, dar, lăsând la o parte acest aspect, e cel mai poetic spaţiu din câte mi-a fost dat să văd. Tapetul are o hidoasă nuanţă gălbuie, însă abia dacă poate fi observat, fiind acoperit pe fiecare centimetru cu diagrame, calcule şi notiţe. Are o chiuvetă într-un colţ, un pat mic îngropat sub un morman de tratate tehnice şi un banc de lucru pe peretele vestic. Cel dinspre est e dominat de o uriaşă fereastră, prin care Londra, în lumina becurilor cu gaz, pare neobişnuit de liniştită. Ne aflăm mult mai sus decât îmi închipuiam, iar cei câţiva oameni învăluiţi în strălucirea lămpilor stradale par nişte insecte. Sunt poliţişti, cerşetori, prostituate şi tineri fără căpătâi, împleticindu-se spre casă după o seară prea lungă în oraş, dar de aici, de unde privesc eu, par mai degrabă nişte furnici fără personalitate, fără vicii şi fără trecut[110].

Bancul de lucru e plin de instrumente şi de machete. Primele par ceva obişnuit, dar machetele, nicidecum. Au cele mai variate forme, însă toate

[110] Ironic este faptul că n-am citit acest pasaj (sau, dacă l-am citit, nu i-am acordat atenţie) atunci când am redactat nota de la pagina 123. Îl rog, de asemenea, pe cititor să remarce că domnul Savage îşi închipuie că toţi oamenii pe care îi vede aparţin straturilor de jos ale societăţii. Mie mi se pare trist acest lucru. Eu, în locul lui, aş fi văzut militari, cărturari, medici, avocaţi, preoţi şi poate chiar un poet. – H.L.

sunt, într-un fel sau altul, mașini zburătoare – baloane, planoare, aripi din pânză cu lemnul cel mai delicat lucrat, nave cu pânze și catarge, dar cu aripi în lateral, plus nenumărate dispozitive care nu cred că au deocamdată vreun nume, dar pe care mi-aș dori mult să vi le pot arăta, fiindcă nu seamănă cu nimic din ce-am văzut eu până acum, în termeni de ingeniozitate și măiestrie.

Și eu, și Lancaster suntem amuțiți de efectul cumulativ al acestei enclave a minunilor. Kensington se comportă însă cât se poate de profesionist, chiar dacă e puțin stingher și agitat. Cred că noi îi dăm această stare de nervozitate. Golește în grabă cele două scaune din încăpere și ni le oferă, apoi împinge niște hârtii de la picioarele patului și se așază acolo.

— Deci, începe el când n-am găsit fiecare locul, ce anume voiați să discutăm?

— Știi, bănuiesc, că mi-am vândut soția diavolului.

— Da, răspunde el, înclinând din cap cu entuziasm. Mi-ați spus seara trecută. O conversație foarte interesantă.

— Ei bine, ceva îngrozitor s-a întâmplat de atunci și cred că în parte a fost un rezultat direct al acelei discuții: mi-am dat seama că sunt de fapt teribil de îndrăgostit de ea.

— Ah, dar e minunat! exclamă el. Felicitări!

Se întinde să-mi strângă mâna, însă pe urmă se gândește mai bine, în mod clar neștiind care este cea mai potrivită reacție la o asemenea veste. Își schimbă poziția pe pat, stânjenit, și așteaptă politicos să continui.

— Mulțumesc. Dar asta ne aduce într-o situație foarte interesantă, și anume că trebuie s-o iau înapoi.

— Pe soție?

— Da.

— De la diavol… Da, înțeleg… Interesant, într-adevăr. Și potențial dificil cred, nu-i așa?

— Așa pare.

— Și unde anume trebuie mers mai exact pentru o asemenea misiune?

— Păi… asta-i întrebarea, răspund eu, iar el se apleacă în față, numai ochi și urechi. Cred că am ajuns…

Lancaster tușește discret, iar eu mă corectez:

— Cred că noi, Lancaster, Tompkins, Lizzie – ea e sora mea, îmi amintesc că am menționat deja; sunt sigur că-ți va plăcea – și cu mine, am ajuns la concluzia că intrarea în iad sau cel puțin una dintre intrările în iad – nu suntem siguri, dar s-ar putea să existe mai mult de una – se află în craterul unui vulcan din Islanda numit Snaefellsjökull. Dar uite care e problema, Will Kensington: Islanda este descurajant de departe, iar noi nu știm cât timp

avem – sau nu avem – la dispoziție înainte ca soția mea să devină prizonieră pentru totdeauna în lumea de dincolo.

— Oh, înțeleg, răspunde el pe un ton grav. Da, este o chestiune foarte complicată.

— Așa ne-am spus și noi. Dar poate că nu e chiar așa. Vezi tu, am auzit vorbindu-se despre un tânăr inventator cu o mașină zburătoare…

Se așterne tăcerea, iar Kensington pare cufundat în gânduri. Și eu, și Lancaster ne-am aplecat atât de mult în scaune, încât aproape că stăm în picioare. Kensington se ridică, întinde o mână și rostește solemn:

— Domnule Savage, consider că îmi faceți o mare onoare permițându-mi să vă ajut în misiunea dumneavoastră. Persoana mea și mașina ei zburătoare vă stau la dispoziție.

Eu îi strâng mâna cu o solemnitate egală și schițez o mică plecăciune[111].

— Bun, intervine Lancaster, acum, că am stabilit acest lucru, trebuie să ne spui totul despre navigația prin aer!

[111] „O mare onoare", „o solemnitate egală" și „o mică plecăciune" – remarcați că politețea vărului meu scade direct proporțional cu nivelul de curtoazie cu care este tratat. Odată m-am aventurat să-i complimentez o poezie, iar el a replicat: „Hubert, dacă mi-ar fi păsat de opinia ta sau dacă te-aș fi considerat apt în vreun fel să apreciezi asemenea lucruri, m-aș simți mulțumit". Înțelegeți, deci, ce am vrut să spun. – H.L.

UNSPREZECE

În care găsim în Hampstead Heath ceva minunat

Hampstead Heath este în zorii zilei un loc al cețurilor, al trilurilor de păsări și al chestiunilor de onoare. Nu rareori se întâmplă ca liniștea dimineții să fie spulberată de împușcături sau ca trecătorii orelor matinale să audă zăngănit de săbii, gemete ale vreunui rănit și câte un țipăt ocazional de femeie. Asemenea sunete glorioase mi-au stârnit întotdeauna o anume fervoare patriotică și, încă de la debutul carierei mele duelistice, cu vreo douăsprezece ore în urmă, am remarcat că îmi oferă o senzație necunoscută până atunci. Mă simt ca și când aș face parte acum dintr-un club despre a cărui existență nici măcar nu bănuiam alaltăieri.

Nu sunt un tip însetat de sânge. Înainte de confruntarea cu Lancaster, nu lovisem pe nimeni și nici nu fusesem lovit. (Decât de Lizzie, dar asta nu se pune la socoteală.) Dar toată viața am fost fascinat de aspectele mai intense ale naturii omenești. Mă atrage considerabil etosul războinic – și folosesc aici termenul „războinic" diferențiindu-l clar de cel de „soldat", care pentru mine desemnează un om pentru care războiul este o profesie. Războinicul însă nu luptă pentru profitul financiar, ci pentru ceva mai profund. Onoarea își are locul ei aici, dar nu cred că poate cuprinde întreaga anvergură a termenului. Există ceva mai mult, ceva aproape de sihăstrie – lucru pe care dintotdeauna l-am admirat într-un mod abstract.[112] Există în spiritul războinicului o anume hotărâre pe care nu credeam că o posed. Însă, după evenimentele de ieri, mă întreb dacă nu cumva zăcea latentă undeva în adâncul meu. Am regăsit în mine însumi o vigoare spirituală pe care n-am mai cunoscut-o înainte. Îmi place și am despre mine însumi o părere puțin mai bună decât aveam până acum.[113]

Apropiindu-ne de Heath, trecem pe lângă grupurile de duelişti care se întorc în oraș. În mod obișnuit sunt alcătuite din câte cinci bărbați: un medic, doi secunzi, învingătorul (cu o expresie mândră, dar reținută) și învinsul (bandajat, ajutat de secunzi dacă a fost rănit la picior, dus pe targă

---

[112] Ceea ce nu reușește vărul meu să transmită este ideea că poveștile cavalerești de odinioară îi inspiră frumusețe și înțelepciune. O anume calitate cavalerească este ceea ce încearcă el să descrie aici, dar o face cu multă stângăcie, fiindcă în acele povești nu există loc pentru cinism, iar sinceritatea este tulburătoare pentru domnul Savage. – H.L.

[113] Nu pot să confirm acest lucru. Mi se pare că domnul Savage a avut întotdeauna o părere mai degrabă bună despre sine însuși. – H.L.

dacă rana e la piept ori la cap sau dacă e deja mort). Uneori există şi o mică variaţiune, putând fi prezentă şi o doamnă. Acestea sunt grupurile pe care îmi place mie în mod deosebit să le observ. Doamna este, fără excepţie, splendidă şi mai degrabă semeaţă şi deseori plânge sau face eforturi curajoase să nu lăcrimeze. Bărbaţii din grupurile care includ şi o femeie sunt altfel decât ceilalţi. Au o atitudine mai mândră şi priviri mai strălucitoare. Cel rănit nu are un aer foarte patetic, iar învingătorul este mai modest.

Cavalerismul, mi se pare mie, este un lucru magnific.[114]

Kensington se prăbuşise cu maşina lui zburătoare aici, în Heath. Cu ajutorul unui fermier săritor, târâse epava până la un vechi şopron, la care se întorcea în fiecare zi ca să-şi continue reparaţiile. După propria sa descriere, prăbuşirea nu fusese pe cât de catastrofală ar fi putut fi, iar maşinăria nu fusese distrusă definitiv. În ceea ce s-a dovedit a fi o conversaţie lungă şi fără îndoială fascinantă (începută în podul lui şi continuată în drum spre Heath), Kensington ne-a comunicat convingerea sa: cu puţin ajutor, putea s-o facă din nou „demnă de ceruri" (expresia pe care a folosit-o el şi care mi-a plăcut mult) în numai jumătate de zi. De asemenea, estimează că drumul până în Islanda ne va lua circa treizeci şi şase de ore. E mai mult decât speram, dar categoric mai puţin decât în oricare altă alternativă, aşa că îi sunt recunoscător.

După ce şi-a exprimat o doză de scepticism cu privire la planul nostru, a recunoscut vesel că „eu sunt doar un inventator, pe când voi doi sunteţi unul poet, celălalt explorator". Remarca lui l-a încântat pe Lancaster (care se dovedeşte a fi puţintel vanitos, savurând complimentele), dar pe mine m-a tulburat. Planul nostru este unul cu adevărat dificil şi îl urmăm nu atât pentru că ar fi o idee bună, cât mai ales fiindcă nu avem o alta mai deşteaptă.[115]

Ceea ce mă îngrozeşte cel mai tare este riscul de a ajunge peste trei zile în Islanda şi de a constata că vulcanul e doar un vulcan, că nu există nimic metafizic în privinţa lui şi că soţia mea e la fel de departe de mine cum a fost şi până acum.

Ajungem la şopron odată cu răsăritul soarelui. (Spun „răsărit" fiindcă undeva deasupra plafonului de nori răsare soarele; tot ce putem vedea noi însă e o nuanţă mai luminoasă a cerului.) Sunt copleşit de curiozitatea de a vedea maşinăria lui Kensington.

---

[114] La fel mi se pare şi mie. Iată unul dintre lucrurile în privinţa căruia eu şi domnul Savage gândim la fel. – H.L.

[115] Atât domnul Lancaster, cât şi domnul Savage procedează de obicei astfel. Iată de ce, împreună, sunt mai degrabă periculoşi şi imprevizibili. – H.L.

Şopronul e la fel ca oricare alt şopron: cenuşiu, din lemn, mare şi banal. E amplasat pe o ridicătură de teren, deasupra unui câmp înverzit, punctat cu oi. Şi asta e ceva banal. În mijlocul câmpului se vede o zonă de pământ frământat, lată de vreo trei metri şi lungă de vreo treizeci. Kensington ne-o arată ca fiind locul prăbuşirii.

Eu şi Lancaster îl ajutăm să deschidă poarta şopronului. Ce văd înăuntru îmi taie răsuflarea. Maşinăria arată ca o libelulă uriaşă. Chila centrală (oare poţi s-o numeşti chilă şi la maşinăriile zburătoare?[116]) e lungă de vreo nouă metri şi lată de circa trei în partea sa cea mai largă, având tot cam atât în înălţime şi în adâncime. (Ar trebui să precizez aici că, deşi am aruncat în stânga şi-n dreapta cu dimensiuni şi distanţe, sunt de fapt o catastrofă când vine vorba despre relaţiile spaţiale şi, probabil, estimările mele sunt departe de realitate.) Ţiglele care acoperă chila dau impresia unor solzi. Cam la o treime din lungime faţă de capătul anterior (imaginându-ne din nou o libelulă) se află cele patru aripi, construite din pânză întinsă pe un cadru de lemn. Par să fie manevrate de o serie de roţi, pârghii, pistoane şi alte dispozitive similare, conectate prin intermediul unor ţevi de metal dinţate cu ceea ce bănuiesc a fi un motor cu aburi.

Chila se subţiază puţin în partea din spate, după care se evazează brusc, precum coada unui şoim. Şi această parte pare să fi fost cândva acoperită cu ţigle la fel ca aripile – dar unica dovadă în acest sens a rămas acum doar o mână de resturi noroite atârnate de câteva nituri murdare.

Partea din faţă a maşinăriei nu are nimic deosebit, nimic care să sugereze locul unui căpitan. Când ne apropiem şi reuşesc să văd mai bine, constat că există o deschidere în partea de sus a chilei. Impresia mea iniţială de libelulă a fost doar parţial corectă; mai riguros ar fi s-o asemănăm cu o caravelă cu coadă şi aripi de libelulă. Chila cu solzi, care se lărgeşte la mijloc pentru a adăposti motorul, are înălţimea joasă a unei corăbii vikinge şi se îngustează în partea din faţă la fel ca prova acesteia.

Sub chilă nu sunt roţi, aşa cum aş fi crezut, ci un fel de schiuri. Unul dintre ele e atât de distrus, încât ţi se face milă privindu-l. Partea anterioară a maşinăriei e turtită rău. Cadrul uneia dintre aripi s-a frânt, fiind ţinut laolaltă doar de pânza care îl înveleşte. Lăsând însă la o parte aceste vătămări, maşinăria pare să se afle într-o formă mai bună decât m-aş fi aşteptat eu.

[116] Da. Poţi. Am verificat cu domnul Kensington – deşi nu ştiu de ce n-a putut face acest lucru chiar domnul Savage. – H.L.

Lancaster îi dă ocol, minunându-se şi mormăind ceva ca pentru sine, dar tot ce pot distinge e „genial… genial”. Kensington stă puţin retras, privindu-ne cu neliniște. Cred că opinia noastră îl îngrijorează.

Dar nu are de ce. Mi se pare cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată şi îi spun asta. Lancaster nu e deloc mai reţinut în laudele sale. Kensington este însă un tip modest şi nu primeşte complimentele cu încântarea cu care le-ar primi Lancaster, de pildă. În plus, începe imediat să vorbească, astfel că noi nu mai putem spune nimic.

— Nu arată prea grozav acum, desigur. E mai bine decât cu o săptămână în urmă, dar a încasat o lovitură zdravănă. Încă mai cred că o putem pune pe picioare foarte rapid.

— Noi cum putem ajuta? întreabă Lancaster.

— Oh, păi, nu sunt sigur. E mai mult o treabă de peticire care… Mă rog, nu vreau să par… Adevărul e că sunt unele lucruri pe care nu cred că le-ar putea face altcineva în afară de mine. Dacă mă iertaţi…

La oricine altcineva, o asemenea reticenţă mi s-ar fi părut teribil de enervantă, dar la el nu mă deranjează. Amabilitatea şi încrederea sa în sine fac să i se ierte modestia exagerată, demonstrând că la mijloc nu e doar o simplă afectare, ci o sinceră dorinţă de a fi politicos. Iată o calitate pe care o apreciez, deşi nu mi-o pot imagina la mine însumi; eu sunt un tip mai dintr-o bucată.

— Înţelegem, răspunde Lancaster amabil. Fiecare dintre noi e specializat în propriul său domeniu, ştii? Savage nu mi-ar cere mie să scriu o poezie, pe legea mea, şi nici eu nu i-aş cere lui să conducă o expediţie. Şi totuşi, ştiu şi eu un lucru sau două despre întreţinerea ambarcaţiunilor şi nu-mi pot imagina că o aeronavă ar putea fi chiar atât de diferită de o barcă. Dacă eşti dispus să-i permiţi şi altcuiva să-şi facă de lucru cu ea, îţi stau la dispoziţie.

— Oh, excelent! exclamă Kensington. Da, bănuiesc că este asemănătoare cu o ambarcaţiune din multe puncte de vedere. De fapt, cred că va trebui să cumpărăm nişte pânză de corabie ca să-i peticim coada.

Nu ratez oportunitatea de a arăta că pot fi şi altfel decât absolut inutil şi strig;

— Pot să fac eu asta! Să dau fuga înapoi în oraş?

Kensington pare să aibă unele temeri în a-mi da frâu liber.

— Numai dacă nu e deranjul prea mare, spune el cu îndoială în glas.

Atitudinea lui începe să mă calce pe nervi. Nu avem timp pentru asemenea politeţuri scrupuloase.

— Uite ce e, omule, răspund eu, *tu* mă ajuţi pe mine să-mi salvez soţia! Faptul că eu te ajut pe tine să-ţi repari maşinăria nu e altceva decât o cale de a-mi atinge scopul, aşa că nu-ţi mai face griji cu privire la deranjul meu!

— Îmi pare foarte rău, domnule! Aveţi mare dreptate. Aşa cum spunea odată sora mea…

— Dumnezeule mare! îl întrerup eu. Lancaster, am uitat de Lizzie!

Cu toată agitaţia scurtei noastre încarcerări şi apoi a minunăţiei aeronautice a lui Kensington, am uitat complet că i-am promis să ne întoarcem după ea.

Orice urmă de culoare piere de pe chipul lui Lancaster. N-o cunoaşte pe Lizzie de mult timp, dar a aflat suficiente lucruri despre caracterul ei ca să-şi dea seama că ne aşteaptă o mustrare foarte aspră şi poate chiar o corecţie fizică violentă.

— La naiba! exclamă el. La naiba, la naiba, la naiba!

DOISPREZECE

În care sunt martor la ceva ce n-aș fi vrut să văd

Ajung din Houghton Heath în Pocklington Place într-un timp record. Birjarul mă crede sărit de pe fix, dar n-are a face. Străbatem străzile matinale într-o viteză nebună, zburând printre negustori adormiți și brutari sastisiți, iar eu urlu la el să mergem mai repede. Pe măsură ce ne afundăm mai adânc în miezul Londrei, clădirile se înalță și se strâng una în alta aidoma zidurilor unui labirint, dar iuțeala noastră nu pălește. Trecem pe lângă Museum și cotim pe Oxford Street, unde birjarul își croiește drum abil prin traficul de dimineață, deja intens pe această arteră principală a orașului. Lăsăm negoțul în urmă și viteza cu care înaintăm crește pe străduțele mai puțin aglomerate ale elegantei zone rezidențiale în care locuiesc. Mă lasă pe treptele casei, iar eu mă năpustesc pe ușă și dau fuga în birou, de unde voi urca la etaj și mă voi arunca la picioarele lui Lizzie.

Dar ceea ce găsesc în birou mă încremenește pe loc.

Este Simmons. Stă în picioare gol până la brâu și își face de lucru cu nasturii pantalonilor, aparent pregătindu-se să-i dezbrace și pe ei.

Mai grav însă decât majordomul meu jucându-se de-a Salomeea la mine în birou este faptul că sora mea privește întregul spectacol cu o expresie concentrată, bătând nerăbdătoare din picior. Ține în mână o pensulă și o chestie din acelea ovale care nu știu cum se numesc, dar pe care își pun pictorii vopselele[117], și stă în fața unui șevalet cu o pânză goală. Abia dacă aruncă o ocheadă spre mine, continuând să privească reprezentația de nuditate. Simmons, pe de altă parte, se uită la mine îngrozit și o zbughește în spatele canapelei.

— Oh, bună, Lionel, mă salută Lizzie imperturbabilă. Simmons e un drăguț și a acceptat să-mi pozeze.

— Ce faci aici? mă răstesc eu.

— Învăț despre artă, ceea ce n-aș fi ales în mod necesar să fac acum, dar dat fiind faptul că am fost abandonată și că am ajuns la capătul nervilor, am hotărât să iau problema în propriile-mi mâini. Iar acum, că ți-am explicat – lucru pe care nu eram obligată să-l fac, dar pe care l-am făcut doar îndemnată de urmele reziduale ale afecțiunii pe care am nutrit-o odinioară

[117] Se numesc, desigur, palete. – H.L.

pentru tine –, ai putea să-mi întorci favoarea şi să-mi spui unde ai fost toată noaptea.

— Lizzie, pentru numele lui Dumnezeu, poartă-te cuviincios!

— Din păcate, încă de la o vârstă foarte fragedă, tu nu mi-ai insuflat nimic altceva decât dispreţ faţă de tot ce este cuviincios.

Caut disperat o replică pe măsură, dar în zadar: Lizzie are dreptate. Începe să aştearnă alene culori pe pânză. Îmi întorc exasperat privirea de la ea şi dau cu ochii de Simmons, pe jumătate dezbrăcat în dosul canapelei, sperând fără îndoială să-i fie uitată prezenţa.

— SIMMONS!

Stă întins cu faţa în jos, pe podea, şi mă gândesc că în viaţa mea nu l-am văzut într-o postură mai jenantă. Dar îşi adună bruma de demnitate pe care o mai are şi răspunde:

— Sir?

— Ce mama naibii faci aici?

— Urma să fiu al ei Homer, sir.

— Al ei Homer?

— Da, sir. Era în căutarea unui subiect artistic adecvat şi i-a venit în minte Homer. Mi-a cerut să-i pozez în chip de Homer şi n-am găsit niciun motiv pentru a-i refuza solicitarea.

Are o atitudine care sugerează că acţiunile lui au fost cele mai fireşti din lume şi că ar trebui să fii smintit ca să crezi altceva.

— DAR ERAI PE PUNCTUL DE A TE DEZBRĂCA!

Stă pe gânduri o clipă.

— Da, recunoaşte el în cele din urmă. Într-adevăr. La început, nu mi-am dat seama că va fi o chestiune de goliciune.

— Fiindcă altfel…?

— Fiindcă altfel nu aş fi acceptat niciodată, sir, răspunde el pe un ton care ar fi trebuit să fie împăciuitor, dar nu e.

Nu ştiu dacă minte sau nu. Există undeva, în adâncul lui Simmons, ceva de ţigan, ceva ce iese la suprafaţă în momente cu totul deosebite – mai cu seamă în nonşalanţa cu care priveşte anumite aspecte ale corpului fizic.

Atunci, înseamnă că vina e a lui Lizzie.

— De ce i-ai cerut să-şi scoată hainele? o întreb.

— Fiindcă Homer nu purta livrea de majordom englez sub domnia reginei Victoria, răspunde ea fără să-şi ridice privirea din pânză.

— Nici Adam şi Eva nu purtau frunze de smochin! ripostez eu. Dar aşa sunt reprezentaţi DIN MOTIVE DE DECENŢĂ!

— Nu-mi vorbi mie despre decenţă! Tu ţi-ai vândut soţia diavolului şi pe urmă ai stat în oraş toată noaptea fără să-mi dai şi mie de ştire măcar dacă

mai trăieşti sau eşti mort. La început m-am înfuriat, pe urmă m-a cuprins îngrijorarea, după care m-am plictisit, aşa că mi-am găsit ceva de făcut.

— Mi pare rău, dar seara a luat o altă întorsătură decât ce anticipasem noi. Iar acum, îmbracă-te, fiindcă trebuie să plecăm – timpul se scurge repede pentru Viv.

— Altă întorsătură? Ce altă întorsătură? întreabă ea. Câteva minute în plus nu-i vor dăuna soţiei tale, iar eu nu plec nicăieri înainte să-mi spui ce s-a întâmplat şi unde ai fost.

— Am fost luaţi drept spioni guvernamentali şi închişi într-o temniţă de sub Pall Mall.

Lasă pensula să-i scape din mână şi se repede la mine. (Nu vom reuşi niciodată să scoatem pata de vopsea de pe covor, sunt sigur.)

— La naiba! Ai avut o aventură împreună cu Ashley Lancaster, iar eu am ratat-o! Nellie, pentru asta n-o să te iert niciodată!

— Să mă ierţi *pe mine*? Dar tu ai hotărât să te întorci acasă!

— Da, dar numai fiindcă nu mi-ai apărat onoarea. Voiam cu fiecare fibră a fiinţei mele să-l pun la podea pe amărâtul acela de majordom şi să intru în club, dar n-am putut fiindcă sunt mică şi probabil n-aş fi reuşit să-l dobor şi aş fi arătat ca o caraghioasă şi fiindcă sunt femeie şi în societatea asta oribilă a noastră e cumplit să fii femeie, ceea ce tu n-ai de unde să ştii, aşa că să nu-ţi treacă prin gând să mă judeci![118] Aşa că nu l-am pus la pământ, dar pe urmă am văzut că Lancaster se pregătea să-l lovească şi nu suport să recurgă cineva în numele meu la violenţe la care eu nu mă pot deda – nu e drept. Şi atunci, ce altceva să fi făcut, Nellie? Mi-a frânt inima, dar n-am avut altă soluţie. Iar acum ţipi la mine din cauza asta!

Îmi dau seama cât de greu trebuie să fi fost pentru ea să nu ia parte la aventură şi încerc să-i iert purtarea deşănţată. În plus, chiar trebuie să mergem, iar prelungirea disputei n-ar face decât să amâne lucrurile. Trag aer în piept şi răsuflu adânc.

— Îmi pare rău, Lizzie.

Scuzele par s-o îmbuneze. (Dar sigur că mă mai scuzasem deja o dată; poate că nu m-a crezut sincer.)[119]

— Păi, sunt încă extrem de necăjită. Dar m-aş gândi să te iert dacă mi-ai povesti totul, fără să omiţi niciun amănunt. Cum aţi scăpat de acolo?

— Îţi spun dacă Simmons SE ÎMBRACĂ LA LOC!

Se îmbracă, aşa că încep să-i povestesc. Lizzie e complet absorbită şi freamătă de entuziasm la gândul că îl va întâlni pe inventator şi că îi va

[118] Spusele ei ar putea avea o logică. Nu ştiu însă bine şi nu vreau să dau naştere la controverse, aşa că nu voi zăbovi asupra delicatei chestiuni a feminismului. – H.L.

[119] Cinstit să fiu, scuzele domnului Savage sunt rareori sincere. – H.L.

vedea maşinăria zburătoare. Simmons e reţinut, ca de obicei, deşi ceva e cam ciudat în atitudinea lui, dar pun asta pe seama contactului său cu nuditatea.

Ziua de noiembrie e una rece şi ceţoasă. Lizzie şi Simmons îşi iau paltoanele şi coborâm toţi trei spre birja care aşteaptă. Poate că birjarul mă crede smintit, dar pe Lizzie o consideră frumoasă şi banii noştri i se par buni. Pe ei îi trimit spre Heath, iar eu plec în căutarea unui fabricant de pânze de corabie.

TREISPREZECE

În care facem reparaţii

Pânza de corabie se dovedeşte a fi mult mai grea decât crezusem.[120] Birjarul mă lasă în Heath, la marginea câmpului, şi mă ajută să-mi pun în spate pânza, care nu poate cântări mai puţin de câteva sute de kilograme.[121] Mă priveşte îngrijorat cum mă împleticesc sub povara ei şi se oferă să mă ajute, dar îl refuz. Nu mi se pare înţelept să aduc un străin pe aerodromul nostru – niciodată nu poţi şti cine va alerta presa. (Cerule mare, încep să vorbesc ca Lancaster; oare aventurile şi teama de publicitate merg mână-n mână?)

Călătoria mea pe Heath cu pânza de corabie în spate va fi imortalizată, fără îndoială, în analele iubirii. Dacă nu vi se pare la fel de glorioasă precum traversarea înot a Hellespontului, motivul este acela că n-aţi străbătut niciodată un kilometru de câmp cărând în spate o pânză de corabie.

În timp ce mă lupt sub greutatea ei, mintea îmi zboară la Viv. Doar ea îmi ocupă acum toate gândurile. (Înţeleg că ăsta este unul dintre riscurile îndrăgostirii.) La fiecare pas chinuitor, îi văd chipul înaintea ochilor şi păşesc cu forţe înnoite. Îmi amintesc cum odată, într-o seară, am întrebat-o ce citeşte, iar ea mi-a răspuns: „O poveste de aventuri” şi nu a mai adăugat nimic. Pe atunci am considerat că are o atitudine rece. Însă privind astăzi înapoi, îmi e limpede că deborda de dragoste pentru mine şi că eu eram, pur şi simplu, prea orb pentru a-mi da seama.

Cotesc pe potecă şi zăresc şopronul în faţă. Strig, iar Lancaster coboară în fugă de pe colină ca să mă ajute. Îmi ia balotul de pânză din spate şi declară aprobator:

— E destul de grea, Savage. Pe legea mea, o să facem un bărbat din tine!

Pe urmă ia balotul la subsuoară şi urcă în pas alert panta colinei.

Îl urmez, gâfâind cu răsuflarea tăiată.

Deşi am lipsit doar câteva ore, maşinăria zburătoare arată mult mai bine acum. Aripa ruptă a fost reparată, coada a fost curăţată de resturile noroite şi e gata să fie îmbrăcată, iar chila a fost peticită în câteva locuri. Simmons şi Lizzie par să se simtă ca acasă. El lustruieşte cu o cârpă metalul patinat al

[120] Pot să confirm şi eu acest lucru. Am navigat într-o după-amiază cu vărul Ashley pe *Daydream.* Mi-a plăcut foarte mult, dar am aflat pe propria-mi piele cât de grea e pânza de vele de calitate. – H.L.

[121] Cifra a fost pusă sub semnul întrebării. – H.L.

motorului până ce-i dă un luciu ca de alamă, iar ea stă aplecată lângă Kensington, care îşi face de lucru cu butoanele şi manetele de la bord, recalibrând diverse chestii.

Ridică amândoi privirea când intrăm eu şi Lancaster.

— Ia uitaţi ce-am găsit! anunţă Lancaster, dând drumul balotului pe podea.

Pare bucuros că a scăpat de el, lucru care mie îmi face plăcere.

— Ah, ia te uită, e Lionel! exclamă Lizzie, încă furioasă fiindcă am uitat de ea. Ce drăguţ!

— Maşinăria arată mult mai bine, constat eu.

— Oh, da, confirmă Kensington. Da, îndrăznesc să spun că da. Rudele dumneavoastră mi-au fost de mare ajutor, domnule Savage. Miss Savage îmi aminteşte teribil de Thomasina. Când toate acestea se vor sfârşi, trebuie să veniţi cu toţii să staţi la noi, la Keliwick House.

Iritarea pe care mi-o stârnise ceva mai devreme a dispărut şi între timp am decis că îi pot suporta atitudinea plină de deferenţă, dacă-mi suportă şi el duritatea.

— Da, răspund. E o idee… o idee foarte drăguţă. Mi-ar face plăcere.

Prietenia… Ce lucru ciudat!

Îmbrăcarea cozii se dovedeşte a fi un lucru dificil. Pânza trebuie întinsă foarte bine, ca pielea pe o tobă; altfel, maşinăria se va dezechilibra. De aceea pânza trebuie mai întâi tăiată cu precizie, apoi cusută într-o formă specială, având grijă concomitent să se potrivească pe cadrul deja existent, iar cusăturile să nu cedeze nici chiar în circumstanţe extraordinare. (Asta s-a întâmplat când s-a prăbuşit Kensington.)

E deja miezul după-amiezii când coada devine funcţională. Unele degete îmi sângerează acolo unde le-am înţepat cu acul, iar altele îmi sunt vinete după ce le-am lovit cu ciocanul. (Fixarea pânzei în cuie a fost mult mai grea decât coaserea ei, aşa că am acum o părere mult mai bună despre tapiţeri.) La cap m-am lovit nu mai puţin de trei ori, trecând pe sub aripi şi uitând să mă aplec, iar o mânecă a hainei mi s-a rupt după ce am agăţat-o în trecere de o pârghie.[122] Dar inima mi-e plină şi mă simt mai fericit decât îmi amintesc să fi fost vreodată în trecutul nu foarte apropiat.

Poate că nu am aptitudini înnăscute pentru ea, dar cred că aş putea învăţa să iubesc viaţa de aventurier. Remarc acest lucru cu glas tare şi Lizzie râde de mine, iar Simmons păstrează o mină foarte serioasă, însă Kensington

[122] Domnul Savage încă poartă acea haină, refuzând s-o cârpească. Susţine că o face din motive sentimentale, dar eu cred că motivul e altul: ca atunci când oamenii îi atrag atenţia asupra ei, el să aibă un motiv să le povestească aventura. – H.L.

zâmbește larg, în vreme ce Lancaster îmi altoiește una pe spate, așa că nu cred că sunt doar subiect de batjocură.

Pe la trei și jumătate, Kensington anunță că reparațiile sunt finalizate și că e timpul pentru un zbor de încercare. Scoatem mașinăria din șopron toți cinci. Vi se poate părea ceva simplu, dar nu e. Aparatul cântărește câteva tone[123] și e foarte dificil de urnit. Iată cum procedăm. Kensington prinde o funie de probă (oare partea din față a unei mașinării zburătoare se numește tot probă?)[124], iar Lancaster își înfășoară celălalt capăt în jurul pieptului. Noi, ceilalți patru, prindem funia care atârnă în spatele lui și, când el dă comanda, tragem din răsputeri.

Odată scoasă în aer liber, mașinăria pare mult mai mare și deopotrivă mai mică. Ideea că vom zbura cu ea peste ocean și în craterul unui vulcan începe să mă preocupe într-un mod pe care nu-l anticipasem. Lemnul curbat al aripilor, pânza de corabie (care părea atât de masivă pe spinarea mea!), micul motor cu aburi – toate au o frumusețe maiestuoasă când sunt privite în lumina înserării pe un câmp învăluit în ceață, dar este o frumusețe de miniatură. Și toate par prea fragile pentru a le face față apelor furtunoase ale Atlanticului de Nord.

Dacă și ceilalți îmi împărtășesc gândurile sumbre, cel puțin n-o arată, iar Will Kensington e tot numai entuziasm. Se grăbește să-și pregătească nava cu o bucurie neștirbită, o întruchipare a energiei infinite. Trage de o manetă și, cu un bolborosit, un sughiț și un pufăit de fum, motorul pornește. O altă pârghie acționată și aripile încep să se miște încet în sus și-n jos, ca și când mașinăria s-ar trezi dintr-un somn lung. Kensington scoate un strigăt de triumf, iar noi îl aplaudăm pe tânărul inventator.

Lăsând motorul să se încălzească, coboară pe sol dintr-o săritură.

— Cred că funcționează, anunță el cu o modestă reticență.

— Așa sper, spune Lizzie, fiindcă vin cu voi!

— În zborul de încercare? Oh, miss Savage, sper că nu mă veți considera nepoliticos dacă vă voi refuza, dar este mult prea periculos.

— Dar tu mergi! răspunde Lizzie cu încăpățânare.

— Păi, da. Cineva trebuie s-o piloteze. Dar, în eventualitatea unei prăbușiri, ar fi o prostie să murim mai mulți decât este absolut necesar.

— Hmm, exclamă Lizzie. Da, asta-i adevărat. Simmons, Ashley, Nellie, cu regret vă informez că trebuie să rămâneți toți trei la sol, dat fiind că prezența voastră la bord nu este absolut necesară.

— Lizzie! încep eu.

---

[123] Mă îndoiesc. – H.L.

[124] Da, și de această dată. – H.L.

— AI DE GÂND SĂ TE CERȚI CU MINE, LIONEL SAVAGE?

Îmi dau seama că totul e în zadar și răspund umil:

— Nu.

— Căpitane Kensington, continuă ea, mă declar prima ta însoțitoare.

Mă înfior sesizând dublul sens al termenului.

— Ei, stai puțin, obiectează Lancaster cu gelozie. Nu poți să…

— Ar fi păcat, domnule Lancaster, îl întrerupe Lizzie sec, ca bunele noastre relații să se încheie înainte de a începe cu adevărat, nu crezi?

V-am spus deja că Lizzie poate fi mai convingătoare decât o armă cu glonțul pe țeavă.

— Ar fi, recunoaște Lancaster, fără a mai adăuga ceva.

Kensington privește spre mine întrebător, dar este evident că suntem cu toții neajutorați în fața ei, așa că ridică din umeri și întinde galant o mână, pe care ea o acceptă.

Dar, înainte să apuce să urce în aeronavă și să dispară în înaltul cerului, ceva neașteptat se petrece. Apare Scotland Yard-ul și suntem arestați cu toții ca anarhiști.

PAISPREZECE

În care Scoţiană Yardul face o greşeală, iar eu mă bucur să-l văd pe Whitley Pendergast

Priviţi! De pe pământ… Priviţi cum se ridică-n cer!
Ce-o fi acel obiect care se-nalţă-n vânt,
Care pe-a norilor coame călătoreşte
Precum Arion pe-al său delfin sus, tot mai sus,
Tot mai frumos? Prieteni, drept vă spun
Că altceva nu e: decât Progresu-întruchipat.

Fragment din *Aeronava,*
de Whitley Barnabas Pendergast[125]

Mai corect spus, Scotland Yard-ul apare şi *încearcă* să ne aresteze.

Iată cum. Pe când Lancaster se pregăteşte s-o ajute pe Lizzie să urce în maşinărie, se aud un strigăt şi un foc de armă. Privim spre est şi zărim vreo zece poliţişti croindu-şi drum pe colina învecinată. Trebuie să vă spun aici că, în ciuda caracterului discutabil al activităţii mele mentale şi al scrierilor mele sub pseudonim, n-am fost în viaţa mea hăituit de poliţie. Şi vă pot mărturisi fără jenă că mă străbate un fior şi mă gândesc în treacăt ce glorios ar fi să opunem o ultimă rezistenţă eroică aici, în dosul meterezelor noastre de ingeniozitate tehnică. Dar n-o facem. În primul rând, nu avem niciun fel de arme, iar în al doilea rând, Simmons este de altă părere.[126]

În clipa în care îi zărim, poliţiştii sunt, probabil, la vreo patru sute de metri depărtare.

— La naiba! exclamă Lancaster. Oare ce fac acolo?

— E imposibil să fi venit pentru noi, nu-i aşa? întreabă Lizzie.

— Ba mă tem că da, răspunde Kensington, cu fruntea încreţită de enervare. Sunt câţiva ani de când poliţia îi tot hărţuieşte pe inventatori. Probabil că au aflat despre maşinăria mea.

---

[125] Mi-am luat libertatea de a însera aici acest fragment scris de tovarăşul de rime al domnului Savage, Whitley Pendergast, care a fost martor ocular al evenimentelor redate în acest capitol şi a scris mult despre ele. Mi s-a părut o adăugire potrivită şi m-am gândit că cititorul va avea de câştigat de pe urma punctului de vedere al unei persoane neimplicate. – H.L.

[126] Sunt momente în care îmi fac griji pentru rudele mele care locuiesc în Pocklington Place, însă apoi îmi amintesc că-l au pe Simmons şi mă relaxez. – H.L.

— Birjarul meu! strig eu. Ticălosul ne-a dat de gol! Ce să facem acum? Simmons!

Zarva urmăritorilor se apropie. Le distingem deja strigătele – cuvântul „anarhiști" e repetat des și purtat până la noi de adierea după-amiezii.

— Se pare că domnul Kensington trebuie să fugă, răspunde Simmons. Dacă el e prins, mașinăria îi va fi confiscată, probabil.

— Nu pot fugi fără voi! protestează Kensington. Veniți cu mine!

— Da, intervine Lizzie, plecăm direct spre Islanda!

Mi se pare o sugestie excelentă și zăbovesc câteva clipe cu gândul asupra ei.

— Dacă plecăm acum, calculez eu, am ajunge în Islanda miercuri-dimineață, lucru care, dat fiind faptul că miercurea este ziua lui Odin, pare de bun augur. Să ajungi în țara zeilor păgâni în ziua dedicată celui mai mare dintre ei mi se pare o idee cât se poate de bună.

— Neîndoielnic, sir, confirmă Simmons, însă nu avem niciun fel de provizii. Mi se pare imposibil să luăm cu asalt porțile iadului lihniți de foame și fără nicio armă.

— Are dreptate, adaugă Lancaster. Nu merge, bătrâne!

Adevărat. Și totuși, evidenta lipsă de spirit de aventură a lui Simmons începe să mă calce pe nervi. Omul pare hotărât să ne întârzie expediția, deși zău că nu pot să pricep de ce.

Între timp, poliția se apropie în goană.

— Domnul Kensington ar face foarte bine să plece imediat, sugerează Simmons.

— Mă tem că și de data asta are dreptate, spune Lancaster.

— Dar nu vă pot părăsi pur și simplu! exclamă Kensington pentru a doua oară. Nu ar fi deloc drept! Am pornit cu toții la drum și ar fi o rușine să dau bir cu fugiții.

— Nicio retragere strategică nu e rușinoasă, ripostează Lancaster. Ne vom putea regrupa mai târziu, dar, dacă mașinăria ți-e confiscată, chiar am dat de necaz!

— O să fugim cu toții! strigă Lizzie. Putem să aterizăm câțiva kilometri mai departe și să ne furișăm înapoi în oraș la noapte!

— Nu pot să nu subliniez, remarcă Simmons, că mașinăria nu a fost încă testată.

Kensington este de acord cu el.

— Nu e sigură, zice el.

— Și atunci, ne lași pe mâna poliției? întreabă Lizzie, îndreptându-și tirul asupra lui.

Îl fixează cu o privire capabilă să aprindă vreascuri ude, însă Kensington reuşeşte în cele din urmă să nu se lase intimidat.

— Îmi pare rău, miss Savage, însă nu ar fi cinstit din partea mea să vă iau în zbor când *Cirrus* este în această stare. Nu se ştie ce se poate întâmpla şi ar fi cumplit să fiu răspunzător pentru moartea dumitale.

— În plus, intervine Simmons, putem discuta cu poliţia. La urma urmei, n-am făcut nimic rău. Şi, apropo, s-au apropiat deja destul de mult.

Lizzie însă nu se lasă:

— Cum adică să discutăm cu ei?

— Dacă am fugi cu toţii, explică Simmons, ar părea o recunoaştere implicită a vinovăţiei. Faptul că am rămas pe loc, deşi am fi avut posibilitatea să fugim, va fi foarte sugestiv în sala de judecată. Trebuie să ne lăsăm prinşi pentru a alunga orice bănuială care ar putea să cadă asupra domnului Kensington.

— Oh, nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta, rosteşte Kensington, care însă este întrerupt de răcnetul unui sergent vânjos urcând dealul în viteză.

— Simmons are dreptate, declar eu nu tocmai mulţumit. Mai bine şterge-o, Kensington!

— Dar conştiinţa nu-mi permite…

Ceva şuieră pe lângă noi şi izbeşte chila maşinăriei. O fracţiune de secundă mai târziu, aud trosnetul sec al unei carabine.

— Nu mai trageţi, naiba să vă ia! strigă Lancaster.

— Ce-a fost ăla, un glonţ? întreb eu năuc. Chiar trag în noi? N-am mai fost împuşcat niciodată până acum.

— Nu e foarte elegant din partea lor, remarcă Lancaster dezgustat.

Simmons intervine iar:

— Cred că totuşi este timpul ca domnul Kensington să plece.

— Dar…

O altă împuşcătură bubuie. Ne aruncăm cu toţii cu faţa la pământ, iar Lancaster urlă nişte cuvinte care pe Simmons îl fac să roşească.

— Pare într-adevăr că trebuie să luăm rapid o decizie, spune Kensington.

— Ar trebui s-o ştergi, băiete, îl îndeamnă Lancaster, care găseşte o piatră mai mare şi, ridicându-se o clipă în genunchi, o azvârle spre atacatorii noştri.

Îmi pare un gest inutil, fiindcă poliţiştii sunt încă la o sută de metri distanţă, dar braţul lui e ca un tun. Piatra îl loveşte pe unul dintre atacatori în umăr şi omul se prăbuşeşte. Ceilalţi se opresc să-l ridice, apoi formează o linie de atac.

— Într-adevăr, adaug eu. Ne descurcăm noi aici. Găseşte un loc în care să ascunzi maşinăria şi ia legătura cu noi de îndată ce poţi.

Kensington ezită, apoi acceptă.

— Bine. Mă simt ca un ticălos, dar o şterg acum. Îmi pare foarte rău, miss Savage! Sper să nu-ţi faci o părere proastă despre mine.

— Nu, nu, oftează Lizzie. Au dreptate, desigur. Gata, pleacă!

— Mă întorc imediat ce…

— Du-te, idiotule! exclamă ea.

Kensington se târăşte pe burtă până în partea din faţă a aeronavei, apoi ţâşneşte şi sare în cabină. Mişcarea lui neaşteptată declanşează alte împuşcături din tabăra poliţiei, dar niciun glonţ nu mai ajunge în preajma noastră. Sper că nu-s turişti la picnic prin apropiere, fiindcă vieţile le-ar fi într-un serios pericol.[127] De unde mă aflu, nu pot vedea în interiorul maşinăriei, dar Kensington a ajuns probabil la motor, fiindcă aripile, care s-au mişcat încet în sus şi-n joc, încep să fluture mai rapid. Se mişcă alternativ – mai întâi cele din spate, de la tribord şi de la babord (deşi nu ştiu care-i în dreapta şi care în stânga)[128], apoi cele din faţă.

Alte împuşcături urmează imediat, una dintre ele asasinând un porumbel nevinovat. De câteva clipe, Lancaster îşi tot face de lucru cu nasturii jachetei, iar acum se ridică în picioare şi observ că şi i-a descheiat pe cei de sus. Îşi scoate jacheta şi vesta, după care dezbracă şi cămaşa. Nuditatea lui mă scandalizează mai puţin decât cea a lui Simmons, pe de-o parte fiindcă Lizzie nu se zgâieşte la el şi pe de alta pentru că tipul nu pare în întregime uman. Muşchii care-i joacă sub piele nu sunt muşchi de om, ci de fiară din junglele îndepărtate. Dar am greşit, Lizzie chiar se zgâieşte la el. Mă pregătesc să-i cer să redevină decent, când îl văd că începe să-şi fluture cămaşa în aer şi atunci înţeleg: e un steag alb, semn că ne predăm.

Împuşcăturile se opresc. Ne ridicăm toţi în picioare. Aripile maşinăriei lui Kensington bat acum mai repede. Pământul tremură din cauza motorului în funcţiune.

Lancaster îşi îmbracă la loc cămaşa şi ridică mâinile deasupra capului. Eu, Lizzie şi Simmons îi urmăm exemplul. Înaintăm încet spre şirul de poliţişti. Sergentul vânjos latră un ordin şi toate armele ne iau în cătare. Ne continuăm înaintarea. Ei se împart în două grupuri şi vin spre noi precauţi, din două părţi. În câteva clipe, suntem brutal şi necurtenitor încătuşaţi.

Sergentul cel vânjos este însoţit de un bărbat mic şi slab în haine civile. Pare cel mai rezonabil dintre ei.

---

[127] Nu erau. Am aflat însă că unul dintre acele gloanţe a întrerupt prematur un duel aflat în plină desfăşurare în apropiere. – H.L.

[128] Refuz să fiu în continuare documentaristul domnului Savage. Dacă eşti curios, dragă cititorule, lămureşte-te singur, fiindcă eu n-o mai fac. – H.L.

— Sunt detectiv-inspector Walter Dewhurst[129], spune el. Acesta e colegul meu, sergent Paisley. În numele Maiestăţii Sale, sunteţi arestaţi.

— Naiba să te ia, nu poţi să ne arestezi! se răsteşte Lancaster. Ştii cine sunt eu?

— Nu, domnule, nu ştiu. Dar am aflat din surse de încredere că sunteţi toţi membri ai… Scoate un carnet din buzunar şi se uită în el… ai Alec Rubeum, un grup anarhist care intenţionează să lanseze un bombardament aerian peste Wesminster şi Londra.

— Că suntem *ce*?! exclam eu. E o glumă, domnule? Eu sunt Lionel Savage, poetul, iar acesta este Ashley Lancaster!

Un murmur se ridică din rândul poliţiştilor: cuvintele mele au atins o coardă. Nu sunt sigur că ştiu numele meu, dar cu siguranţă îl ştiu pe al lui Lancaster. Pentru o clipă, cred că i-am potolit, dar m-am înşelat. După o scurtă deliberare, ne contestă povestea. Mă uit la grupul nostru şi imediat îmi dau seama de ce. Suntem murdari din cap până-n picioare de noroi şi de unsoare de motor; ochii ne sunt roşii, iar părul ne e vâlvoi; în plus, Lancaster e pe jumătate dezbrăcat.

— Nu cred că e adevărat ce spun! răcneşte Paisley; am impresia că răcnetul este la el mai degrabă o stare de a fi decât o alegere conştientă. Mie îmi par anarhişti!

— Mă simt îndemnat să fiu de acord cu colegul meu cu plămâni puternici, declară Dewhurst. Dar ni s-a spus că sunteţi cinci.

— La naiba cu birjarul ăla! murmur eu.

— Ba suntem numai patru! strigă Lizzie.

— Eu am auzit altceva.

— Nu, domnule, intervine Simmons. Doar patru sunt.

— Minte! urlă unul dintre poliţişti. Amândoi mint! L-am văzut io cu ochii mei – s-a dus şi s-a urcat în nava aia când ne apropiam noi!

— Este adevărat, adaugă tipul lovit de piatra lui Lancaster, care pare să aibă clavicula ruptă şi al cărui braţ este prins într-o atelă improvizată. Şi io l-am văzut! Sunt cinci, şefule, nu-i nicio îndoială aicea!

Arunc o ocheadă peste umăr. Maşinăria este încă la sol. Lancaster îmi prinde privirea şi ridică o sprânceană. Şi el e nedumerit. De ce n-a decolat Kensington? Oare reparaţiile sunt incomplete?

Dewhurst se uită la noi aspru.

— Al cincilea e în aeronavă?

Nimeni nu răspunde.[130]

---

[129] Îl cunosc pe inspectorul Dewhurst. E un poliţist şi un om bun. Îmi pare rău că este înfăţişat în aceste pagini ca un prostănac, fiindcă în realitate nu este aşa. – H.L.

[130] Juridic vorbind, a fost o alegere corectă. – H.L.

Dewhurst îi ordonă lui Paisley să-şi adune grosul oamenilor şi să înainteze spre maşinărie. El rămâne pe loc împreună cu alţi trei, ca să ne păzească.

— De ce nu decolează? şopteşte Lizzie.

— Nu sunt familiarizat cu Alec Rubeum, spune Dewhurst, scoţând un creion ca să ia notiţe. Sunteţi o celulă izolată sau faceţi parte dintr-o organizaţie mai mare?

— Nu suntem anarhişti, naiba să te ia! răspunde Lancaster.

Eu simt un imbold pervers să nu mă apăr în niciun fel. Dacă ei vor să ne catalogheze drept revoluţionari, lasă-i să facă ce poftesc. M-am săturat deja de regulile sociale şi încep să mă irite rânduielile care intervin între mine şi recuperarea soţiei mele. Nu avem timp pentru aşa ceva. După, voi scrie un poem despre toate acestea, însă acum se impune să trecem la acţiune.

Grupul lui Paisley se apropie de maşinăria zburătoare. El latră un ordin şi oamenii lui se despart în două şiruri; pare hotărât să-l încercuiască pe Kensington. Aripile lui *Cirrus* bat acum atât de repede, încât par doar o pâclă, iar din motor se revarsă un şuvoi de aburi – şi totuşi, nava nu se clinteşte de la sol. Există în mine ceva ce nu mă lasă să cred că masa aceea uriaşă de lemn, pânză, alamă şi oţel se poate ridica în aer.

— Eşti încercuit! răcneşte Paisley. Ai treizeci de secunde ca să te predai înainte să deschidem focul!

Kensington nu răspunde. Mă loveşte o frică teribilă că, poate, l-a lovit unul dintre gloanţele de adineauri. Mi-ar părea tare rău să pierd amiciţia unui ins atât de poetic.

Lancaster pare să-mi împărtăşească gândurile sumbre, fiindcă le spune poliţiştilor:

— Dacă băiatul e mort, dracului o să-i plătiţi!

Din glasul lui răzbate un alarmant ton inflexibil, care, împreună cu dimensiunile şi cu înfăţişarea lui sălbatică, îi determină pe oamenii legii să facă fără voia lor un pas în spate.

Numai Dewhurst, care pare să aibă curajul nebunesc specific oamenilor mici de statură, rămâne pe loc.

— Deci mărturisiţi că există şi un al cincilea? întreabă el, scriind ceva în carnet.

— Habar n-ai ce anchetă te aşteaptă! îl anunţă Lizzie.

— Dumneata, îi răspunde el imperturbabil, eşti vinovată de minţirea unui reprezentant al legii. Asta-i tot, domnişoară, cu voia dumitale.

— Ba fără voia mea! E ridicol! Nu suntem anarhişti, suntem poeţi, exploratori şi artişti! Cu a cui autoritate ne arestezi? Sub ce acuzaţii? Că

suntem în căutarea aventurii? Că forţăm limitele imaginaţiei şi ale cunoaşterii? Că privim spre cer atunci când visăm cu ochii deschişi?

— Nu, replică mititelul prozaic, sunteţi arestaţi sub acuzaţia de trădare, răzvrătire şi anarhie, în numele guvernului Maiestăţii Sale.

— Douăzeci şi opt! urlă Paisley. Douăzeci şi nouă!

Ne pregătim în vederea rafalei, dar când ajunge la treizeci, două lucruri se petrec simultan – şi niciunul nu are consecinţe tragice. Soseşte presa, iar maşina zburătoare începe să se ridice în aer.

La început, miracolul se produce aproape imperceptibil. Dacă în urmă cu un moment încă apăsa cu toată greutatea pământul umed, acum devine din ce în ce mai uşoară. Parcă ar fi din hârtie – ceea ce părea foarte greu adineauri pare acum imponderabil. Priveliştea ieşită din comun opreşte comanda de foc pe buzele lui Paisley. Cu un scârţâit sonor, maşinăria se înalţă de la pământ. Timp de zece secunde, pluteşte în aer. Cred că acestea sunt cele mai grozave zece secunde din întreaga mea existenţă. Lumea însăşi pare să se dilate. E ca şi când toată viaţa mea de până acum aş fi avut la îndemână doar un singur volum din *Encyclopaedia Britannica,* crezând că el însumează întreaga operă, iar după douăzeci de ani de trudă, cu impresia că tot ce merită ştiut în lumea întreagă este cuprins între cuvintele „Gouda" şi „Hipopotam", cineva îmi oferă pe neaşteptate întregul set de volume.

Această clipă va schimba pentru totdeauna cursul existenţei umane, nu mă îndoiesc de asta.[131]

Zgomotul motorului devine tot mai intens şi mai sonor. Bătaia aripilor aminteşte de o pădure în toiul vijeliei. Pălăria lui Dewhurst şi cascheta lui Paisley zboară în aceeaşi clipă şi niciunul dintre ei nu schiţează vreo mişcare de a o recupera.

Timpul, care se oprise în loc, îşi reia curgerea. Mai lent iniţial, apoi cu o viteză tot mai mare, aeronava urcă spre cer.

În spate aud exploziile bliţurilor şi scârţâitul frenetic al creioanelor pe hârtie. În stânga mea, Lancaster se uită cu gura căscată. În dreapta, Lizzie râde ca nebuna. Poliţiştii şi-au coborât armele şi privesc uluiţi.

Maşinăria a ajuns la patru metri în aer şi continuă să urce rapid, când chipul Kensington apare deasupra chilei, zâmbind şmecherește. Îşi duce o mână la tâmplă, mimând ridicarea unei pălării, apoi schiţează o plecăciune în direcţia poliţiei.

— Mă scuzaţi, domnilor, dar am programată o întâlnire în ceruri!

---

[131] Aşa este; chiar şi acum, consecinţele sunt vizibile. Deja un nou organism guvernamental a fost înfiinţat – Biroul Aeronautic. Deşi în prezent funcţionează în mod înjositor într-o singură încăpere de la subsolul sediului Amiralităţii, personalul său fiind format exclusiv dintr-un soldat dezonorat pe nume Perkins, nu mă îndoiesc că va deveni în viitor un organism foarte important. – H.L.

Către noi face un semn cu mâna şi strigă:

— Vă rog să nu mă consideraţi un dezertor! Ne vedem în curând!

Apoi apasă o manetă şi maşinăria ţâşneşte înainte ca un ogar în lesă, înălţându-se tot mai mult cu fiecare clipă. Noi o privim stupefiaţi cum se îndepărtează.

Dewhurst îşi revine primul, dar până să strige el „Foc!", Kensington a dispărut deja în ceaţă. Câteva gloanţe zboară din arme, dar fără o ţintă în care să tragă, iar puşcaşii renunţă în scurt timp.

Când îmi cobor privirea din înaltul în care dispăruse nava, observ că ni s-au alăturat douăzeci sau treizeci de reprezentanţi ai presei. Sunt fotografi, jurnalişti, reporteri, desenatori şi câţiva gură-cască. Unul dintre ei exclamă cu un glas familiar:

— Dumnezeule mare, Savage, ce-i cu hainele tale?

Pentru prima dată în viaţa mea sunt bucuros să-l văd pe Whitley Pendergast. M-a găsit într-un moment glorios şi cred că supremaţia mea asupra lui va fi de azi pecetluită pentru totdeauna, căci sunt sigur că nici în visurile lui cele mai bizare n-a trecut vreodată prin aventura în care sunt eu implicat acum.

— Pendergast! strig. Ce minunat e să te văd! Arăţi neobişnuit de proaspăt în dimineaţa asta! Cât despre starea hainelor mele, mă tem că le-am distrus când am evadat dintr-o temniţă sau când am construit o aeronavă şi m-am luptat cu poliţia. Trebuie să vii la un ceai ca să-ţi povestesc totul, dacă nu cumva o să fiu închis la Newgate sau o să străbat văzduhul. Apropo, ţi-a rămas puţin leucoplast chiar sub nas.

— M-am tăiat când mă bărbieream, Savage – un act la care oamenii civilizaţi se dedau în fiecare dimineaţă; ar trebui să încerci şi tu din când în când. Cât despre aventurile tale, trebuie să recunosc că sunt impresionat. Sincer, nu te credeam în stare. Ţi-aş strânge mâna dacă n-ai fi plin de noroi.

— Şi eu aş strânge-o pe a ta, dacă ai fi oricine altcineva pe lumea asta.

Înainte ca el să poată găsi o replică isteaţă, un reprezentant al presei strigă:

— Pe onoarea mea, acela nu e Ashley Lancaster?

— La naiba! exclamă Lancaster. N-am anunţat-o pe mami că m-am întors! Savage, ascunde-mă!

Încearcă să se facă nevăzut în spatele meu, dar diferenţa de dimensiune dintre noi îi zădărniceşte orice efort în acest sens. Silueta mea subţire nu face decât să atragă atenţia şi mai mult asupra aiurii lui înalte şi robuste.

Un murmur emoţionat străbate mulţimea. Brusc, Dewhurst capătă o expresie stânjenită.

— Ba da! strigă altcineva. E chiar Lancaster!

— Ashley Lancaster s-a întors în Anglia! exclamă un al treilea.
Bliţurile scânteiază pretutindeni.

CINCISPREZECE

În care Lizzie comite o indiscreţie care le lasă pe toate celelalte în umbră, iar eu aproape că mă bat în alt duel, apoi avem o serie de vizitatori şi situaţia ajunge într-un impas

E dimineaţă. Mă trezesc în ciripit de păsările – un dezavantaj al locuinţei prea apropiate de un parc. Mă uit în sus la baldachin şi mă simt claustrofobic. N-am dormit bine deloc. Sunt tulburat. Dar sunt şi emoţionat. Încă simt florii agitaţiei de ieri şi pe cei ai perspectivei altor aventuri iminente. Ceea ce mi se pare ciudat. Crezusem că o noapte de somn şi de reflecţie mă va tămădui de asemenea porniri bizare. La urma urmei, nu sunt un aventurier cu trupul, ci un voiajor al imaginaţiei. Şi totuşi, constat că sunt încă surescitat.

Restul zilei de ieri l-am petrecut într-o harababură de explicaţii şi de birocraţie. De îndată ce eu şi Lancaster am fost identificaţi de Pendergast şi de presă (care are ochiul mai vigilent decât poliţia), toate acuzaţiile la adresa noastră au fost retrase şi scuze generoase ne-au fost oferite. Dar a fost nevoie de multe alte ore de explicaţii înainte ca numele lui Will Kensington să iasă nepătat. Am fost nevoiţi să prezentăm situaţia în faţa mai multor comisii, totul fiind complicat de faptul că, obligaţi de necesitate, a trebuit să trecem sub tăcere unele detalii semnificative – de pildă, implicarea diavolului şi răpirea lui Vivien. Sunt unele lucruri pe care, pur şi simplu, nu e cazul să le spui autorităţilor.[132]

Când am ajuns înapoi în Pocklington Place, eram istoviţi şi descurajaţi. Niciunul dintre noi nu mai dormise de două zile şi nu păream deloc mai aproape de debutul expediţiei noastre de recuperare. Ar fi trebuit să fim înfometaţi, dar nu aveam poftă de mâncare, fapt care a jignit-o profund pe doamna Davis. După o tentativă nu foarte hotărâtă de a face puţină conversaţie, ne-am prăbuşit fiecare în patul lui.

Dar de fiecare dată când simţeam apropierea somnului, chipul lui Vivien îmi apărea neinvitat în mintea-mi agitată, aruncându-mă într-un alt vârtej de îngrijorare şi de remuşcări. Dar în dimineaţa aceasta, în timp ce mă uit în

[132] Şi aceasta a fost o omisiune înţeleaptă. Chiar şi pentru cineva atât de liberal în gândire ca mine, unele aspecte ale acestei poveşti în întregime adevărate (acum ştiu asta cu certitudine) sunt mai dificil de înghiţit la prima vedere. – H.L.

bolta baldachinului, nu mă simt deloc obosit. Mă întreb dacă astăzi voi deveni într-adevăr un matelot al văzduhului.

Mă ridic, mă îmbrac şi cobor. În timp ce păşesc pe trepte, remarc că nu m-am mai bărbierit de câteva zile. Va trebui să fac şi asta, când voi avea timp. Ar fi păcat să arăt ca un sălbatic al grotelor când îmi voi salva soţia. Mintea îmi zboară la Will Kensington. M-am gândit des la el de când s-a înălţat în aer. Sper că n-a avut probleme – nici cu gloanţele, nici cu tehnica – şi că a reuşit să aterizeze undeva în siguranţă. Mă întreb când îl vom revedea şi sper că acest lucru se va întâmpla curând. Întârzierea de ieri a fost una nefericită şi sunt nerăbdător să pornim din nou la drum.

Glasuri înăbuşite răzbat din biroul meu. Deschid uşa şi mă ciocnesc de Lancaster, care iese în grabă. Are o expresie chinuită.

— Scuze, bătrâne, voiam doar… dau eu să spun, însă imediat o văd pe Lizzie şi mă opresc.

Stă în picioare în mijlocul biroului, lângă o oglindă înaltă din podea până-n tavan, în faţa unei pânze aflate pe şevalet, ţinând în mână o pensulă şi placa aceea afurisită cu vopsele, şi nu poartă pe ea nici măcar o aţă.[133]

— LIZZIE! strig eu.

— Bună dimineaţa, Nellie, mă întâmpină ea veselă, fără să ridice ochii spre mine. Îţi place pictura mea?

Pare să-şi fi făcut un autoportret cu ajutorul oglinzii. Se uită peste umăr ca să-şi studieze reflexia, apoi se răsuceşte şi mai aşterne câteva tuşe pe pânză.

— Pune… hainele… pe tine!

— Din păcate, sunt murdare de vopsea. Şi, în plus, n-am terminat încă.

Din câte văd eu, abia dacă a început. Pe pânză se zăresc câteva dungi ici şi colo, plus conturul unei clepsidre, pe care sunt sigur că l-a desenat nu avându-se pe ea drept model, ci inspirându-se din însuşi obiectul cu pricina aflat pe biroul meu. În partea de sus a conturului a adăugat două cercuri, pe care le bănuiesc a fi sânii.

— Atunci, pentru numele cerului, pune pe tine *ceva!* Un covor, un abajur, nu-mi pasă ce! Uite-aici!

Iau un pled de pe braţul canapelei şi i-l arunc în cap. O acoperă de minune. Iese de sub el şi şi-l înfăşoară în jurul trupului, uitându-se la mine cu adânc reproş.

— Mulţumit? exclamă ea plină de ciudă. Mi se pare uluitor că vă consideraţi bărbaţi moderni!

---

[133] Iată unul dintre cazurile la care m-am referit anterior, cele în care acţiunile inocente ale domnişoarei Savage, mânate doar de curiozitate şi de dorinţa de explorare, ar putea fi greşit interpretate ca purtare imorală. – H.L.

Lancaster s-a ascuns într-un colţ, cu faţa la perete şi cu mâinile la ochi. Ceafa şi urechile îi sunt roşii ca focul şi-l aud bâiguind către mine câteva cuvinte împăciuitoare pe care nu le înţeleg şi de care nu mă sinchisesc.

— Lizzie, eşti o calamitate! îi spun. Eşti indecentă.

— N-ai vrut să mă laşi să-l pictez pe Simmons, n-ai vrut să mă laşi să-l pictez pe Ashley, Dumnezeu ştie că *tu* nu mi-ai poza niciodată, aşa că ce era să fac? Vreau să învăţ cât mai multe despre pictură. Vreau să înţeleg de ce, timp de două mii de ani şi mai mult, marii artişti au pictat şi au sculptat corpul omenesc. De ce li se pare atât de fascinant sau de frumos sau cum li s-o părea? Nu sunt indecentă, Lionel, sunt doar curioasă. Sunt multe lucruri de aflat pe lumea asta, iar eu vreau să le ştiu pe toate! Pe tine nu te deranjează că noi habar nu avem despre artă? Aseară, când tu îţi plângeai de milă şi te jeleai pentru problemele de ieri, eu citeam cărţile de istorie a artei de la Tompkins – şi ştii ce-am descoperit? Am descoperit că a existat un pictor – de fapt, au existat *mulţi* pictori – care nu doar explică, ci chiar *îţi arată* cum să ajungi în iad!

— Cred că asta am spus şi eu, rosteşte Lancaster, încă stând cu faţa la perete.

— Tu să taci! mă răstesc eu la el.

Încă nu-l pot ierta fiindcă a văzut-o pe Lizzie fără haine.

— Dar este adevărat! insistă ea. Voi, zevzecilor, nu pricepeţi nici jumătate din cât e de priceput! După părerea mea, dacă zburăm în craterul unui vulcan, vom fi incineraţi pe dată, dar dacă, în loc de asta…

— Am hotărât să mă sinucid, declar eu brusc, tăindu-i vorba.

Pe mine nu mă interesează arta. Mă interesează doar să-mi recuperez soţia. Toată noaptea am cântărit problema în minte.

— Lionel! se răsteşte Lizzie, aparent înfuriată nu fiindcă aş putea să mor, ci fiindcă i-am întrerupt discursul.

— Ţinând seama de situaţie, mi se pare un moment nepotrivit, spune Lancaster abordând chestiunea sinuciderii mele. Înţeleg disperarea şi toate cele, dar avem o treabă de făcut.

Niciunul dintre ei nu pare să mă înţeleagă.

— Ba nu, voiam să zic ca s-o găsesc pe Viv, explic eu. M-am tot gândit la asta şi mi se pare a fi cea mai sigură şi mai rapidă metodă.

— Ah! exclamă Lancaster, pricepând în sfârşit. Ei, da, e posibil. Dar Lizzie spunea că are alte idei…

— Lizzie stă în pielea goală cu o pensulă în mână! Îi refuz ideile! Daţi-mi un glonţ!

Lizzie se strâmbă la mine şi se trânteşte pe canapea. Înfăşurată în pled, pare o cadână din harem.

— Vorbeşti serios! constată Lancaster cu surprindere şi, cred eu, cu un dram de admiraţie.

Am luat unul dintre pistoalele de la duel şi acum caut un glonţ.

— Vrei să te sinucizi ca să ajungi în iad şi să-mi salvezi sora. Savage, e un plan jalnic!

— Aşa e, confirmă Lizzie.

— Nu fiţi ridicoli! mă răstesc eu. Orfeu a încercat şi i-a reuşit.

— Ba, de fapt, nu, subliniază ea.

— I-ar fi reuşit! Eu n-o să mă uit în urmă şi n-o să fac nimic din ce n-ar trebui să fac.

Lancaster se încruntă.

— Şi toate astea pornesc, desigur, de la ipoteza că o să ajungi în iad.

Anticipasem o asemenea obiecţie; a fost unul dintre aspectele la care am cugetat în orele mele de nesomn.

— Lancaster, m-am însurat pentru bani şi mi-am vândut soţia diavolului.

— Îmi retrag comentariul anterior, adaugă el prompt. Şi totuşi, Savage…

— Şi totuşi, nimic. E logic. Şi în plus, sunt îndrăgostit. Ceea ce înseamnă că am noroc. Aşa că, hai repede, înainte să vină Simmons şi să facă o criză. Am nevoie de un glonţ pentru pistolul tău.

Ştiu că Lizzie e supărată pe mine, fiindcă nu obiectează. Lancaster însă mă priveşte nehotărât.

— O să fie mult de curăţat pe urmă, bătrâne. Sincer, aş prefera…

— Dumnezeule mare, omule! Eu MĂ SINUCID aici pentru sora ta, iar tu te plângi de niţică…

Sunt întrerupt de sunetul infamei sonerii de la uşă, acţionate viguros şi fără încetare.

— IA MAI TACI! urlu eu.

Aud uşa de la intrare deschizându-se şi, înainte să pot spune ceva, cea de la biroul meu este dată de perete şi un ins mititel, cu o mutră caraghioasă, se furişează înăuntru, cărând două săbii de duel.[134] Ne răsucim toţi spre el, iar el se cocoşează sub privirile noastre.

— Îmi pare foarte rău, spune el.

E scund, slab, roşcovan şi dotat cu cel mai impresionant nas pe care l-am văzut vreodată. Hainele îi sunt aproape sclivisite, dar în acelaşi timp şi terne. Arată ca un filfizon anost – ceea ce, până acum, crezusem a fi o contradicţie în termeni.[135]

---

[134] Eu sunt acela. – H.L.

[135] Am decis să nu consider jignitor nimic din ceea ce spune domnul Savage despre hainele ori despre persoana mea. Am fost deseori complimentat, de diverse cunoştinţe, cu privire la gustul meu vestimentar şi la silueta elegantă. – H.L.

— Oh, ia te uită, e Hubert Potrivitul! exclamă Lancaster cu un aer amuzat.

— Cine e Hubert Potrivitul și ce caută la mine în casă?

— Oh, salut, vere Ashley. Am auzit că te-ai întors, zice nou-venitul. Mama ta e ferm hotărâtă să te vadă însurat, să știi.

— Dar tu cine ești? întreb eu.

— Un moment, vă rog, răspunde omulețul, a cărui atenție este încă îndreptată spre Lancaster. Ți-a blocat toate fondurile și le ține așa până când te hotărăști să-ți pui pirostriile, înțelegi?

Lancaster arată ca trăsnit.

— Dumnezeule mare, *ce-a făcut?!*

Mie nu-mi pasă de fondurile lui Lancaster, îmi pasă de soția mea!

— Dar cine ești tu? repet.

Intrusul se întoarce, în sfârșit, spre mine.

— Sunt Hubert.

„Da, știu că ești Hubert, dar *cine ești de fapt?*" aș vrea să-i strig, dar îmi țin gura fiindcă sunt bine-crescut.[136] Probabil că par complet pierdut, fiindcă el adaugă:

— Lancaster. Hubert Lancaster. Ne-am întâlnit la nunta ta.

Nu îmi amintesc de el. Deloc. Îmi aduc aminte de nunta mea, dar nu și de Hubert Lancaster. Mi se pare oarecum alarmant faptul că o persoană mi s-a șters complet din minte. Mă pregătesc s-o întreb pe Lizzie dacă ea își amintește de el, dar îmi dau seama la timp că ea nu a fost la nunta mea, lucru care – bănuiesc – continuă să fie pentru ea o sursă de iritare. Așa că n-o întreb.

— Eram beat, îi răspund lui Hubert, fără să mint. Ce dorești?

Pare nesigur pe el. Își scoate batista din buzunarul de la piept și își șterge transpirația de pe frunte. Cred că a alergat tot drumul până aici de acolo de unde a venit – unde o mai fi și asta. Remarcă starea de goliciune a lui Lizzie și pistolul din mâna mea și are o expresie perplexă.

— Am nimerit într-un moment prost? întreabă.

— Cel mai prost.

— Îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Adică, mă rog, cred că asta fac… dar nu *doresc* să deranjez. Vedeți dumneavoastră, sunt cam agitat. Sincer să fiu, sunt chiar puțin înfuriat. Și îmi cer de o mie de ori iertare pentru deranj, dar mă tem că am… oh… obligația să solicit satisfacție.

Mă holbez la el. Lizzie își înăbușă un râs, dar fără succes, și își așază mai bine pledul. Lancaster nu e atent.

Cum niciunul dintre noi nu spune nimic, Hubert continuă stânjenit:

---

[136] Stai blândă, pana mea! – H.L.

— Din cauza injuriilor pe care le-aţi adus familiei mele, mai precis verişoarei mele, Vivien, mă simt nevoit să vă rog, adică să vă *cer* să-mi daţi întâlnire pe câmpul de onoare.

Îmi stăpânesc impulsul de a râde în hohote nebune.

— Adică… adică… Nu reuşesc să rostesc cuvintele, dar mai fac o încercare: Adică mă provoci *la duel*?

— Regret teribil, spune el, cu privirile zburându-i de colo colo. Dar v-aţi purtat cu adevărat urât cu verişoara mea şi… Mă rog, dacă nu v-ar deranja să vă confruntaţi cu mine în duel, aş aprecia gestul.

— Ai aprecia gestul?! repet eu perplex.

Hubert încuviinţează cu un aer umil.[137] Privirea lui Lizzie e teribil de amuzată. Lancaster priveşte în gol.

Uşa se deschide şi intră Simmons, fără îndoială atras de zarvă.

— Totul este în regulă, sir? întreabă el.

— Perfect. Vărul Hubert încearcă să-mi solicite în mod politicos participarea la un duel. Vreau nişte ceai.

— Foarte bine, sir, răspunde el, apoi iese.

Lancaster a încremenit cu un aer şocat de când i-a adresat Hubert ultimele cuvinte, iar acum îşi regăseşte în sfârşit glasul:

— Hubert, ziceai că mami o să-mi blocheze fondurile?

— Mă tem că le-a blocat deja.

— Dar e ilegal!

— Dacă acţiunea este condusă de un avocat expert, nu e *chiar* ilegală.

Lancaster îşi înclină capul spre un umăr, fără să înţeleagă. Cu un aer stingherit, Hubert adaugă:

— Din păcate, *eu* sunt un avocat expert.[138]

— TU mi-ai blocat fondurile! strigă Lancaster, aruncând fulgere din priviri.

— Ba nu, ba nu, mama ta le-a blocat! se apără Hubert, cu glasul tremurând; Lancaster e cel puţin cu un cap mai înalt decât el. Eu i-am oferit doar posibilitatea s-o facă. Regret enorm!

— Trădătorule!

---

[137] Trebuie să intervin aici. Sunt foarte conştient că oamenii de litere îşi iau unele libertăţi faţă de realitate şi redau lucrurile aşa cum nu sunt ele de fapt. Iată un aspect cu care toţi trebuie să ne împăcăm, deci aşa să fie. Dar felul în care mă înfăţişează aici domnul Savage este, cred eu, intenţionat jignitor. Nu sunt nici atât de timid, nici atât de scund şi nici atât de stupid cum mă zugrăveşte el. (Dar în privinţa dimensiunilor nasului nu a exagerat.) Nu voi mai adăuga nimic pe acest subiect, dar ceea ce am spus a trebuit să spun. – H.L.

[138] Acest schimb de replici chiar a avut loc – deşi eu categoric nu l-aş fi menţionat, mai puţin în cazul în care aş fi fost presat. Nu sunt lăudăros din fire. – H.L.

— Dar, reia Hubert mai vesel, promite să dea drumul banilor de îndată ce te însori!

Figura lui Lancaster, care a fost palidă până acum, devine cenușie.

— Dumnezeule! exclamă el. Sunt pierdut. Asta e! Sunt pierdut și gata.

Mi se pare că, ținând seama de circumstanțe, are un punct de vedere extrem de îngust.

— Îmi pare foarte rău, Ashley, insistă Hubert.

— Putem reveni o clipă la mine? intervin eu. Parcă mă provocai la duel.

— Oh, da, îmi pare rău. La duel. Pentru rele tratamente la adresa verișoarei tale… adică a soției tale… verișoara *mea…* Vivien.

Ce tot spune el acolo? Problemele noastre maritale n-au avut un caracter public, fără îndoială – la urma urmei, nici sora mea și nici fratele soției mele n-au avut habar de ele. Și atunci, cum se poate ca acest ins ciudat, care se pretinde a fi vărul meu, să dețină informații pe care ei nu le au?

— De unde știi tu despre vreun rău tratament la care am supus-o eu pe soția mea? îl întreb.

— Păi, ea mi-a spus! răspunde el, evident surprins.

— Ce ți-a spus?

— Despre ce?

— Ce rele tratamente?

Sunt stupefiat. Am greșit oare față de Vivien, fără să-mi dau seama, în vreun fel care a ajuns de notorietate publică? Mi se pare că sunt subiectul unei farse, provocat la duel în stânga și-n dreapta, pentru greșeli inconștiente sau neștiute.

— Habar n-am despre ce vorbești, spun eu în cele din urmă. Dar nu-i nimic. N-am de gând să mă bat cu tine.

— Nu ai… Nu ai de gând? se miră el, părând îngrijorat și tamponându-și din nou fruntea cu batista.

— Nu. Am eu o idee în minte. Dar ești bine-venit să mă ucizi.

— Oh, Doamne! exclamă Lizzie.

— Nu înțeleg, recunoaște Hubert.

— Am o întâlnire în iad, îi explic eu, dar mă confrunt cu unele dificultăți în a ajunge acolo. Ca atare, mi-ai fi de mare ajutor dacă m-ai ucide.

Lizzie își acoperă fața cu mâinile și pledul aproape că alunecă de pe ea.

— Nu mă întreba nimic, îl avertizez eu pe Hubert. E prea complicat să-ți explic. Doar omoară-mă. Acum, te rog!

Încep să-mi deschei nasturii cămășii, pentru ca sabia să-mi pătrundă în inimă nestingherită.

— Nu pot să ucid un om neînarmat! protestează Hubert. Nu e echitabil!

— Atunci, dă-mi sabia aia şi pe urmă ucide-mă! îi cer eu, întinzând mâna după a doua sabie.

— Foarte bine, zice el şi-mi întinde arma. Dar de ce…?

— Nu mai pune întrebări şi fă-o mai repede!

Lancaster s-a retras lângă un perete şi s-a lăsat în jos, iar acum stă pe podea cu genunchii ridicaţi la bărbie şi cu braţele înfăşurate în jurul lor. Parcă ar fi – deşi e absurd – un copil mic.

— Viaţa mea s-a sfârşit, geme el.

— UITE CINE VORBEŞTE! strig eu.

El se cufundă iar într-o tăcere morocănoasă.

— Foarte bine, vere Hubert. Habar n-am şi nici nu-mi pasă de ce te crezi vărul meu, dar sunt gata dacă eşti şi tu.

Caută disperat căi de scăpare. Mă calcă pe nervi faptul că umblă şi provoacă necunoscuţi la duel, dar nu are curajul să-mi facă mie felul.

— Nu cred că… bolboroseşte el.

— Hubert! mă răstesc.

— Scuze! Scuză-mă!

Îşi adună forţele şi ridică sabia.

— Şi unde ar trebui să…?

Apuc vârful sabiei şi mi-l aşez între a patra şi a cincea coastă din partea stângă a pieptului.

— Aici, spun cu solemnitate. Calm acum. Eşti gata?

— Sunt puţin emoţionat. Pot să prizez un pic de tutun înainte…?[139]

— HUBERT!

— Bine, bine, gata, îmi pare rău, da, bâiguie el, după care îşi recapătă controlul. Chiar aici?

— Chiar acolo. Şi cu cât mai curând, cu atât mai bine, te rog!

— Lionel! exclamă Lizzie, care se pare că abia acum realizează cât de serioase sunt intenţiile mele. Ce-ţi închipui că faci?

— ŢI-AM SPUS DEJA DE CINCISPREZECE ORI! Mă sinucid ca să ajung la Vivien!

— La Vivien? întreabă Hubert nedumerit.

— Tu nu vorbi! îl apostrofez.

— Scuze!

— Nellie, îţi interzic! spune Lizzie.

— Ar trebui să…? dă să întrebe Hubert.

— Nu-i da atenţie! îi cer eu.

— Dacă mă ignori…

[139] Nici asta n-am spus, de fapt. – H.L.

— Înfige odată, omule! strig eu alarmat – de îndată ce Lizzie şi-a aruncat plasa, nu mai ai cum să nu i te supui.

— Dar…

— Acum, Hubert!

Lizzie pune mâna pe pistolul pe care îl lăsasem pe birou şi-l îndreaptă spre Hubert.

— Dacă-l înjunghii, te împuşc, îi spune calmă.

— Dar nu e încărcat! protestez eu.

— Nu e? întreabă ea.

— Este? vrea Hubert să ştie.

— Nu! răspund eu.

— Vrei să te convingi? continuă Lizzie, cu degetul pe trăgaci. Hubert tremură vizibil. Eu mă pregătesc să mă arunc spre vârful sabiei înainte ca el să aibă timp să-l coboare. Şi, în timp ce mă întăresc în vederea sfârşitului, aud uşa deschizându-se în spatele meu.

— Ah, Simmons, exact la timp! exclam. Adio, vechi prieten, nu voi mai avea totuşi nevoie de ceai.

— Nu sunt Simmons, rosteşte o voce gângăvită pe care n-am mai auzit-o decât o dată înainte, dar pe care aş recunoaşte-o oriunde. Simmons este în bucătărie. Dar ce faci, prietene?

Este domnul distins şi aduce servanta cu ceai.

— Tu! strig eu.

Hubert coboară sabia, răsuflând uşurat. Lizzie face acelaşi lucru cu arma.

— Salut, rosteşte diavolul cu căldură în glas. Totul e bine, sper!

— Lancaster! şoptesc eu. El e!

Lancaster şade tot pe podea şi se ţine singur în braţe.

— El? întreabă absent. Care el?

— El… El… mă bâlbâi, fiindcă mi se pare oarecum necuviincios să rostesc cuvântul. Ştii tu!

— Oh! rosteşte el, vag interesat.

— Oh, Doamne! exclamă Lizzie. Bună ziua, domnule! Eu sunt Lizzie…

— Nu vorbi cu el, Lizzie!

— Vorbesc cu cine am chef!

— Atunci, sper că-ţi place să dormi sub cerul liber, fiindcă eu sunt încă stăpânul acestei case şi nicio soră de-a mea nu va avea de-a face cu… persoana aceea!

Ea bate din picior enervată, dar nu mai spune nimic. Eu mă întorc spre domnul distins, care afişează o expresie de politicoasă curiozitate.

— Îţi cer să îmi înapoiezi soţia fără întârziere!

El se încruntă nedumerit.

— Scuzaţi-mă?

— Vivien Savage, precizez eu pentru eventualitatea că începe să-şi facă un obicei din a uita lucruri. Soţia mea. Ştiu că ţi-am vândut-o accidental…

(îl aud pe Hubert întrebându-l pe Lancaster „Cine-i ăsta?", pe Lancaster răspunzând „Cred că e diavolul" şi pe Hubert exclamând „Dumnezeule!")

— … dar o vreau înapoi, închei eu.

— Nu am idee despre ce vorbiţi, spune domnul distins. Doriţi ceai?

— NU, NU DORESC CEAI! O vreau pe soţia mea!

— Păi, unde e? întreabă el.

— Exact! ripostez eu.

— Ce? se interesează el.

— Unde? răspund eu.

— Cine? întreabă domnul iar.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Ce-am făcut *eu* cu soţia *dumneavoastră*?

Încep să-mi pierd răbdarea şi nu ştiu de ce aş fi în stare. De ce face pe prostul? Nu înţeleg de ce nu vrea să discute cu mine deschis, ca între gentlemani. Dacă nu vrea să mi-o înapoieze, nu trebuie decât s-o spună, şi atunci eu… O să-l provoc la duel? Râd în sinea mea la o asemenea idee.

În aceeaşi clipă, uşa de la intrare se deschide şi o voce strigă:

— Hubert! Hubert, unde eşti?

Ştiu foarte bine cui îi aparţine vocea, dar nu pot să cred. Şi are efecte dintre cele mai uimitoare asupra stomacului meu, asupra inimii, plămânilor şi ochilor. Genunchii încep să mă lase şi trebuie să mă sprijin de birou ca să nu cad.

Câteva secunde mai târziu, în încăpere intră soţia mea.

Probabil că formăm o scenă bizară în faţa ochilor ei. Domnul cel distins încearcă să ne ofere tuturor ceai, Lancaster şade pe podea ca un copil, eu şi Hubert stăm cu săbiile în mână, iar Lizzie e îmbrăcată doar cu un pled şi îşi scarpină nasul absentă cu magazia pistolului.

— Oh, Doamne! exclamă Vivien. Am ajuns prea târziu! Lionel, nu ştiu ce ţi-a zis, dar să nu îndrăzneşti să te baţi cu el! Încearcă să fie galant, dar o să-l ucizi, iar asta n-o să rezolve nimic. Îţi interzic să-l ucizi.

— Mă pregăteam să-l ucid eu pe el! răspunde Hubert uşor ofensat.

— Vivien, spune Lancaster din locul lui de pe podea, s-a întâmplat ceva cumplit.

Niciunul dintre ei nu pare să sesizeze realitatea evidentă şi totuşi extraordinară a prezenţei ei. Doar eu o fac.

— Trăieşti!

Asta e tot ce pot să spun.

— Hubert, continuă Vivien pe un ton sever, ignorându-mă. Lasă sabia jos! Bună, Lizzie!

— Bună, Vivien, răspunde sora mea pe un ton vesel.

Mi se pare un semn de teribilă proastă creştere, la amândouă, faptul că-şi vorbesc atât de informal încă de la prima întâlnire, dar mă abţin să spun ceva. Şi mă răsucesc spre domnul distins.

— Dacă te mai atingi *vreodată* de ea, te târăsc afară din iad şi te omor cu mâinile mele!

— Dar nici n-am atins-o! protestează el.

— Cine-i ăsta? întreabă Vivien fără a se adresa cuiva anume.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Savage, spune domnul, cu un interes politicos.

— Sunt Vivien.

— Este o adevărată plăcere să vă întâlnesc, în sfârşit, continuă el, întinzând mâna spre ea.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt… Ei bine, îmi place să cred că sunt un *prieten* al soţului dumneavoastră.

Am urmărit întreaga scenă ca într-o reverie, din care îmi revin brusc.

— Nu vorbi cu ea! mă răstesc eu şi-i împing mâna departe de a ei.

— Lionel! mă mustră Vivien. Nu aşa se vorbeşte cu prietenii!

— El nu e prietenul meu, declar eu ferm.

— Ei, asta-i! exclamă domnul cu o expresie rănită.

— Gogoşele? ne oferă Simmons, intrând şi aducând o tavă plină.

— Chiar *eşti* diavolul? îl întreabă Hubert.

Se aşterne un moment de tăcere.

— Oh! exclamă Vivien într-un târziu. Bună ziua, înălţimea Voastră.

— Bună ziua, răspunde domnul distins, părând stânjenit, dar şi puţin mai împăcat.

— Bună ziua, doamnă Vivien, o salută Simmons.

— Bună ziua, Simmons.

— Chiar ţi-ai vândut soţia diavolului? întreabă Hubert siderat.

— Dacă acest lucru consolează pe cineva, intervine domnul, să ştiţi că eu nu am fost informat.

Hubert încă are o expresie nedumerită, aşa că spune:

— Dar nu se poate să fi fost cu diavolul, fiindcă a fost cu mine!

— Eu vreau o gogoşică, anunţă Lizzie.

— Şi, în plus, adaugă domnul, nu am obiceiul să intervin în chestiunile de ordin marital.

— Atunci, ce cauţi aici? întreabă Lancaster.

— Aduc înapoi o carte pe care am împrumutat-o.

— Ce carte? se încruntă Lancaster.

Domnul se luminează la faţă imediat.

— Oh, e un volum splendid, intitulat *Idilele regelui.* Scris de un mare poet pe nume Tennyson…

Deodată răsună afară un zgomot tunător şi casa întreagă se zguduie din temelii.

— Dumnezeule mare, cutremur! strigă Hubert, aruncându-se la podea.[140]

În liniştea care urmează, privim toţi în jur precauţi. Casa a încetat să mai tremure la fel de repede cum începuse, iar afară totul e firesc. Ignor deci anomalia, punând-o pe seama vreunui fenomen supranatural legat de oaspetele nostru.

Probabil că şi Lancaster face la fel, fiindcă îşi recapătă stăpânirea de sine şi spune:

— Vivien, mă bucur că te-ai întors, fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Mami mă obligă să mă-nsor!

— Ştiu. Mi-a spus.

— Ţi-a spus?! Dar eu nu vreau să mă-nsor, pe legea mea! Pare ceva oribil!

Nu mă mai pot stăpâni şi încep să râd isteric. Cred că încep s-o iau puţin razna. E deja mult prea mult. Şi habar nu am ce se petrece.

— La naiba, Savage, nu e nimic amuzant aici! exclamă Lancaster.[141]

Cu mare greutate, reuşesc să mă controlez.

— Îmi pare rău, bătrâne, răspund printre hohote înăbuşite, dar nu poţi să negi cât de ironic e totul.

— Dar nu e deloc acelaşi lucru, naiba să te ia! strigă el. Tu te-ai însurat pentru bani, ceea ce e totuna cu prostituţia, numai că e mai puţin cinstit. În cazul meu, mama mă vrea însurat în speranţa că aşa voi sta mai mult pe acasă. Vrea să pună şaua pe mine cu cine ştie ce soţie mondenă insipidă, care o să dea petreceri oribile şi o să turuie ore în şir despre nimicuri goale, şi o să-mi distrugă vitalitatea şi, o să-mi frângă spiritul, şi o să-mi strivească pofta de viaţă!

— Asta chiar sună cumplit, remarcă domnul. Regret profund.

Uitasem de el.

— Tu nu vorbi în casa mea! mă răstesc.

— Vă cer iertare!

---

[140] Nici n-am spus, nici n-am făcut aşa ceva. – H.L.

[141] Şi totuşi e – doar puţin. – H.L.

— E și casa mea, intervine Vivien, și oricine dorește poate să vorbească în ea. Lionel, faptul că arăți ca un sălbatic din junglă nu-ți dă dreptul să te și comporți ca unul.

— Am uitat să mă bărbieresc, iar acum e prea târziu, dar nici nu-mi pasă.

E prima dată când ea mi-a rostit numele de când s-a întors, iar asta-mi înfierbântă sângele în vene.

— Da, Lionel, rostește Lizzie cu gura plină de gogoși. Ascultă-ți soția. Este o femeie minunată.

— Vă mulțumesc, doamnă Savage, spune domnul, însă nu vreau să provoc necazuri. Știu că pot fi o persoană dificilă, iar el – arată spre mine – are intenții bune.

— Strict vorbind, acesta nu este un adevăr întotdeauna valabil, nu-i așa? intervine Hubert, iar eu decid că-mi place tipul.

— Oh, ba cred că este, replică domnul distins. În ciuda scurtului răstimp de când îl cunosc, am simțit o neașteptată apropiere de soțul dumneavoastră, doamnă Savage. Și cred că-l înțeleg la fel de bine pe cât se înțelege Domnia Sa…

— Ridicol! mă revolt eu.

— … și nu cred că are intenții rele.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, îl complimentează soția mea.

— Ba deloc, ba deloc. De fapt…

— Ea ți-a spus, iar tu nu mi-ai zis mie nimic?

Lancaster s-a ridicat, în sfârșit, în picioare și se uită acum la Vivien cu o expresie jalnică. Am nevoie de câteva momente ca să-mi dau seama că se referă la mama lui.

— Când să-ți fi spus? întreabă Vivien.

— DAR TE-AM VĂZUT CU ZECE MINUTE ÎN URMĂ! răcnește Lancaster.

Ceva nu e-n regulă aici.

— Pe cine ai văzut? îl întreb.

— Ei bine, regret că mă concentram asupra problemelor mele reale și nu asupra alor tale, ipotetice! răspunde Vivien enervată, fără a-mi da vreo atenție.

— Când ai văzut-o? reiau eu întrebarea.

— Nu e nimic ipotetic la o viață în zdrențe!

— Nu putea să-ți spună, intervine Lizzie, fiindcă tot bolboroseai cu ochii închiși și nu lăsai pe nimeni să zică nimic.

Încep să bănuiesc o conspirație aici.

— Tu știai că Vivien nu se află în iad? îl întreb pe Lancaster.

— Abia în dimineața asta am aflat, dar pe legea mea, Viv…

Hubert îi taie vorba:

— Ai fost aici în dimineaţa asta? o întreabă el pe Viv. Nu ăsta era planul![142]

— Dar nici provocarea soţului meu la duel! ripostează ea. Şi trebuia să vorbesc cu Simmons.

— Voi TOŢI aţi ştiut? strig îngrozit, simţindu-mă trădat.

— Linişteşte-te, Nellie! Până în dimineaţa asta, numai Simmons a ştiut.

— Simmons!

— Îmi pare rău, sir, spune el sec, dar ştiţi bine că în chestiuni de dragoste întotdeauna îmi ţin gura.

— Şi, la naiba, ceilalţi când au aflat?

— Am trecut pe aici să-i salut, explică Viv. Am întâlnit-o pe Lizzie, ne-am împrietenit şi am discutat despre artă. Am acceptat să-i pozez şi reuşisem să ies pe jumătate din blestematul de corset, când Ashley a dat buzna în cameră şi a făcut o criză, iar după aceea te-am auzit pe tine urcând scările, aşa că m-am îmbrăcat şi am plecat în grabă.

— Dumnezeule mare! exclam.

Pământul mi se clatină sub picioare. Aş vrea să pun o mie de întrebări, dar conversaţia este deturnată.

— Vivien, pe legea mea, ce-o să ne facem? se lamentează Lancaster.

— Cu privire la ce?

— La fondurile mele![143]

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în uşa biroului răsună o bătaie. Simmons deschide, însă nu e nimeni în prag. Un moment mai târziu, o auzim din nou – dar acum, că ne aşteptăm la ea, ni se pare evident că oaspetele bate la vechea uşă a bibliotecii, de la etajul al doilea. Mă uit în jur nedumerit. Toţi cei care ar putea să bată la o uşă din interiorul casei se află aici, în birou.

— Aşteptai pe cineva, Simmons?

— Nu, sir. Să mă duc să văd…?

---

[142] Într-adevăr. Şi, cu toate că lucrurile s-au sfârşit cu bine, mi-aş fi dorit ca Vivien să mă consulte înainte de a schimba planul. Îi stă însă în fire să n-o facă. Ambii mei veri Lancaster (Vivien şi Ashley) sunt obstinaţi şi extrem de independenţi. Deşi îi iubesc şi-i admir foarte mult, pot fi uneori foarte dificili din cauza acestor trăsături de caracter. Odată, spre exemplu, Vivien s-a căţărat într-un copac la Garrick Hall şi a rămas înţepenită în ramurile de sus. M-am oferit să urc şi s-o ajut să coboare, dar ea a refuzat. Şi-a sfâşiat în schimb jupoanele şi a împletit o funie pe care a folosit-o ca să coboare. A fost o treabă foarte bine lucrată, dar funia s-a rupt pe neaşteptate, iar ea a căzut şi şi-a fracturat încheietura. A doua zi, Ashley a vrut să demonstreze că el poate coborî de pe aceeaşi creangă mai uşor. Ei bine, şi el a rămas blocat. I-am oferit ajutorul meu. Şi el a refuzat, alegând să sară de acolo. Şi-a rupt atât glezna, cât şi un braţ. – H.L.

[143] Chestiunea încă nu a fost soluţionată în mod satisfăcător. Domnul Savage şi-a declarat intenţia de a-i finanţa apropiata expediţie sud-americană – deşi, ţinând seama de faptul că banii domnului Savage au fost iniţial ai lui Vivien şi că i-a obţinut prin căsătorie (rit care constituie – sau mai degrabă lipsa lui – motivul pentru care Ashley e falit acum), există ceva ironic în toată această situaţie. – H.L.

— Oh, nu te mai obosi! Intră! strig eu.

Uşa de la etajul al doilea se deschide şi peste pragul ei trece Will Kensington, cu ochii lui verzi scânteind. E mânjit de funingine, ars de soare, plin de unsoare şi de praf de cărbuni, părul îi stă vâlvoi, obrajii îi sunt roşii, nasul îi curge abundent de la frigul autumnal – dar altfel pare a fi în perfectă stare de sănătate şi într-o dispoziţie excelentă. La gât îi atârnă o pereche de ochelari de şofat.

— Bună dimineaţa! ne salută el. Sper că nu vă deranjează, dar am aterizat pe acoperişul dumneavoastră.

Coboară scara în spirală, iar ghetele lui răpăie vesel pe treptele metalice. Sunt remarcabil de bucuros să văd că e sănătos şi se pare că nu sunt singurul – Lancaster îl întâmpină cu o îmbrăţişare călduroasă, iar Lizzie îşi aruncă braţele pe după gâtul lui (lucru de care nu sunt pe deplin mulţumit, dat fiind că pe sub pled e goală de-a binelea)[144]. Chiar şi Simmons are o atitudine demonstrativă şi aproape că surâde.

— Kensington! exclam eu, scuturându-i mâna. Trăieşti! Cum a fost zborul?

— Excelent. Reparaţiile au fost grozave. Un glonţ rătăcit aproape că a distrus motorul, ceea ce a fost înspăimântător, deoarece nu mi-am dat seama decât atunci când am ajuns la o altitudine măricică – iar în acel moment a început să tuşească şi să se-nece, după care a murit şi a început să cadă ca un pietroi. Dar s-a dovedit a fi un lucru bun, fiindcă mi-a dat timp să astup gaura cu un şomoiog de cârpe şi să repornesc motorul înainte să mă fac praf şi pulbere. Pe urmă, am luat din nou altitudine până când am ajuns suficient de sus încât să pot face câteva teste în aer. Mulţumit de faptul că puteam supravieţui unei traversări a Atlanticului, am aterizat într-un sat de la marginea oraşului şi am trecut pe la un fierar ca să peticesc motorul. Apoi am împrumutat un anuar ca să vă găsesc adresa, am mâncat câteva kilograme de tocană la un han, am dormit buştean douăsprezece ore, m-am trezit, mi-am schiţat traseul şi am venit direct aici. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar n-am avut suficientă încredere în mine că putem ajunge în Islanda fără o masă bună şi o noapte de somn. Dar acum e totul gata, în aşteptare.

Toată audienţa e impresionată de povestea lui.

— Kensington, spun eu, de la bun început am crezut asta, dar acum sunt sigur: eşti cea mai poetică persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea.

---

[144] Sper că cititorul nu mă va considera pedant sau puritan dacă voi sublinia că pe sub haine suntem toţi goi de-a binelea. – H.L.

— Aţi găsit-o? întreabă el uluit.

— Eu l-am găsit pe el, răspunde Vivien, întinzându-i o mână. Bine ai venit, Will Kensington! Am auzit multe despre tine.

— Doamnă, răspunde el luându-i mâna şi schiţând o plecăciune. Şi eu am auzit multe despre dumneavoastră. Mă bucur mult să vă întâlnesc în circumstanţe atât de prozaice.

— Mulţumesc, spune ea zâmbind amuzată.

Kensington se apleacă spre ea şi şopteşte pe un ton plin de respect:

— Dacă-mi scuzaţi indiscreţia, aş putea să vă întreb cum e în iad?

— Ah, zice Vivien delicat, vrei să spui cum e să fii căsătorită cu un bărbat care nu te iubeşte?

Bietul Kensington e perplex.

— Ba nu! strig eu. Am avut o revelaţie! Chiar te iubesc!

— Ai un mod remarcabil de a mi-o arăta! ripostează soţia mea.

— Da, da, bine, dar *eu* ce-o să FAC?! exclamă Lancaster.

— Ashley, răspunde Viv, vom putea alcătui un plan ca să te salvăm imediat ce terminăm cu planul de a mă salva pe mine.

— Plan? întreb eu. Ce plan?

Fără să-mi dea vreo atenţie, ea continuă:

— Mă tem că două circumstanţe l-au afectat deja.

— Ce plan?!

— Planul de a te determina să te îndrăgosteşti de mine.

— Dar eu *sunt* deja îndrăgostit de tine!

— Asta-i prima dintre cele două circumstanţe despre care aminteam.

— Şi care-i a doua?

— A doua este că m-ai vândut diavolului.

— Scuzaţi-mă, intervine Hubert abia şoptit. Regret enorm că vă întrerup, dar un lucru nu mi-e foarte clar. Care anume a fost schimbul?

— Ştii, spune Lancaster morocănos, şi eu mă întrebam exact acelaşi lucru.

— Da, se amestecă şi Lizzie, faptul că tot vorbeşti despre o vânzare sugerează că ai primit ceva în schimbul lui Vivien.

Toate privirile se întorc spre domnul distins, care ridică braţele în aer cu palmele în sus, într-un gest menit, îmi închipui, să-l absolve de orice vină.[145]

— Vă rog să ţineţi seama că, de fapt, nu a existat nicio tranzacţie stabilită între mine şi dragul meu prieten, domnul Savage. Nu am ştiut câtuşi de puţin că doamna Savage nu se află aici. În mod cert, la mine acasă nu a venit, aşa cum par să lase de înţeles unii dintre dumneavoastră.

---

[145] Mi se pare amuzant faptul că, în acest caz, diavolul chiar a fost lipsit de orice culpabilitate. Cât de des putem spune oare acest lucru? Nu mai ştiu ce să cred – aşa cum spunea şi domnul Savage, percepţia noastră asupra multor lucruri a cam luat-o razna. – H.L.

— Sigur că nu s-a dus în iad, confirmă Hubert. Vivien a venit acasă *la mine* – conform planului.

— CE PLAN? izbucnesc eu.

— Stai puţin, că n-am terminat, declară Lancaster. Savage, ce schimb credeai tu că ai făcut?

— Nu ştiu! E limpede că n-a existat niciunul! mă revolt eu.

— Dar de zile întregi tot spui că ai *vândut-o* diavolului.

— Da, se întoarce Vivien spre mine. Şi chiar sunt curioasă: cât anume valorez eu, mai exact?

Ridic din umeri stingherit.

— Păi… Adevărul e că nu mi-am dat seama să fi existat un schimb, însă n-ar fi fost acelaşi lucru dacă aş fi spus că mi-am *dat* soţia diavolului sau că el a *luat-o* – m-ar fi pus pe mine într-o situaţie… hmm… pasivă. Deci cred că am exagerat puţin situaţia, de dragul efectului dramatic. Şi mi-am zis că ar exista o mică posibilitate ca el să-mi redea talentul poetic – ceea ce ar fi însemnat totuşi un anume fel de tranzacţie.

Mă privesc cu toţii de parcă aş fi o gânganie dintre cele mai oribile, iar Viv îmi spune, pe un ton care îmi opreşte răsuflarea în piept:

— Lionel, ai în faţa ta două opţiuni.

— Ce opţiuni?

— Pentru nelegiuirile tale, poţi fi judecat de un complet de juraţi. Sau optezi pentru o luptă dreaptă.

— Ce nelegiuiri? întreb eu.

Din nou mă privesc cu toţii cu acea expresie plată care le este atât de dragă. Nici chiar Kensington nu pare dispus să vină în apărarea mea.

— Ah, continui apoi. Acele nelegiuiri!

— Luptă sau juraţi? mă presează Viv.

— Nu ştiu!

Nu vreau să fiu judecat. Mi se pare o idee absurdă, aşa că întreb:

— Cine sunt juraţii?

— Cei din faţa ta.

Mă uit la chipurile prietenilor mei. Nu sunt deloc blânde.

— Păi, e limpede că opţiunea asta nu e acceptabilă. Cu cine trebuie să lupt?

— Alegi, deci, lupta? insistă tenacea mea soţie.

Întotdeauna a fost atât de inflexibilă? Nu ştiu. Adevărul este că personalitatea ei îmi este foarte puţin cunoscută. La un moment dat, crezusem chiar că nu are una; dar, după cum se vede, lucrurile nu stau deloc aşa.

— Stai puţin! exclam eu. Nu ştiu! Nu mi-ai răspuns la întrebare – cu cine trebuie să mă lupt? Fiindcă, dacă-i vorba despre Ashley, evident că nici asta nu-i o opţiune acceptabilă.

Vivien răspunde pe un ton superior:

— N-am nevoie să-mi susţină altcineva cauza.

— Adică trebuie să lupt *cu tine?* Foarte bine, atunci! Să-ncepem!

Vivien nu e deloc mărunţică; de fapt, e înaltă aproape cât mine, însă e doar o femeie – iar eu, la urma urmei, am devenit în aceste ultime două zile un adevărat duelist.

— Aşa să fie, dacă vrei, acceptă ea.

O scânteiere care i se aprinde în ochi mă deconcertează brusc. Este ceea ce am ajuns să definesc ca fiind Uitătura Lancaster – aceeaşi pe care a avut-o şi fratele ei când m-a abordat în stil pugilistic şi când a azvârlit pietroiul spre poliţişti. Hubert pare să n-o aibă însă.[146]

— Ashley, Lizzie, Simmons, înălţimea Voastră[147], voi veţi fi arbitrii şi vă veţi asigura că înfruntarea va fi una onorabilă de ambele părţi. Soţul meu luptă pentru a-şi demonstra iubirea şi a-şi spăla numele. Dacă va cădea, înseamnă că dragostea lui e mincinoasă, iar numele lui va rămâne pătat pe vecie.

Încerc să râd la auzul micului ei discurs, dar e un râs mânzesc. Şi nimeni altcineva nu mai zâmbeşte măcar. Lizzie, Kensington şi domnul distins se aşază pe canapea. După o clipă de deliberare, Hubert li se alătură. Nu au însă loc suficient, aşa că stau umăr lângă umăr, ca sardinele în conservă. Lancaster se reazemă de raftul cu cărţi, iar Simmons ia poziţia pe loc repaus. Sunt pregătiţi, se pare, să urmărească un spectacol. Au privirile concentrate, iar eu mă simt stânjenit şi nu ştiu prea bine ce să fac cu mâinile. Mă întreb dacă aşa o fi când urci pe o scenă.

Soţia mea îşi scoate pălăria şi paltonul. I le întinde lui Lizzie şi ia sabia din mâna lui Hubert. Eu realizez că cealaltă e la mine. Deci în săbii ne vom lupta. Nu eram sigur la ce se referise când spusese judecată în luptă, dar acum îmi este foarte clar. Mă pregătesc pentru al patrulea duel în tot atâtea zile. (Oare confruntarea cu Hubert poate fi pusă la socoteală ca duel?[148] Probabil că nu. Şi nici cea cu poliţia, bănuiesc. Dar pe ambele le-am *perceput* ca pe dueluri, ceea ce, cred eu, e cel mai important lucru.)

Vivien testează greutatea şi echilibrul sabiei cu un profesionalism alarmant. Nu mi-a trecut prin minte ideea că s-ar putea să ştie s-o

---

[146] Timpul ne va confirma acest lucru. – H.L.

[147] Uneori se întâmplă şi fiu dat uitării de rudele mele, dar acest lucru nu mă deranjează. Îmi place să cred că motivul este discreţia mea. – H.L.

[148] Cred că nu. Eu, unul, nu o consider ca atare. – H.L.

folosească. Să fie oare posibil? Sigur că nu… Bănuiesc că imită doar un gest despre care a citit în vreun roman.

Însă pe urmă atacă şi îmi dau seama că m-am înşelat.

Mă apăr cât de bine pot, însă nu sunt un spadasin. Dau din mână aiurea, nebuneşte, în timp ce ea sare şi dansează, fandând când într-o parte, când în cealaltă, zvâcnind, şfichiuind şi afişând o tehnică pe care n-am mai văzut-o niciodată. M-aş minuna, dacă n-aş fi ocupat să evit din toate puterile să fiu împuns.

În vreme ce continuă atacul, îmi spune:

— Te-ai însurat cu mine pentru… (fandare)… banii mei. Nici măcar n-ai… (tuşă)… *încercat.* Nici măcar nu te-ai… (lovitură fulgerătoare)… *prefăcut* că mă placi. Niciodată… (o altă tuşă) *nu mi-ai vorbit.* Niciodată (împunsătură)… *nu te-ai uitat la mine.* Apoi, m-ai vândut… (ripostă)… *diavolului.* Eşti cel mai jalnic soţ… (mă dezarmează)… *din câţi există.*

Sabia îmi zboară din mână, loveşte biblioteca, dărâmă bustul lui Ovidiu şi cade pe covor cu un bufnet sonor.

Iar sabia ei e la gâtul meu. Respiră greu, părul i-a scăpat din agrafe, obrajii îi sunt rozalii şi e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Unde ai învăţat să te duelezi aşa?

— Am fost campioană la scrimă în şcoală. Lucru pe care l-ai fi ştiut dacă ai fi catadicsit să vorbeşti cu mine.

— Îmi pare rău.

Nu răspunde şi nici nu-şi coboară sabia. Dar întreabă:

— Verdictul?

— Nu te iubeşte şi e un mârlan, răspunde Lizzie cu promptitudine.

— De acord, spune Lancaster.

— La fel, declară Hubert.

— Ei, staţi puţin! protestez eu. Nu-i adevărat!

— Ai ales judecata prin luptă. Ai pierdut lupta. Dovada e indubitabilă, conchide Vivien.

— Dar nu aşa funcţionează!

— Ba exact aşa funcţionează! replică ea. Numai că, dacă ne-am duela cu adevărat, ar trebui să te străpung.

— Dar e un sistem teribil! mă revolt eu. Şi nu dovedeşte nimic![149]

— Dacă m-ai fi iubit, ai fi câştigat.

— Dar te iubesc!

— Se pare că nu.

— Ba da!

[149] Eu, unul, prefer sistemul judiciar modern. – H.L.

— Atunci, ia sabia şi dovedeşte-o.
— Nu.
— În cazul ăsta, pleacă!
— Scuză-mă?
— Ori îţi dovedeşti iubirea, ori pleci din casa mea.
— Dar casa e *a mea*!
Pe canapea, Kensington îşi ia obrajii în palme.
— Adică, mă bâlbâi eu, e casa *noastră.* Nu-mi poţi porunci să plec.
— Ridică sabia!
— Nu.
— Atunci, nu mă iubeşti!
— Ba te iubesc!
— Atunci, ridică sabia!

Traversez biroul şi o ridic. Cine e femeia asta exasperantă? Şi ce-a făcut cu fiinţa smiorcăită care m-a chinuit în ultimele şase luni? Mă întorc cu faţa spre ea. Nu s-a clintit din loc. Stă dreaptă, iar pieptul i se ridică şi coboară ritmic din cauza efortului. Culoarea din obraji îi accentuează nuanţa ochilor – un albastru imposibil.

— Eşti poetă, spun eu, fără să ştiu măcar de ce o fac.
— Ce? întreabă ea – cred că am prins-o cu garda jos.
— Eşti poetă. Şi nu mi-ai spus niciodată.
— Nu m-ai întrebat niciodată, ripostează ea, ceea ce e perfect adevărat.
— Lizzie ţi-a găsit poeziile. Sunt superbe.

Rămâne tăcută. Sabia ei este încă îndreptată spre mine, dar răsuflarea i s-a accelerat şi mă întreb dacă nu cumva am înregistrat încă un punct.

Nu ştiu de ce rostesc vorbele următoare – poate ca să-mi exploatez avantajul imaginar – şi o fac în ciuda raţiunii, dar după câteva clipe de zbateri interioare, răbufnesc:

— Nu sunt structurate.
— Poftim? întreabă ea şi sprâncenele i se pierd pe undeva prin păr.

Încerc să mă opresc, dar nu pot.

— Nu au metru. Nu au rimă. Nu au *structură.*
— Adică îmi vorbeşti acum despre structura poeziilor mele? întreabă ea nevenindu-i să creadă; apoi face un pas spre mine, astfel încât ne mai desparte doar o lungime de sabie.
— Nu, fiindcă tocmai asta e: nu au structură.

Sabia ei ţâşneşte spre capul meu.

— Dar nu au NEVOIE de structură!

Parez fără să mă gândesc şi strig:

— Orice lucru are nevoie de structură!

Ea fandează.

— Poezia, nu!

Îi deviez lovitura spre stânga şi răspund:

— E absurd.

— Tu eşti absurd! strigă ea, atacând cu un şuvoi de lovituri spre cap. Poezia nu e exactă! Poezia există doar pentru a surprinde ceea ce NU POATE fi surprins. Iar faptul că pui asta în versuri n-o face să fie mai uşor de surprins, o face doar să arate mai drăguţ în pagină!

Reuşesc să scap nevătămat din avalanşa de lovituri şi ripostez:

— Îţi dai seama că scuipi în faţă cinci sute de ani de geniu poetic?!

— Nu, răspunde ea, cu sabia ridicată, dar fără să atace. Sugerez doar că, timp de cinci sute de ani, oamenii nu s-au gândit că e ceva ce nu înţeleg.[150]

— Eşti imposibilă!

— *Tu* mă faci *pe mine* imposibilă?

— DA! Înşiri cuvintele atât de frumos, dar o faci într-o manieră voit şleampătă.

— NU E ŞLEAMPĂTĂ!

— E ŞLEAMPĂTĂ!

O surprind pe ea, dar şi pe mine însumi, atacând. E un atac stângaci, lipsit de eleganţă, dar e un atac. Ea îl parează fără să stea pe gânduri şi trece la contraatac. Timp de câteva momente, avansăm şi ne retragem pe rând, într-o imitaţie acceptabilă de confruntare pe podiumul de scrimă.

Nu ştiu de ce ne batem. Am uitat de ce strigăm unul la altul despre poezie. Tot ce-mi doresc acum e s-o iau în braţe şi să ne rotim amândoi, s-o sărut şi să-i spun iar şi iar cât de mult o iubesc şi cât de rău îmi pare, cât de prost am fost şi cu câtă disperare aş vrea să pot şterge ultimele şase luni şi să ne întoarcem în seara nunţii şi…

— Când ai scris ultima dată o poezie? întreabă ea, spulberându-mi şirul gândurilor.

Sunt descumpănit, uit să parez şi sabia ei îmi atinge din nou gâtul.

— Nu schimba subiectul! protestez.

— Când?

— Nu schimba subiectul!

— Când?

— Cu o zi înainte de nunta noastră!

— De ce?

---

[150] Adevărul este că ambii mei veri adoptă poziţii rigide într-o dispută care nu are niciun element rigid. Moda versurilor cu rimă s-a schimbat de nenumărate ori. Mi se pare că e o greşeală şi o neghiobie să reacţionezi atât de pătimaş la un subiect delicat ca acesta. Eu nu aş fi făcut aşa ceva. – H.L.

— Fiindcă un poet nu poate trăi fără iubire.

O umbră îi întunecă chipul. Vârful sabiei îmi apasă sub mărul lui Adam, în mica adâncitură dintre clavicule.

— Şi de ce nu m-ai iubit?

— Fiindcă tu nu m-ai iubit niciodată.

— DAR TE-AM IUBIT! exclamă ea şi apasă mai tare.

— Însă nu mi-ai spus-o niciodată.

— BA ŢI-AM SPUS-O CÂND MI-AI CERUT SĂ MĂ CĂSĂTORESC CU TINE ŞI AM RĂSPUNS DA.

Simt un firişor de sânge.

— Indirect, deci, murmur eu.

Vivien şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Lasă braţele să-i cadă pe lângă trup, iar sabia cască o spintecătură în covor.

— Nu e nimic indirect în acceptarea unei cereri în căsătorie.

Nu pot contesta validitatea raţionamentului ei, aşa că schimb tactica.

— Fratelui tău de ce i-ai spus că mă iubeşti?

— Fiindcă te iubeam.

— Doar la început.

— Ba nu. Te-am iubit.

— Da, ştiu, însă pe urmă ai încetat să mă mai iubeşti, subliniez eu.

— Nu este adevărat.

Inima îmi bate foarte repede.

— Ce vrei să spui?

— Cum adică ce vreau să spun? întreabă ea. Mi se pare că mă exprim extraordinar de limpede.

— Deci… bâigui eu, abia reuşind să rostesc cuvintele. Deci încă mă iubeşti.

Ea tace, dar zăresc ceva pe chipul ei.

— Mă iubeşti! exclam. Încă mă iubeşti!

Tace în continuare, aşa că adaug:

— Eu te iubesc.

Ea tot nu spune nimic. Încheieturile degetelor i s-au albit, strânse pe garda sabiei. Nu ştiu dacă se pregăteşte să mă sărute sau să mă străpungă.

— Vorbesc serios, continui eu. Te iubesc. Şi cred că te-am iubit întotdeauna.

— Ai dovedit-o într-un mod jalnic, vine replica ei.

— Ştiu. Îmi pare rău. Te rog să mă primeşti înapoi!

Se uită la mine ca şi când ar aştepta ceva. Mă uit şi eu la ea. Ochii ei sunt…

— Deci asta e tot? mă întreabă.

Pare înfuriată. Braţul care ţine sabia i se ridică încet.

— Cum adică?

Când răspunde, glasul ei ar putea ofili florile.

— M-ai… vândut… *diavolului.* Și singurele tale scuze sunt „Îmi pare rău, te rog să mă primești înapoi”?

— Concizia e mama înțelepciunii, rostesc eu.

— NU MI-L CITA MIE PE POLONIUS, PROSTĂNACULE!

Se repede la mine cu trei lovituri în cascadă, dinspre stânga ei spre dreapta mea. Le parez pe toate, iar ea se retrage ca un șarpe.

— Viv, uite ce e…

— Nu-mi spune mie Viv!

— Doamnă Savage, reiau eu, iar ea se încruntă. Vivien! Te rog! Ascultă-mă!

Nu are nicio intenție să mă asculte. Ridică lama sabiei și o examinează cu minuțiozitate, căutând semne de uzură, apoi mă întreabă:

— Are cumva legătură cu orgoliul tău? Te-am ofensat fiindcă nu ți-am căzut la picioare?

— Mi-ai rănit mândria prin faptul că mi-ai permis să mă însor cu tine pentru bani.

— Chestia asta nu are niciun sens, declară ea, lăsând sabia și îndreptându-și atenția spre mine.

Are privirea tăioasă, glumesc în sinea mea.

— Și atunci, de ce n-ai refuzat?

— Fiindcă te iubeam!

— Dar știai că nu urmăresc decât banii tăi.

— NU ȘTIAM ASTA!

— Ei bine, ar fi trebuit s-o știi.

Îmi aud bătăile rapide ale inimii. Ea nu mai spune nimic, iar într-un târziu o întreb:

— De ce te-ai măritat cu mine? La ce te-ai gândit când ai acceptat?

— M-am gândit că *Idilele regelui* e cartea ta preferată și că poate exista un motiv pentru preferința asta. M-am gândit că îți iubești sora atât de mult, încât mă tem sincer pentru siguranța viitorului ei soț, oricine va fi el. M-am gândit la felul în care îți zvâcnește mâna atunci când nu ține între degete un creion. Și m-am mai gândit că, dacă nu ți-ai mai face atâtea griji pentru metrul poetic, care n-a fost niciodată punctul tău forte, ai fi un poet cu adevărat mare.

— Niciun poet nu poate fi mare fără structură.

— Structura și versurile albe nu sunt sinonime, răspunde ea cu obstinație.

— Atunci, ar trebui să folosesc un hexametru? Strofe spenseriene? Cuplete alexandrine?

— Nu fi caraghios!

— Dar nu înțeleg ce vrei să spui!

— Structura nu are nicio legătură cu metrul.

— Ba are!

— BA NU! Structura ține de expunerea ideilor. Metrul este doar felul în care sunt aranjate cuvintele într-un vers.

— Nu-i adevărat!

— Ba este! Faci pe prostul intenționat.

— Chiar și un copil poate scrie poezie fără metru, protestez eu.

— Și fără rimă! ripostează ea.

— Dar nu versuri bune fără rimă.

Cu un zâmbet abia schițat, ea răspunde:

— Doar dacă nu cumva e un copil extraordinar de inteligent.

— Doar dacă nu cumva este un copil extraordinar de inteligent, accept eu.

— Dar același lucru se aplică și în privința versurilor libere! exclamă ea. Sigur că și un copil le poate scrie, dar nu vor fi bune de nimic – doar dacă nu cumva acel copil e Mozart!

— Mozart scria poezie?

N-am știut asta, dar ar trebui să caut niște versuri scrise de el.[151]

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! oftează Vivien, iar eu nu înțeleg nimic. Ai putea fi bun! adaugă ea.

— Dar *sunt* bun, răspund eu cu demnitatea rănită.

— Ai putea fi grozav![152]

— CUM?

— Nefiind un PROST arogant… Ascultându-mi ideile. Lăsându-mă să te ajut. Vreau să te ajut.

Mult timp nu spun nimic. Duc un război cu propria-mi vanitate. Într-un final, izbândesc asupra ei și spun:

— Bine.

— Bine ce?

Drept răspuns, iau de pe birou toate poeziile amărâte la care m-am căznit și le arunc în foc. Apoi îmi las sabia să cadă pe podea cu un zăngănit.

— Mă predau. Ai câștigat.

O văd încleștându-și maxilarul și ridicându-și sabia.

---

[151] Trist mai cu seamă la această remarcă este faptul că domnul Savage a vorbit cât se poate de serios, cu o sinceritate ingenuă care nu-l caracterizează. Sunt tentat să cred, alături de doamna Savage, că drumul său spre cunoaștere a fost unul dificil. – H.L.

[152] Personal, eu nu cred acest lucru. Mi se pare că Vivien are acea scânteie poetică autentică, în timp ce domnul Savage, nu. Dar poate că greșesc. Timpul ne-o va spune. – H.L.

— Atunci, nu mă iubeşti, răspunde fiinţa asta imposibilă, în vreme ce poeziile mele ard, îi spun:

— Eşti enervantă.

— Tu te-ai însurat cu mine, subliniază ea.

— M-am însurat cu tine, da.

Faptul că am rostit cuvintele cu glas tare îmi limpezeşte ceva în minte. Îmi iau sabia de jos. Cu paşi bine măsuraţi, mă apropii de ea. Ridic lama la buze în chip de salut (am citit undeva despre asta), îngenunchez în faţa ei şi i-o depun la picioare.

— Vivien, nu voi mai lupta cu tine. Îţi aparţin, trup şi suflet. Dacă îţi voi mai da vreodată motive să te îndoieşti de acest lucru, aminteşte-mi să iau această sabie şi îl voi apăra cu preţul vieţii. Între timp, acesta să fie legământul meu. Dacă mă vrei, sunt al tău.[153]

Privesc în ochii ei strălucitori şi mă văd oglindit în ei. Vivien rămâne tăcută mult timp. Într-un târziu, spune:

— Simmons, te rog să prinzi săbiile acestea pe perete. Acolo vor rămâne până când va fi nevoie de ele.

— Foarte bine, doamnă. Aşa voi face, îndată. Mai doriţi şi altceva?

Ea se uită spre mine.

— Da, spune apoi. Vreau să-mi fie mutate lucrurile din camera lui Lizzie. Eu şi soţul meu avem de încheiat o dispută poetică şi bănuiesc că acest lucru va dura câteva nopţi, cel puţin. Ar fi neplăcut să tot trecem dintr-un dormitor în altul.[154]

Poate că visez, dar sunt aproape sigur că Simmons zâmbeşte.

— Firește, doamnă, spune el, apoi iese din birou cu obişnuita-i însufleţire.

[153] Bine adus din condei, după părerea mea. – H.L.

[154] Vivien a rostit aceste cuvinte cu un asemenea aer, încât aproape am crezut că, dincolo de ele, există un sentiment nu pe deplin cast. Fără îndoială, m-am înşelat. – H.L.

ŞAISPREZECE

În care aventurierii se despart

— Ei bine, spune domnul. A fost un dialog foarte informativ. Bine condus, prietene!

Sunt marcat de un sentiment atât de copleşitor de bunăvoinţă, încât nici nu-mi mai amintesc că sunt furios pe el. Schiţez o plecăciune către cei de pe canapea, care mă aplaudă politicos.

— Şi acum, rostesc eu, îmi poate spune cineva, *vă rog,* care era „planul" acela?

— Oh, răspunde Vivien, o nimica toată – doar o tentativă nechibzuită de a te determina să te îndrăgosteşti de mine.

Surâd şi spun:

— Draga mea, a funcţionat.

— Uiţi un lucru, răspunde ea glacial, iar inima mea se opreşte în piept. Nu ai trecut cu bine de judecată, ci ai *ocolit-o.* Mai e cale lungă până la „draga mea".

Lancaster râde în hohote şi exclamă:

— Excelent, pe legea mea!

Vivien zâmbeşte, iar inima mea îşi reia marşul înainte. Mai am încă multe de învăţat despre femeia asta cu totul deosebită.

— Chiar e păcat, adaugă ea. Era un plan splendid, iar tu l-ai distrus. Îmi construisem, aproape încă de la începutul căsniciei noastre, un iubit imaginar.

— Un *ce*?

— Un iubit imaginar. Ca să te fac gelos. Am început imediat ce mi-am dat seama în ce fundătură căzusem. Şi ţi-am lăsat indicii pretutindeni.

— Indicii?

— Da, mănuşi bărbăteşti, bastoane, pălării, lucruri de genul ăsta. Bileţele de dragoste – eu le concepeam şi îi ceream lui Simmons să le transcrie cu o caligrafie masculină. Am pus să-mi fie trimise flori, bomboane şi alte cadouri mărunte ca din partea unor admiratori anonimi. Nu se poate să nu fi observat afluxul de luna trecută! Totul urma să culmineze cu o atent orchestrată dispariţie, care ar fi trebuit să-ţi stârnească o gelozie paroxistică, în cursul căreia adevărul să te lovească aidoma unui trăsnet – anume că mă iubeşti şi că nu suporţi să mă vezi în braţele altui bărbat.

Chiar sunt ca trăsnit. Când te gândeşti că, în tot timpul ăsta, Vivien a fost mereu cu un pas înaintea mea! Există însă un singur detaliu ciudat.

— N-am remarcat nicio clipă, spun eu.[155]

— Ce anume n-ai remarcat?

— Nimic. Mănuşile, cadourile, bileţelele. Eram conştient de existenţa lor, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte ideea că mi-ai putea fi infidelă. Am presupus că bileţelele îi erau trimise de Simmons doamnei Davis – (Vivien îşi scutură un fior) – şi că mănuşile erau uitate de participanţii la petreceri.

— Dar nici petrecerile nu ţi-au sugerat nimic?

— Cum adică?

— Nu ţi-a stârnit suspiciuni faptul că, săptămână de săptămână, voiam să-mi ascund identitatea şi să dansez cu bărbaţi necunoscuţi?

— Dar nu-ţi… înseamnă că… Vrei să spui că, de fapt, nu-ţi plac petrecerile de salon?

Mă priveşte tăcută un lung moment, după care întreabă:

— Dar cine-ţi închipui că sunt eu?

— Nu-ţi plac! Chiar nu-ţi plac petrecerile!

— Sigur că nu-mi plac petrecerile![156]

— Şi atunci, *unde* ai fost atâtea zile?

— La Hubert acasă, firește. În niciun caz n-aş fi vrut ca mama să ştie, fiindcă nu te-ar fi iertat niciodată.

— Îmi pare foarte rău, mi se adresează Hubert, probabil temându-se că-i voi purta pică pentru rolul jucat în acest complot.[157]

Dar întreaga mea atenţie e absorbită de Vivien, aşa că lui nu-i dau nicio atenţie. Mă aşez tremurând în scaunul de la birou.

— Totul a fost o înscenare, spun eu, abia începând să înţeleg implicaţiile dezvăluirilor ei.

— Ce anume?

— Totul! Petrecerile, frivolitatea, flirturile… Nu erai deloc tu, cea reală?

— Sigur că nu! exclamă, părând jignită de simplul fapt că aşa ceva mi-a trecut totuşi prin minte. Dacă aş fi bărbat, l-aş însoţi pe Ashley pretutindeni, dar nu sunt şi deci nu pot. Detest societatea. Numai că e un joc în care trebuie să intri, atâta tot.

---

[155] Din multe puncte de vedere, acest lucru este tipic pentru domnul Savage. Şi este totodată cel mai amuzant aspect dintr-o serie de evenimente care, privite retrospectiv, nu au fost mai deloc amuzante. – H.L.

[156] În cele şase luni în care am conceput împreună planul şi l-am pus în aplicare, Vivien mi s-a plâns de multe ori de aceste petreceri. Chiar le detestă. – H.L.

[157] Nu mă temeam, dar îmi poartă pică. – H.L.

Uitasem că nu suntem singuri şi-mi amintesc asta atunci când aud glasul lui Lizzie.

— Nellie, te paşte un serios pericol de a fi înlocuit, în sentimentele mele afectuoase, de soţia ta.

O ignor.

— Dar dacă… Dacă doar ai… Tot ce detestam la tine era de fapt… nu erai *tu*! De ce nu mi te-ai înfăţişat pur şi simplu aşa cum eşti în realitate?

— Dar am făcut-o! Am făcut-o, iar în primele două săptămâni ale căsniciei noastre m-ai ignorat complet! Eram o tânără mireasă emoţionată şi nesigură, pe un teritoriu necunoscut, iar tu te-ai încuiat în biroul ăsta şi mi-ai lăsat de înţeles cât se poate de clar că nu voiai să ai nimic de-a face cu mine.

— Dar numai fiindcă scriam! Mă pregăteam să termin… am uitat ce mă pregăteam să termin… şi nu mă puteam lăsa întrerupt de… *căsnicie*! Doar eşti poetă, trebuie să înţelegi asta! Compuneam versuri. Iar când am sfârşit, am constatat că eşti… insipidă.

— Unde sunt?

— Ce anume?

— Versurile pe care le-ai compus?

— Am uitat ce anume era.

— Mincinosule!

— Sunt la mine în birou.

— De ce nu sunt publicate deja?

— Fiindcă n-am putut să le termin.

— De ce?

— Nu ştiu. M-am… blocat.

— TE-AŞ FI PUTUT AJUTA EU SĂ TE DEBLOCHEZE

Şi, cu un oftat exasperat, se trânteşte într-un fotoliu. Gândurile îmi roiesc. E în mine o parte considerabilă care se simte mizerabil, una şi mai mare copleşită de vinovăţie, plus o a treia şi cea mai substanţială care se simte ca şi când aş fi cel mai norocos bărbat din lume.

— Ei bine, constată Lizzie, dintr-un punct de vedere, planul a funcţionat perfect.

— Da, e de acord Kensington. Domnul Savage şi-a dat seama de greşeala făcută şi, datorită absenţei doamnei Savage, s-a îndrăgostit de ea. Cred că totul s-a rezolvat.

— Nu totul! strigă Lancaster. Eu sunt tot în aer.

Vivien ridică privirea şi zâmbeşte ghiduş către fratele ei.

— Ştii, spune ea, m-am gândit la asta şi sunt foarte aproape de a contura un plan pentru tine! Dar va fi ceva destul de periculos.

— O să implice pirateria? întreabă el, brusc însufleţit.

— Da.

— Şi fapte cutezătoare?

— Da.

— Şi hoţomănii?

— Hoţomănii, deghizări şi bravuri.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! exclamă Lancaster, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu el.

Faptul că femeia asta mi s-a părut chiar şi o clipă altfel decât pur şi simplu magnifică este şi va rămâne pentru tot restul vieţii mele un motiv de cumplită ruşine.[158]

— Sau ai putea veni cu mine, sugerează domnul distins.

Ne întoarcem cu toţii cu faţa spre el.

— Aş putea… ce? întreabă Lancaster.

— Vreau să zic… dacă ai fi dispus. Să fim bine înţeleşi, nu-mi exercit aici niciun fel de autoritate metafizică. Dar, dacă ai fi interesat cât de cât (înţeleg că eşti un fel de explorator), fără îndoială m-ai putea însoţi acasă.

— Acasă… în iad?

Domnul se crispează.

— Oh, cât urăsc acest cuvânt!

— Essex Grove, precizez eu. Essex Grove e un nume mult mai potrivit – îi conferă locului o aură mai atrăgătoare.

— Exact! exclamă domnul, încântat de memoria mea, şi-mi adresează un zâmbet timid.

— Pe legea mea, răspunde Lancaster, e o idee interesantă. Mă gândisem s-o şterg cu trenul de ora patru spre Paris, dar se pare că l-am ratat. Aşa că…

— Cât e ceasul? întreabă Hubert întrerupându-l brusc.

Lancaster se uită la ceas.

— Patru şi şapte minute.

— Oh, Doamne! exclamă Hubert, teribil de agitat. Îmi pare foarte rău. Trebuie să vă rog să mă scuzaţi! Regret!

Şi iese în fugă.[159]

— Ştiţi, spune Vivien pe un ton visător, în timp ce noi privim uimiţi în urma lui. Hubert e primul bărbat din viaţa mea care s-a oferit să se dueleze pentru a-mi apăra onoarea.[160]

---

[158] Pe bună dreptate. Există pe lumea asta foarte, foarte puţine femei la fel ca Vivien. – H.L.

[159] Era târziu pentru o întâlnire delicată, iar ratarea ei ar fi periclitat anumite negocieri de importanţă mondială. – H.L.

Lancaster se pregătește să protesteze, dar domnul i-o ia înainte. Cu un semn spre pânza pe jumătate lucrată (aflată încă pe șevalet), întreabă adresându-i-se lui Lizzie:

— Dumneavoastră ați pictat asta?

— Da, răspunde ea.

Deschid gura să-mi cer scuze pentru necuviința ei, însă domnul continuă:

— Îmi place foarte mult.

— Și mie! rostește Lancaster ca un cățeluș, uitându-se la pictură. Ce sunt cercurile acelea?

— Nimic! mă grăbesc eu să răspund înainte s-o facă Lizzie, însă ea nu-i acordă atenție, studiindu-și opera.

— E oribilă, declară ea, încrețindu-și nasul.

— Oh, eu nu cred, intervine domnul. Este lucrarea unui artist lipsit de experiență, desigur, dar mi se pare evident că înțelegeți cum anume să pictați extraordinar, chiar dacă nu aveți încă abilitatea necesară.

— Chiar așa vi se pare?

— Cu siguranță. Înțelegerea este cea care contează. Ca în muzică. Doamna Savage vorbea despre Mozart – când asculți muzica lui, îi recunoști talentul, desigur… recunoști că se pricepe la ceea ce face. Dar ceea ce-i conferă măreție este puterea de pătrundere ieșită din comun cu privire la lucruri pe care noi nu le putem înțelege câtuși de puțin. Fără îndoială, știți la ce mă refer.

— Nu, răspund eu simultan cu răspunsurile afirmative rostite de Vivien și de Lancaster și oftez în sinea mea, știind ce urmează.

— Mă tem că trebuie să-mi recunosc ignoranța în domeniu, spune Lizzie cu o privire otrăvită în direcția mea (ceea ce-mi arată că nu m-am înșelat). Cei responsabili pentru educația mea au dovedit o considerabilă neglijență în anumite privințe. Ashley, chiar ai de gând să te duci cu el?

— Da, răspunde Lancaster fără grabă, așa cred. Vezi tu, țelul vieții mele a fost mereu explicarea unor lucruri care nu pot fi explicate și explorarea unor locuri despre care toată lumea susține că nu există. Iar acum am ocazia, o foarte rară ocazie, de a vizita un astfel de loc. Și, în plus, cred că i-am spus mamei la un moment dată că mai bine mă ia dracu' decât să mă-nsor, ha, ha, ha![161]

— Bine, răspunde Lizzie. Vin cu tine.

---

[160] Acest lucru este pentru mine un motiv de considerabilă mândrie. Dacă-mi iertați un joc de cuvinte pe care l-aș fi deplâns auzindu-l la domnul Savage, poate că am luptat pentru onoarea ei, însă onoarea a fost în întregime a mea. – H.L.

[161] Auzind despre acest schimb de replici și despre cele întâmplate ulterior, lady Lancaster nu s-a arătat nici pe departe amuzată. – H.L.

— Ei, stai așa! exclamă el șocat. Nu poți pur și simplu să…

— Ashley Lancaster, îmi spui mie ce pot și ce nu pot să fac? ripostează Lizzie.

Lancaster se face mic în colțul lui. O clipă mai târziu, cu o voce abia auzită, rostește:

— Ar fi plăcut să am companie la drum.

— Foarte adevărat! exclamă domnul, zâmbind larg. Sper că, în vreme ce domnul Lancaster va pleca în explorarea Câmpiilor Elizee, nu v-ar deranja să rămâneți în căsuța mea, să beți un ceai, să citiți o carte și poate să facem chiar puțină conversație. Uneori mă simt cumplit de singur.

— Plăcerea va fi de partea mea, răspunde Lizzie cu o mică reverență. Iar dumneavoastră mă puteți învăța despre artă, despre muzică și despre tot felul de alte lucruri!

— Lizzie, intervin eu, aveai cumva de gând să-mi ceri permisiunea?

— În mod cert, nu! răspunde ea, oarecum surprinsă.

— Ați putea veni și voi doi, propune Lancaster.

— Nu, nu cred, spune Viv. Noi doi avem foarte multe de vorbit. Și, în plus, adaugă ea cu o privire sugestivă care mă face să roșesc, mai e ceva ce n-am încheiat.

— Ah, perfect, intervine Lizzie. Chiar încercam să-i spun lui Nellie că ar trebui să…

Spre norocul meu, domnul îi întrerupe fraza:

— Oh! exclamă el pe neașteptate.

— Ce-i? întreabă Lancaster, la fel de dornic ca mine să schimbe subiectul.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva: este foarte dificil pentru mine să aduc acasă oaspeți în forma lor corporală. Uitasem asta.

Lancaster pare șocat.

— Dar, domnule, exclamă el, trebuie să existe o cale! Spuneți-mi că există! Trebuie să părăsesc Anglia neîntârziat.

— O cale există, spune domnul nu foarte convins. Însă necesită unele eforturi și se poate să nu fie încă disponibilă. Mai ușor ar fi dacă am dispune de o formă de transport aerian.

Eu, Lancaster, Lizzie, Kensington și Viv izbucnim în râs la unison.

— Ce-i atât de amuzant? se miră domnul.

Viv este cea care-i răspunde:

— Cred că totuși drumul nu va fi chiar atât de dificil.

— Tu de unde știi despre *Cirrus?* o întreb eu.

— Ashley, Simmons și Lizzie mi-au povestit despre el în dimineața asta, când am venit aici. Pare ceva extraordinar.

— Păi… Oh!

În starea în care mă aflu, mintea mea nu este în stare să priceapă totul. Aşa că renunţ.

— Să înţeleg că avem acces la o maşinărie zburătoare? se interesează domnul.

— Da! exclamă Lizzie, cu o privire plină de mândrie îndreptată spre Kensington. Will a inventat una! Cu ea a aterizat pe acoperiş.

— Dar e perfect! Şi ar putea fi convins să…?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, răspunde Kensington, roşu la faţă auzind cum se mândreşte Lizzie cu el.

Domnul distins bate din palme cu încântare.

— Atunci, totul e hotărât! Nu vreau să vă zoresc, dar programul meu este puţin cam strâns. Aţi considera jignitor, doamnă Savage, dacă n-am mai sta la ceai?

— Câtuşi de puţin, răspunde ea.

— Eu trebuie să mă îmbrac, anunţă Lizzie. Ne întâlnim pe acoperiş.

Şi cu asta, iese în fugă.

Lancaster îşi strânge grabnic câteva bagaje, iar eu îl chem pe Simmons şi urcăm împreună pe acoperiş. Aeronava e aşezată cu eleganţă între două hornuri. Are câteva găuri de gloanţe, care nu fac însă decât să-i sporească distincţia. Vivien şi domnul se arată impresionaţi şi îşi exprimă admiraţia. Kensington roşeşte şi, plin de energie, urcă dintr-un salt pe punte, apoi porneşte motorul, încălzindu-l.

Apare şi Lancaster, care şi-a schimbat hainele şi poartă acum ghete înalte, pantaloni din pânză groasă şi o jachetă solidă, cu cordon în talie. Are cu el un rucsac şi o carabină, iar la brâu şi-a înfipt precar o macetă. Lizzie vine şi ea câteva clipe mai târziu, complet îmbrăcată (lucru pentru care îi sunt nespus de recunoscător) şi fremătând de entuziasm.

Alături de Lancaster şi de domnul cel distins, se apropie de noi să-şi ia rămas-bun.

Lancaster e primul. Întind mâna spre el, dar el o ignoră şi mă înşfacă într-o îmbrăţişare à la Krakatoa, capabilă să-mi strivească oasele.[162]

— Dacă îmi faci din nou sora să sufere, îmi şopteşte el la ureche, îţi mănânc inima friptă.

— Iar dacă tu o pui pe a mea în vreun pericol, îţi mănânc eu ţie inima.

Mă aşază pe teren solid şi îmi oferă un zâmbet larg şi cald. Cred că suntem prieteni. O ia în braţe pe Viv şi-i şopteşte şi ei ceva, dar nu pot să fiu atent, fiindcă domnul îmi scutură mâna entuziast şi îşi exprimă dorinţa fierbinte de a ne întâlni mai des. Îi răspund la fel, cu o anume sinceritate.

---

[162] Vezi nota de la pagina 72. – H.L.

În timp ce Lancaster îl ajută să urce în maşinărie, Lizzie face un pas spre noi.

— Vivien, îmi pare rău că am avut atât de puţin timp la dispoziţie pentru a ne cunoaşte, dar îţi promit că într-o zi vom fi prietene foarte bune.

— Oh, sunt sigură de asta, răspunde Viv zâmbind.

Lizzie se întoarce apoi spre mine.

— Nellie, când mă voi întoarce, mă aştept să-mi găsesc camera eliberată, îmi spune ea pe un ton sever, apoi, după o scurtă ezitare, adaugă pe un ton imperios şi cu o anumită scânteiere în priviri:

— Şi vreau o vioară![163]

Apoi surâde, îşi pune braţele pe după gâtul meu şi şopteşte:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi spun, strângând-o lângă mine din toate puterile. Ai grijă de ei – au nevoie de cineva cu capul pe umeri.

— Aşa e, răspunde ea.

O las jos. După ce îi sărută pe Vivien şi pe Simmons, se grăbeşte spre maşinărie. Lancaster o ridică, iar Kensington o ajută să urce. Sunt încântat să văd amabilitatea cu care o tratează amândoi.[164] Apoi, Lancaster îşi azvârle rucsacul înăuntru şi îl urmează dintr-un salt.

Kensington acţionează o pârghie, iar aripile maşinăriei încep să bată atât de repede, încât abia dacă se mai văd. Chipul lui apare iar deasupra balustradei. Zâmbeşte, schiţează o plecăciune spre noi şi îşi pune ochelarii. Încet, maşinăria pare să devină tot mai uşoară, apoi se înalţă în aer. Încă o dată, sunt uluit. Cunoştinţa mea cu tânărul inventator m-a învăţat că există în lume două tipuri de progres – unul deplorabil, iar celălalt, dimpotrivă. Lizzie, Lancaster şi domnul îşi flutură mâinile spre noi cu frenezie. Kensington mai apasă o pârghie, iar aeronava ţâşneşte. Zboară pe deasupra acoperişurilor londoneze, tot mai sus şi mai sus, până când nu se mai zăreşte decât un punctuleţ. Apoi, acesta dispare învăluit în ceaţă.

Eu, Viv şi Simmons rămânem tăcuţi un timp – care mie mi se pare foarte îndelungat cu mâinile încă ridicate în semn de rămas-bun. Într-un târziu, rostesc o întrebare care mă tot preocupă:

— Simmons, tu ai fost cel care a alertat Scotland Yard-ul?

— Mă tem că da, sir. M-am temut că, dacă n-o fac, veţi încerca să zburaţi în craterul unui vulcan.

— Foarte frumos din partea ta, Simmons.

---

[163] La întoarcere, camera ei era într-adevăr eliberată, iar în mijlocul patului se afla o vioară. Ştiu, fiindcă o cumpărasem eu însumi. De atunci, Lizzie a devenit un muzician desăvârşit. – H.L.

[164] Toţi bărbaţii o tratează pe miss Savage cu deosebită amabilitate. Am remarcat deseori acest lucru şi m-am amuzat, fiindcă deseori au un aer ridicol. – H.L.

— Vă mulţumesc, sir.

— Nu pot fi de acord însă cu „Alec Rubeum”[165]. Pe viitor, dacă va mai fi necesar să născoceşti grupări anarhiste, sper să respecţi standarde mai ridicate.

— Da, sir. Mă tem că eram presat de timp. Data viitoare mă voi strădui să mă descurc mai bine.

— Nu mă îndoiesc, Simmons. Întotdeauna am spus că eşti un model de perfecţiune şi sunt teribil de mândru că ai bunăvoinţa de a considera Pocklington Place ca fiind căminul tău.

— Vă mulţumesc, sir. Şi, sir, dacă-mi permiteţi, sunt teribil de mândru că mă pot numi angajatul dumneavoastră.

Sunt atât de mişcat, încât mi-e teamă că voi începe să plâng. Dar nu încep, fiindcă sunt englez. O clipă mai târziu, Simmons se îndepărtează cu discreţie, murmurând ceva despre nişte săbii de prins pe perete.

Eu şi Viv rămânem singuri.

— Ei bine, spun în cele din urmă.

— Ei bine, răspunde ea.

— Asta, întreb eu gândindu-mă la eliberarea camerei lui Lizzie, înseamnă că m-ai iertat?

— Lionel Savage, vreme de şase luni m-ai ignorat, apoi m-ai vândut diavolului. Mă îndoiesc că te voi ierta vreodată, spune ea, iar mie inima mi se opreşte în piept. Dar, la bine şi la rău, continuă ea, iar inima mea devine uşoară ca maşinăria lui Kensington în aer. Sunt soţia ta.

Plutesc de fericire. Vivien se întoarce cu faţa spre mine şi mă priveşte în ochi cu solemnitate. Ne uităm unul la celălalt, întrezărind înaintea noastră un viitor îndelungat, plin de aventuri nenumărate. Apoi, cu o scânteiere diabolică în ochi, îmi spune:

— Versul liber nu înseamnă *absenţa* structurii.

Şi, în sfârşit, o sărut.

[165] Cunoscătorii vor şti că *rubeum alec* este un hering apreciat pentru carnea sa rozalie. – H.L.

Mulţumiri

Paginile pe care le ţineţi acum în mână sunt, mă tem, ticsite de greşeli – anacronisme, inconsecvenţe şi întorsături de condei nefericite. Responsabilitatea pentru acestea îmi revine în totalitate. Dar sper că există în ele şi lucruri bune, iar acestea se datorează unui grup de oameni minunaţi şi generoşi.

Mitchell Waters este cel mai bun agent pe care şi l-ar putea dori un flăcău. Mulţumiri calde le adresez lui şi următorilor: Steven Salpeter, Anna Abreu, Holly Frederick, Jonathan Lyons, Sarah Perillo, precum şi întregii echipe de la Curtis Brown. Talentul editorial răbdător şi binevoitor al lui Ed Park este minunat. Rămân îndatorat neobositei afabilităţi manifestate de Annie Badman şi de toţi cei de la Penguin Press. Ilustraţiile realizate de Mahendra Singh sunt exact aşa cum mi le-am dorit. Îndrumările pe care mi le-a oferit Sarah Chrichton sunt virgiliene în acuitatea lor. Olivia Birdsall a suferit tortura unui număr nedrept de pagini cu scriitura mea nefericită, iar eu am învăţat multe de la ea.

Cartea aceasta a pornit la drum ca o piesă de teatru, primul ei regizor fiind bunul meu prieten Saheem Ali. Îi mulţumesc Companiei Dramatice Pipeline pentru acea primă lectură; Laurei Braza pentru moderarea abilă a atelierului de lucru care i-a urmat; actorilor, fiindcă au adus-o la viaţă; şi Kristinei Makowski, pentru lumea pe care a conturat-o prin costumele ei. Mulţumiri deosebite le adresez şi lui Tom Oppenheim, Libby Jensen şi Studioului Dramatic Stella Adler pentru sprijinul lor deplin. Sophia, Isabella şi Molly Kensington mi-au oferit cu generozitate acces la arhivele familiei lor. Le rămân îndatorat.

Cartea aceasta nu ar fi putut exista fără susţinerea familiei mele. Mama nu şi-a precupeţit niciodată ajutorul şi încurajările – e cea mai bună şi mai isteaţă persoană din lume. Fraţii mei mai mari sunt extraordinari şi încă mai vreau să fiu ca ei când voi creşte mare. Amanda şi Kai mi-au oferit speranţe pentru viitor şi s-au asigurat că mănânc. Bunica Dee mi-a insuflat aprecierea pentru artă: graţie ei, ştiu care este deosebirea între Bosch şi Brueghel şi pot spune cu relativă certitudine cine a pictat cupola Capelei Sixtine.

În cele din urmă, îi mulţumesc lui Abigail, partenera mea în toate.

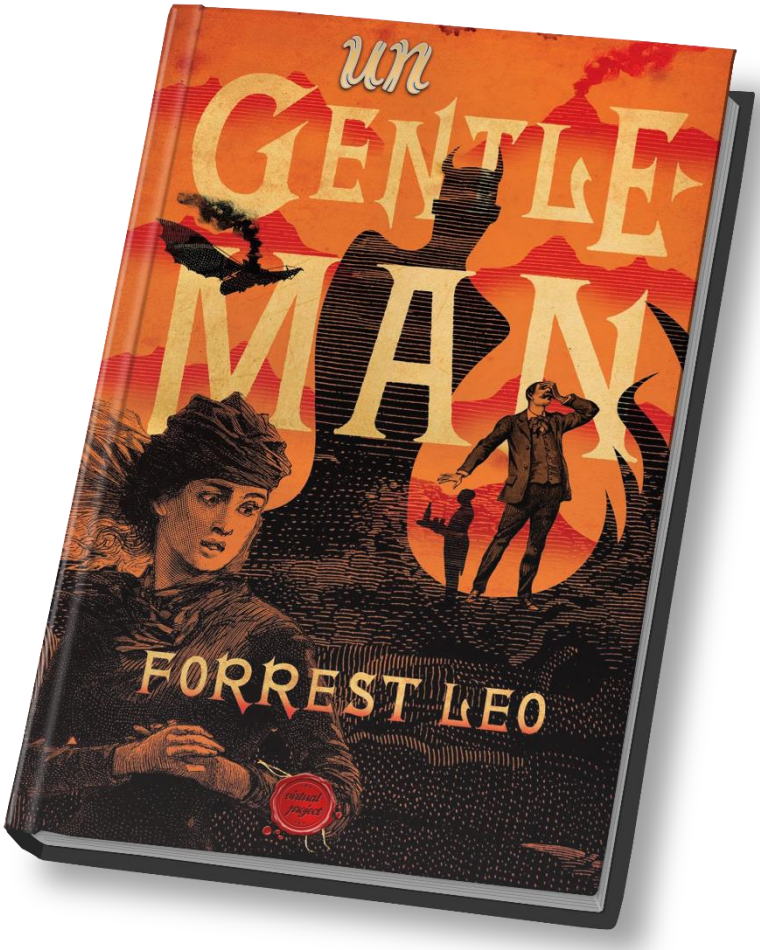

virtual-project.eu